ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 192 -APRILIE 1992- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

HRISTOS A ÎNVIAT!

EDITORIAL

O MARE CRIMĂ A REGIMULUI ILIESCU

După citirea maldărelor de ziare, de cele mai variate nuanţe, care vin din România, rămâi cu un fel de amărăciune, în faţa "enormităţilor" care sunt prezentate, pe toate feţele şi în toate culorile: corupţie, minciună, afaceri necinstite, demagogie politică, fraude în alegeri, membri incompetenţi la Academie, securişti peste tot etc.

Nimic luminos nu se întrevede în viaţa socială a poporului român. Si amărăciunea creşte şi mai mult când vezi pagini şi ziare întregi, cu declaraţiile politice, ideologice şi comentariile foştilor membri ai nomenclaturii, care au un caracter patologic în conţinutul lor, fie că sunt ale lui Roman, Brucan sau Iliescu. Tara întreagă pare a fi invadată de strigoi, de supravieţuitorii cadrelor partidului comunist care a oprimat poporul timp de 40 de ani, cu marxismul teoretic şi cu cnutul sovietic, cu reaua întocmire a societăţii.

Aceşti strigoi au încă curajul să vorbească în numele poporului român prin nu se ştie ce putere şi, între timp, victimele lor, adică mulţimea, poporul, ţara cea adevărată, aceia ce au suportat teroarea, foamea, bătăile, moartea şi temniţele întunecate şi reci, sunt marginalizaţi, sunt lăsaţi la o parte ca nevrednici de a se îngriji de soarta şi viitorul lor.

Aceasta este cea mai mare crimă a regimului Iliescu, ce menţine prin falsitatea formelor legale, de Stat, starea de inferioritate psihologică, socială, morală, materială şi politică a victimelor care mai supravieţuiesc. Victimele cele mai lovite de barbaria comunismului din România, foştii deţinuţi politici, sunt atacaţi sub diferite forme de legislaţia "comunistă" a regimului lui Iliescu şi sunt batjocoriţi prin tot felul de maniere de tip comunist, acuzaţi pe nedrept şi scoşi din drepturile legale şi morale ale cetăţeanului român.

Este o absurditate, o contradicţie absolută şi o stare de răsturnare a planurilor. Nu există nici un fel de legitimitate morală, pentru nomenclaturiştii de azi, foştii beneficiari ai regimului comunist din trecut, dinainte de Decembrie 1989, să lovească în drepturile politice, individuale sau colective, ale foştilor deţinuţi politici. Aceştia au avut intuiţia pericolului comunist, care s'a abătut peste România, şi l-au înfruntat direct, în numele crezurilor lor, cu riscuri mari, de întemniţare, de suferinţe prelungite şi de moarte.

Foştii deţinuţi politici au format osatura rezistenţei naţionale împotriva comunismului, alături de alte elemente, factori şi grupări. Ei nu merită să fie trataţi ca paria societăţii. Foştii deţinuţi politici au în rândurile lor mai multe personalităţi de valoare, şi capabile să sprijine refacerea ţării, decât toată şleahta nomenclaturiştilor de partid, care este superficială, unilaterală şi imorală. Este o adevărată ruşine pentru România, că ţine la o parte tocmai pe aceia care au format nucleul rezistenţei contra comunismului şi au suferit toate opreliştile şi torturile, toate umilinţele posibile pentru credinţele lor româneşti. Si astăzi aceiaşi călăi de altădată, vin în numele puterii şi lovesc fără cruţare în apărătorii cei mai neînfricaţi ai patrimoniului de credinţe, valori şi legi de viaţă strămoşească.

Or fi fost în România mulţi membri de partid, care nu pot fi lăsaţi pe drumuri, dar în acelaşi timp, au fost şi multe, multe milioane de Români care nu s'au făcut membri de partid şi nu au colaborat cu partidul comunist. De ce aceştia să fie supuşi aceluiaşi regim de teroare, dinainte de Decembrie 1989 şi să continue să fie umiliţi de foştii lor călăi? In numele căror legi morale, sau în numele căror legi juridice ale unui drept internaţional?

Nu interesează ce opinii, apartenenţe politice au avut cei ce s'au opus comunismului, şi nici dacă azi au alte opinii, căci este absolut normal într'o ţară care se pretinde că este guvernată de un regim care acordă libertăţi de manifestare, scriere şi gândire să fie aşa. Ori este libertate,ori nu este, şi atunci e foarte grav dacă se continuă cu prigoana împotriva celor mai reprezentative elemente ale poporului român, foştii deţinuţi politici, care nu pot accepta ideologia nomenclaturii de altădată, care este de fapt aceeaşi şi astăzi în posturile de conducere politică, ceea ce este un non-sens, o aberaţie care nu va putea dura prea mult, căci este o cruntă sfidare a bunului simţ şi a legilor morale.

George BĂLAŞU

CE-I DE FĂCUT ?

—Aristide LEFA—

In ziarul "România Liberă" a apărut un articol iscălit de mai multe personalităţi politice ale opoziţiei în care se făcea apel la unirea tuturor forţelor anticomuniste din România, la consolidarea Convenţiei Democratice şi la prezentarea unui singur candidat în alegerile prezidenţiale. Fără nici un dubiu, este singura cale de urmat dacă vrem să scăpăm de "emanaţiile revoluţiei".

Ce concluzii se pot trage în urma ultimelor alegeri locale ? In primul rând absenţa masivă dela urne a electoratului, demonstrează faptul că acesta nu este orientat şi-i lipseşte simţul responsabilităţii civice. Nu face o deosebire netă între diferitele programe afişate de către multitudinea de partide şi mai ales orientarea lor comunistă şi anticomunistă. Ii cam amestecă în aceeaşi oală. Aşteaptă apariţia unei noi formaţiuni politice care să-i redea încrederea în actul politic responsabil? Noua "Mişcare pentru România" a lui Marian Munteanu ar putea să aibă, în viitoarele alegeri parlamentare o largă audienţă în rândurile tineretului şi nu numai printre ei. Oricum, fără a neglija aportul vechilor partide din opoziţie, tineretul reprezintă elementul dinamic şi entuziast capabil să se angajeze în efortul de redresare morală şi spirituală atât de necesare neamului nostru.

Astăzi, când vechile structuri comuniste deţin puterea, când vechea nomenclatură s'a îmbogăţit şi controlează economia, când marii vinovaţi de dezastrul ţării se plimbă liberi sau primesc "concedii medicale" din detenţie pentru îngrijirea sănătăţii (cazul Andruţa Ceauşescu), când aşa zişii "ilegalişti comunişti" primesc pensii substanţiale şi se lăfăiesc în vile somptuoase ocrotiţi de puterea fesenistă etc., etc., este mai mult decât vitală unirea tuturor forţelor anticomuniste şi democratice.

La viitoarele alegeri se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte între vechile structuri comuniste, deţinătoarele atâtor privilegii şi posturi cheie şi forţele democratice care urmăresc instalarea unei veritabile democraţii.

Comuniştii nu vor pregeta să facă uz de toate mijloacele josnice de minciună şi dezinformare, tipic comuniste, până la violenţă. Sunt conştienţi că prin instalarea unei veritabile, nu originale, democraţii, mulţi vor da socoteală pentru fărădelegile săvârşite timp de 45 de ani de comunism. Fărâmiţarea opiniilor electoratului prin apariţia celor aproape 200 de partide, bine gândită, încurajată şi eficientă. Numai comuniştii rămân uniţi şi ştiu ce au de făcut. Ceilalţi se ceartă între ei prin opinii divergente, slăbind, în acest fel unitatea celor de bună credinţă.

La viitoarele alegeri parlamentare şi prezidenţiale este imperios necesar să se confrunte două tabere: anticomuniştii şi cei ce vor să perpetueze domnia "cârpei roşii". Cei ce au tendinţe centrifuge din cadrul Convenţiei Democratice, cu sau fără voie fac jocul celeilalte tabere. Prezentarea unui singur candidat pentru postul de preşedinte al ţării din partea opoziţiei este vitală pentru şansa de a reuşi. Orice altă poziţie este similară unei trădări.

Este momentul să lăsăm la o parte ambiţiile şi veleităţile partinice în folosul salvării neamului nostru din marasmul în care ne zbatem.

Este singura cale de a convinge electoratul de cinstea şi patriotismul nostru. Cine are urechi de auzit, să audă!

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

CĂTRE REDACŢIE

* ARAD, ROMANIA - Prima dată am primit din Germania "Cuvântul Românesc" numărul din Ianuarie 1922, de "numai 32 de pagini". La noi aşa ceva "nu există". Articolele sunt scrise cu înalt profesionism şi foarte mult bun simţ, cu obiectivitate şi nu cu tendinţe de incitare şi de a semăna ură între oameni, pentru a le distrage atenţia dela problemele majore în care ne zbatem cu toţii. La noi, sunt o groază de "fiţuici" care publică verzi şi uscate fără nici un suport moral sau real, un limbaj în care mă mir că nu roşeşte hârtia pe care se tipăresc asemenea inepţii. Se caută să se plătească fel şi fel de poliţe, insulte, calomnii, aţâţări şi tot ceea ce nu este de dorit. Dar ce să facem, din păcate "deocamdată" ăştia suntem şi mama altii nu mai face. Scapă-ne Doamne de această năpastă şi ruşine.

Vasile CONSTANTIN

Stimaţi cititori,

In luna Aprilie 1922, au răspuns apelului nostru, de înfrăţire, următorii:

* OVIDIU VASILESCU (2 abonamente) - PARIS VASILE PIND, Bucureşti şi GHINEA SIMION, Bucureşti; *AUREL VLAD, New York - ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Sighet; *VASILE BONDOC, Germania - MARIANA LEU, Brăila; DAN MUNTEANU, Franţa - LIGA APARARII DREPTULUI OMULUI, Bucureşti; * GHEORGHE TEODORESCU, Suedia - MIRCEA VLADESCU, Bacău.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

LOCUL ROMÂNIEI ÎN DEZVOLTAREA ECONOMICĂ INTERNAȚIONALĂ

—George BĂLTEAN—

Războiul rece dintre Est și Vest a luat sfârșit, comunismul s'a prăbușit, revoluția mondială comunistă rămâne un vis în cărțile de povești marxist-leniniste, iar din cele două mari puteri a rămas doar una - USA, care se vede acum fără concurent și amenințare. Locul întrecerilor militare este luat pe plan mondial de dezvoltarea economică. Reducerea înarmărilor dislocă rezerve noi de bani, necesare dezvoltării economice, dezvoltare care a devenit o chestiune de viață și de moarte, în special, pentru popoarele din fosta Uniune Sovietică, și cele din fostul lagăr socialist, ca România. O stare de recesiune străbate America și Marea Britanie. Probleme economice, într'un fel sau altul, are întreaga omenire.

Toate acestea, plus scăderea importanței militare, în general, au condus automat la creșterea importanței activității economice, ca și la creșterea importanței țărilor cu mare putere economică, Germania și Japonia.

Dezvoltarea economică industrială a depășit de mult granițele statelor avansate și funcție de zona geografică, s'a trecut la formarea de blocuri economice, care tot mai vizibil decid asupra dezvoltării mersului omenirii. Epoca blocurilor militare a apus, acum începe epoca blocurilor economice. (Este necesar să amintim că blocul economic comunist - CAER - a căzut odată cu întregul comunism și URSS, CAER-ul nefiind de fapt un bloc economic, ci, reversul forței militare a URSS-ului).

La scară mondială se formează acum, bazat pe economia de piață și pe inițiativa privată, trei blocuri economice: America de Nord, Sud-Estul Asiei și Europa de Vest. Aceste trei blocuri sunt uniuni de state, care desființează granițele și barierele vamale etc. în schimburile de mărfuri și servicii și care creează mari zone, ce conduc la mari puteri economice. Fiecare bloc își dezvoltă propria sa putere și apoi se extinde treptat în zonele învecinate. Intrepătrunderile dintre blocuri sunt posibile datorită participărilor deja existente ale celor "șapte mari" ai lumii. Trebue să amintim că blocul cel mai avansat în organizare este Comunitatea Europeană al cărui exemplu îl urmează celelalte două blocuri. S'ar putea spune chiar că și datorită existenței și creșterii Comunității Europene, se formează rapid celelalte blocuri.

Blocul America de Nord cuprinde USA, Canada și în curând Mexicul, și va constitui baza de pornire pentru o "zonă a liberului schimb" din Alaska până în Tara de Foc, adică va cuprinde cele două Americi. Blocul de Sud-Est al Asiei cuprinde așa-numiții "Tigri", Taivanul, Coreea de Sud, Hong-Kong, Singapore și Malaezia, nucleul blocului, la care se vor adăuga Tailanda, Indonezia, Filipine și Borneo. Japonia deține un loc special în cadrul acestui bloc, ca și în întreaga regiune, ca fiind țara ce mai dezvoltată, țara membră a "celor șapte mari" și țara cea mai activă și agresivă economic din lume. Intr'un viitor mai îndepărtat blocul se va extinde spre Australia, Noua Zeelandă și China. Blocul Europei de Vest este puternic format deja prin Comunitatea Europeană și va cuprinde în curând și țările "liberului schimb" și țările neutre, urmând a se extinde treptat spre Estul Europei, astfel că prin anii 2.000-2.005 va îngloba și Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Croația, Slovenia și Tările Baltice. După contururile provizorii actuale cele trei blocuri economice prezintă următorii indicatori economici: America - 355 milioane de locuitori, produsul social global - 5477 miliarde dolari. Sud-Estul Asiei - 516 milioane de locuitori, produsul social global - 3721 miliarde dolari; Europa de Vest - 437 milioane de locuitori, produsul social global - 5819 miliarde de dolari.

Extinderea și dezvoltarea blocului european de Vest (nucleu Comunitatea Europeană) se face, bineînțeles, dela Vest la Est, linia de dezvoltare va trece, din pacăte, pe la Nord de România, preferându-se mersul spre Ucraina, țările caucazice și imensul teritoriu rusesc. România, Iugoslavia și Bulgaria vor fi lăsate la coada cozilor. Aceste țări trebue să dovedească o dezvoltare democratică clară și o totală introducere a economiei de piață, pentru a putea fi luate în considerare și acceptate.

Datorită dezvoltării inegale, Europa va fi divizată în "regiuni economice", România fiind deja prevăzută a fi într'o regiune economică cu Bulgaria și Iugoslavia. Desigur că locul României ar fi fost mult mai favorabil dezvoltării sale alături de Ungaria, Cehoslovacia și Polonia, dar aceste țări și-au creat deja o alianță economică, o regiune orientată spre Vest și au refuzat categoric să accepte România, pe motiv că România este țară comunistă. O înglobare a României într'o regiune a întregului Balcan, inclusiv Grecia, Turcia și Albania, nu ar fi o soluție prea roză pentru România. Oricum intrarea României în blocul Europei, (indiferent cum se va numi) se profilează astăzi cam prin anii 2015.

Este necesar a constata că țările de margine ale Europei, mai precis ale Eurasiei, sau peninsula Eurasiei și țările-insule din Sud-Estul Asiei sunt cele mai avansate și mai dinamice țări ale acestui colos Eurasia. Poziția lor geografică departe de uscatul continental, departe de Rusia imperialistă, departe de comunism, le-a creat libertatea de mișcare și dezvoltare. Tările-tigri au fost până recent țări subdezvoltate, țări din lumea a treia. Ele s'au dezvoltat în ultimii 10-15 ani, având un ritm anual de creștere de 8-10 la sută. "Secretul" succesului lor se cheamă, "mecanismul economiei de piață" și "inițiativa privată, particulară". Tigrii asiatici concură cu succes toate țările industrializate cu tradiție, ca America, Europa de Vest și Japonia. România ar trebui să învețe dela tigrii asiatici cum se industrializează o țară înapoiată, ca metodă și să se orienteze urgent spre Occident, dela care va primi ajutorul și în care se va integra economic, ca perspectivă.

Trebue să se recunoască faptul că perioada Decembrie 1989 - 1992, respectiv, conducerea Iliescu-FSN, au dat lovitura de grație României. Acum doar o minune va mai putea salva poporul român din starea în care se găsește. Această minune o poate realiza poporul român doar dacă el va avea în fruntea sa oamenii "Convenției Democratice", altfel nu!

George BALTEAN

OPOZIȚIA ȘI ALEGERILE

Eugen BÂRSAN

Oricum le-am zice, alegerile sunt semnul evoluției democrației românești.

In alegerile locale din Februarie puterea politică fesenistă a încasat o lecție, iar opoziția aliată a încasat o victorie, care în linii mari înseamnă că societatea românească a trecut pragul zodiei politice dela rău spre bine.

In logica istoriei din ultimii doi ani, rezultatul alegerilor dela 9 și 23 Februarie 1992 pare a fi firesc. El ne arată un electorat care se cristalizează pe drum de democrație, răspunzând chemării unei opoziții unită în disperare.

Această unire a fost cheia succesului electoral al Convenției Democratice în orașele mari și mai mici ale țării. Această unire a schimbat peisajul politic românesc.

Dar acest peisaj pare a se contura și sub alt aspect. N'ar fi de mirare să vedem că Frontul, dându-și seama că nu mai poate câștiga de unul singur în fața unui popor care începe să se dezmeticească, în fața unei opoziții unite, va proceda și el la alcătuirea unei alianțe politice cu sateliții lui. Un lucru care, în chip firesc, duce la o bătălie electorală între două coaliții: cea democratică și cea stângistă.

Ne gândim la ipoteza de mai sus, pentrucă alegerile locale par a arăta sfârșitul dominației politice a unui singur partid, respectiv a Frontului Salvării. Insă totodată, în chip foarte important, ele mai arată și că alianța opoziției din Convenția Democratică trebue să continue, fiindcă unirea face puterea.

Dar în vederea victoriei, pe lângă unire, opoziția trebue să mai dovedească și că este în stare să elaboreze o organizare și o campanie electorală eficientă. Trezirea politică dela orașe trebue să se extindă și la sate, unde mai mult decât oriunde votul e manevrat de mafia vechilor structuri comuniste. De aceea satele duc lipsă de o prezență mai activă a conducătorilor din cadrele partidelor care fac parte din Convenție.

Opoziția trebue să se implice în programe clare și concrete căci, după 45 de ani de dictatură comunistă, electoratul român nu mai crede în vorbe. Cetățeanul trebue să vadă că nu mai are de-a face cu o nouă demagogie, cu un nou populism ci cu un nou fel de abordare a realităților.

De aceea este important ca proaspeții aleși din opoziție să arate că sunt vrednici de încrederea ce li s'a acordat prin vot. Este clar că, dacă a fost greu să câștigi contra neocomunismului fesenist este și mai greu să dovedești că ai fost ales pe merit și că faci ceva pentru cei care te-au ales.

Că opoziția va trebui să învețe multe din alegerile locale în vederea alegerilor generale, e în afară de orice discuție. In alegerile locale există semnificația unei revoluții pașnice care a emanat unitate și refacerea sentimentului civic la Români.

Cât e de frumos să vezi o evoluție în cultura politică românească, sprijinită, pe lângă altele, și de o conștientizare vizibilă în sânul sindicatelor. O evoluție care, pe de altă parte, dă serioase bătăi de cap feseneului, care se află angajat într'o bătălie internă de realizare a unui echilibru între nomenclaturiști-neonomenclaturiști - feseniști și neofeseniști, cu toții o familie care a încorsetat societatea românească. Sforile acestei familii precum și ale țării sunt trase din Palatul Cotroceni.

Continuare în pag.4

RECOLTĂ PROASPĂTĂ DE IUBITORI DE ȚARĂ

Castro are barbă și nu zâmbește, Iliescu zâmbește dar n'are barbă.

Castro e om de onoare: spune c'a fost, este și va rămâne comunist în timp ce Iliescu ieri a fost comunist, azi e democrat cu originalități minerești și mâine nici el nu știe ce va fi.

Ambii sunt în criză de îndrumări prețioase și valută:

Pythia din Peking e răgușită iar cea din Kremlin suferă de anemie pecuniară așa că tovii, ăl cu barbă și ăl fără barbă, bat la ușile băncilor ca să obțină medicamentele prescrise de doctorii economiști:

Ex: $-bilioane înghițite odată cu întocmirea bugetelor.

Lăsăm pe cel cu barbă să fie ras de Cubanezi și revenim la viitoarea situație post-zâmbăreață.

Am crezut că după Ceaușescu nu poate fi mai rău, dar ne-am înșelat și ne este teamă că vom fi din nou înșelați. Ne îngrijorează puzderia "anticomuniștilor" răsăriți după ploaia de gloanțe din Timișoara.

Ne bucură convertirile din ceasul al 11-lea dacă's făcute din sinceritate; dar ne opunem celor care încearcă să monopolizeze iubirea de țară, îmbrâncind prin șanțuri tocmai pe cei care au suferit prigoane pentru vina că și-au iubit Neamul și Credința.

Azi e la modă să fii anticomunist, dar erau timpuri când ajungea doar să gândești o vorbă rea despre "Unchiul Joe" că supărai democrațiile și deveneai criminal, nazist, fascist chiar și mai rău, erai legionar.

Nu acuzăm de tăcere pe cei din țară care au manevrat prin viață căutând să-și ocrotească familia, dar ne gândim la cei din lumea liberă care au avut posibilitatea să-și spună cuvântul dar au tăcut, care au putut să dea un ajutor moral sau material luptei de eliberare, dar "n'au făcut politică".

Acum toți sunt gata să ajute România, ajutându-se pe ei.

E datoria noastră să nu-i dăm uitării pe cei care au suferit prin minele de plumb și prin temnițe deoarece ei au tot dreptul să întrebe pe cei care-și agață azi crucea de gât și dorm în pijamale tricolore:

Unde ați fost de n'ați auzit de durerea fraților încătușați?

Unde ați fost de n'ați auzit de lupta exilului?

De ani de zile nu v'ați murdărit mănușile punând o cărămidă la temelia unei biserici;

De ani de zile ați ignorat pe cei care au luptat să arate lumii nedreptățile Neamului Românesc.

Azi urziți planuri pentru un veac, de cum va fi România de mâine dar un Maniu, un Brătianu, o întreagă generație de intelectuali, de tineri ce-și citiseră în suflet "pericolul "roșu" vă întreabă din adâncul gropilor comune:

Unde ați fost până acum?

Stroe MOLDOVANU

Eseul politic

EPOCA DEZINFORMĂRII

—Constantin MACRI—

Am preluat ca atare titlul cărţii lui Henri-Pierre-Cathala "Le temps de la desinformation" apărută la Editura Stock în 1986 şi tradusă în prezent şi în româneşte (Editura Militară), lucrare deosebit de interesantă şi mai ales deosebit de actuală, strict indispensabilă apărării noastre împotriva manipulării, prin mijloacele informaţionale.

Explozia dezvoltării acestor mijloace în secolul nostru (radio, televiziune, multiplicarea şi diversificarea presei, cinema, publicistica în general, afişul, lozinca etc.) asaltează în continuu pe omul contemporan şi ne obligă la un filtru raţional şi efort de atenţie pentru a evita însuşirea unor idei, impresii, convingeri dacă nu în întregime false mult distorsionate, deviate şi deviante dela depistarea adevărului de fond al lucrurilor şi evenimentelor.

Sursele şi interesele dezinformării sunt extrem de numeroase şi de diferite în obiectivele finale urmărite, ţinta finală fiind învăluirea omului într'o carcasă psihologică care să răspundă la anumite comenzi care de cele mai multe ori îşi disimulează adevăratele scopuri. Dezinformarea tinde a face din noi nişte simpli pioni deconştientizaţi, în care moralul nostru şi deciziile noastre să fie puse în slujba unor interese, ce de multe ori ne sunt străine sau chiar repugnabile. Intr'o exprimare mai sintetică, dar exactă şi cuprinzătoare, se poate spune: dezinformarea este egal dezarmarea. Suntem cu deliberare lipsiţi de o armă orientativă în hăţişul evenimentelor şi clarităţii persoanelor care se înfruntă în arena publică. Această armă este spiritul nostru critic, raţiunea noastră proprie neinfluenţată prin semnalizări false, trunchiate sau prelucrate. Falsul, trunchierea şi răstălmăcirea fiind printre cele mai utilizate metode.

Dezinformarea devine nocivă şi cu efecte periculoase nu atunci când involuntar se difuzează o ştire neverificată, sau parţial exagerată sau deformată, inevitabilul zvon sau bârfă, ci când ea decurge dintr'un proces deliberat de manipulare a opiniei publice prin gama largă a procedeelor dezinformării. Toate aceste procedee sunt cu bună ştiinţă folosite şi în scopul precis de a ascunde sau denatura natura reală a unui fenomen. Numai prin "ştiinţificarea", "tehnicizarea" dezinformării, ea devine un fenomen al contemporaneităţii, amplasat pe mass-media, potenţat de explozia informaţională.

Cel mai electant exemplu, pentru noi Românii, sunt evenimentele din Decembrie 1989, când realitatea şi semnificaţia unei revolte populare, au fost brusc deturnate - de specialişti în materie, veniţi de aiurea, regizându-se printre altele, celebra scenă a balconului, lăsându-se astfel să se înţeleagă, pentru milioane de telespectatori, că aceştia sunt autorii revoluţiei, aceştia sunt eroii, în timp ce operatorii televiziunii filmau în lumina reflectoarelor, "teroriştii" împuşcau pe capete, la câteva sute de metri mai încolo, adică la Universitate, în Piaţa Romană etc. Impuşcau pe revoluţionari dar n'aveau nimic cu cei ce filmau pentru uzul milioanelor de provinciali şi bineînţeles pentru uzul străinătăţii. Tehnică specifică şi curat dezinformantă, cu consecinţe dezastruoase, pentru soarta poporului român, cum, din nefericire, se confirmă în prezent. Dăm acest exemplu, intrat în antologia mondială a dezinformării, pentru a sublinia, încă dela început, importanţa şi consecinţele imense ale dezinformării - în speţă, în mod tipic prin imagine şi prin comentarii. Este şi motivul pentru care regimul fesene nu vrea, sub nici un motiv, să cedeze din mână televiziunea care este la ora actuală cel mai rapid şi mai complet (şi sub raport emoţional) mijloc de informare, dezinformare - diversiune, informare trunchiată, informare prelucrată "pro domo" etc., în funcţie de nevoile conjuncturale ale puterii.

Alt exemplu, în directă legătură cu subiectul discutat, au fost recentele alegeri pentru organele locale. Au fost puşi primarii (candidaţii) să vorbească în vederea aplicării "în concret" a unei înţelegeri între partide referitor la timpul acordat, în "mod echitabil" tuturor partidelor. Tehnoredactorul emisiunii (probabil fesenist convins) a făcut în aşa fel ca emisiunea să compromită însăşi ideea de democraţie şi telespectatorul era, finalmente, convins că-i mai bine să-şi închidă aparatul că tot nu înţelege nimic, nici cine sunt domnii aceştia, nici ce vor. Este şi aceasta o tehnică.

O alta: după primul tur de scrutin s'a proiectat pe micul ecran, fără nici un fel de comentariu, un tablou sinoptic cu primele rezultate: F.S.N. şapte sute şi ceva de primării câştigate, Convenţia Democratică optzeci şi ceva. Victorie zdrobitoare a feseneului, şi-au spus milioanele de oameni de bună credinţă. Dar, electoral vorbind, corect vorbind, era o serioasă înfrângere a feseneului pentrucă, raportat la numărul votanţilor, feseneul pierdea două treimi din sufragiile întrunite la 20 Mai 1990.

Nu a fost acel tablou, menţinut timp de trei minute pe micul ecran, o frauduloasă tentativă de a mistifica realităţile cu scopul vădit de a influenţa pe alegător în cel de-al doilea tur de scrutin? Nu e televiziunea liberă, democrată şi imparţială?

Dezinformarea este arma perfecţionată, cea mai des folosită, de regimurile totalitare şi poliţieneşti. Regimul D-lui Iliescu nu este totalitar dar este poliţienesc. Vezi evenimentele din Septembrie 1991.

Putem considera pe Lenin şi regimul bolşevic ca întemeietorii practicilor dezinformării în societatea modernă a sec. XX. Manipularea psihologică este specifică arsenalului doctrinar marxist-leninist. Lozincile, chemările lor: 'Proletari din toate ţările uniţi-vă", pure utopii în practică, au un efect halucinant şi anesteziant al tuturor celor ce aspiră spre o nouă societate mai raţională şi mai echitabilă. Căile indicate de marxism s'au dovedit că duc într'o înfundătură. Dar manipularea psihologică continuă precum ne arată exemplul, recent, al Partidului Comunist Francez la recentele alegeri regionale, care a lansat lozinca: "Votaţi cu noi chiar dacă nu sunteţi de acord!" (cu politica preconizată de noi n.n.), demonstrând printr'un raţionament simplist că p.c.f. este singura alternativă rezonabilă a alegătorului francez. Aceasta este filosofia electorală a marxismului "renovat" (suntem răul cel mai mic).

N'a fost cel mai mare criminal al istoriei - Stalin - decenii în şir "părintele popoarelor" şi "corifeul ştiinţelor"? Nu se publicau asemenea apelaţiuni în presa occidentală, acel Occident care organiza "Consiliul Mondial al Păcii" (în intenţia Sovieticilor o contrapondere la O.N.U. unde era în minoritate) sau Tribunalul Russel dela Stockholm pentru anchetarea "crimelor contra păcii" (nu cele din Ungaria 1956, nu cele dela Praga 1968, nu cele din Afganistan 1979)? Ce sunt toate acestea decât formidabile şi neruşinate tentative de dezinformare a opiniei publice internaţionale în scopul dezarmării ei morale? Câţi dintre lectorii de atunci ai "Scînteii" puteau să discearnă aici interesele profunde ale expansionismului sovietic şi ale anexelor lui din ţările satelitizate şi din lumea a treia, toate ţinându-şi propriile popoare, într'o crâncenă dictatură, de care Asia şi Africa e plină şi azi? Ce poate fi mai splendid decât preşedinte pe viaţă? Vezi cazul Mobutu în Zair.

In regimurile totalitare dezinformarea începe cu cea mai fragedă vârstă (a pionierilor de până la 1989), se extinde în artă (realismul socialist-una din cele mai ilustre aberaţii) şi continuă şi după vârsta pensionării - prin declanşarea conflictului între generaţii sau între intelectuali şi muncitori (vezi în special primele două mineriade). Nu este aici amprenta indelebilă a "conştiinţei de clasă" atât de dragă foştilor nomenclaturişti?

A avea o "conştiinţă de clasă" înseamnă de fapt a nu avea nici o conştiinţă, sau, mai exact, a te deposeda de propria ta conştiinţă şi a adapta-o pe aceea a acelora care te plătesc şi te manipulează.

Deposedarea de conştiinţa proprie şi de logică este scopul nemărturisit al dezinformării.

Informarea selectivă a fost decenii în şir tipul, modul clasic de dezinformare, adică supraabundenţa, marcarea tipografică, titrarea hiperbolică în cazul ştirilor convenabile şi expedierea prin câteva rânduri mărunte şi trunchiate a evenimentelor care contrariază stânga "cauzei". Exact politica struţului - ca şi cum evenimentul nu s'ar fi produs şi el nu ar fi fost înregistrat pe răbojul istoriei. Iată faţa umană a comuniştilor şi neocomuniştilor, ieri, azi şi mâine.

Cine are nevoie să mintă? Cel slab în argumente, în capacităţi obiective, pe care şi le arogă cel imoral, prin definiţie şi structură. Cine nu-şi aminteşte că Dl. Iliescu denunţa evenimentele din 13-15 Iunie 1990 ca un puci "legionar"? Cine nu-şi aminteşte că în Septembrie 1991 (a patra mineriadă) acelaşi Domn Iliescu explica venirea minerilor ca un eveniment provocat de Unguri, când în realitate, a fost o operaţiune de dislocare a celui care se pretindea cu câteva luni mai înainte de neclintit.

Dezinformarea este o armă redutabilă folosită cu predilecţie de oameni politici dictatori sau impostori, ca mijloc de luptă a diferitelor forme de totalitarism (politic, economic, financiar etc.)

Nu există numai un totalitarism fascist sau comunist. Există, de exemplu, în Franţa şi un totalitarism al "establishment"-ului care determină la un moment dat coaliţii dela dreapta la stânga.

'Baronii" unei anume scene politice, de opoziţie sau dela guvern se tem de orice nouă apariţie care le-ar putea pune în discuţie credibilitatea lor de fond, atât ca opozanţi cât şi ca guvernanţi. Eficacitatea lor reală în receptarea mesajului doleanţelor populare şi transformarea lor în acţiuni de guvernământ. In acest sens şi România actuală poate fi un exemplu edificator. In fond şi opoziţia e benefică, sub multiple aspecte, faţă de ce eram înainte de Decembrie 1989 când nu ne lua nimeni în seamă şi fumam ţigări "Mărăşeşti". Acum, oricum, fumăm numai Kent. E altceva.

Cartea lui Henri-Pierre Cathala este apărută sub egida Institutului de Inalte Studii pentru Apărarea Naţională a Franţei, tratează aproape exhaustiv

Continuare în pag.5

OPOZIŢIA ŞI ALEGERILE

Urmare din pag.3

Amintind de încorsetare, nu se poate uita că timp de 45 de ani o lume hâdă a fost prezentată ca drept singura bună şi dreaptă. Propaganda sistemului a făcut totul pentru a transforma pe om în automat. Singurul drept acordat a fost cel de a aplauda.

In sfârşit, Românul începe să înţeleagă că nu se poate lăsa la cheremul unui singur partid.

Opoziţia socoteşte că în alegerile parlamentare şi prezidenţiale va avea mai uşor de luptat, după ce mutaţia survenită în conştiinţa electoratului, la alegerile locale, a spart ghiaţa.

Tara doreşte să progreseze numai că, din păcate, lipsa de luciditate politică e încă destul de mare şi Românii nu sunt solidari între ei la nivelul altor popoare. Ideea unităţii naţionale pe dimensiune anticomunistă, conştiinţă civică şi democraţie încă nu lucrează la nivelul cerut de demnitatea naţională. Lupta opoziţiei e grea căci dacă dintr'un om de treabă poţi face uşor un comunist, dintr'o lume transformată de comunism numai cu greu poţi face iarăşi o lume de treabă.

O renaştere nu este posibilă decât la scară naţională. Numai un fenomen de o asemenea dimensiune va putea dezrădăcina ţara din rădăcinile epocii comuniste de piatră. E vorba de un rol care-i revine opoziţiei şi care nu este deloc uşor, căci ea are în faţă un aparat de Stat cu structuri comuniste plus Securitatea, care este coloana vertebrală a democraţiei "originale" a D-lui Iliescu.

O vorbă mai nouă din ţară spune: "Tiranii trec, epocile rămân". Este ceea ce se întâmplă în România. Ce-ai făcut însă dacă ai câştigat contra tiranului şi nu ai câştigat şi contra epocii. Epoca "escu" continuă tot cu "escu". Cu "escu" Iliescu care a anexat societatea românească intereselor nomenclaturiştilor.

In fapt, mai mult decât un câştig al opoziţiei împotriva feseneului, în cauză este o victorie pentru democraţie de jos în sus, o victorie asupra ignoranţei poporului român întunecat în gândire. Totul posibil deşi dificil, pentrucă este cumva în instinctul lumii româneşti că a vota cu puterea este singura formă de existenţă.

Da, România este ţara tuturor posibilităţilor. Pentru victoria celei mai bune dintre ele, cea cerută de timp, opoziţia trebue să convingă electoratul că este o alternativă de guvernare superioară regimului fesenist.

Bătălia dintre mistificare şi adevăr trebue câştigată de adevăr.

Eugen BÂRSAN

*Unde-ți este, iadule roșu, biruința?

—Valeriu C. NEȘTIAN—

Anno Domini 1992 jalonează un centenar. Un semnificativ centenar. Un centenar care, dacă este apreciat într'o lumină justă, neîntinat, fără ură și părtinire, capătă o importanță vitală pentru Europa creștină. Căci a cinsti cu cuvenită pioșenie această aniversare - oricât de modest am face-o înseamnă a cinsti cum se cade cruciada națiunilor europene împotriva comunismului. O anume cruciadă, a Spaniei naționaliste, bineînțeles: dar, odată cu aceasta, lupta antibolșevică în genere, ca pe o mirabilă acțiune, pură, nesecată de sensuri, permanentizată în aproape întreaga lume. Având și adânci, multiple reverberații pentru noi, Românii.

Despre ce anume e vorba? Se împlinesc, într'adevăr, în această perioadă de timp, 100 de ani dela nașterea Generalului Francisco FRANCO Behamonte (1892-1975), a cărui viață și activitate trebuesc interpretate înainte de orice - și dincolo de scăderi și păcate inerente firii omenești - drept tot atâtea trepte de înălțare națională și creștină, nu numai a poporului spaniol, într'un context specific situațiilor și evenimentelor epocii respective.

Nu lipsite de relevanță sunt, în acest cadru larg de perspective, câteva repere biografice.

Ofițer de elită (născut în Nord -Vestul Spaniei, la El Ferrol), Franco se distinge în Maroc, între anii 1921 și 1925, în calitate de comandant al trupelor chemate să restaureze legalitatea și ordinea puse, pe cale violentă, la grea încercare de adepții așa-numitei Republici Rif. Când în 1936, partidele stângiste, sprijinite activ de Soviete, de "Internaționala comunistă" și de felurite "fronturi populare" promoscovite ce încearcă să stabilească un cap de pod în Europa apuseană, pun viclenește mâna pe putere în însorita țară din Peninsula Iberică, Generalul Franco se așează în fruntea revoluției național-creștine. Si, debarcând la Cadix, pe 18 Iulie 1936, începe apriga și îndelungata luptă împotriva hidrei roșii. Războiul civil, încheiat în Martie 1939, duce la victoria forțelor naționaliste și la instaurarea unui regim autoritar de pace și reconstrucție națională, în condițiile unor relații optime de vecinătate cu Portugalia lui Oliveira Salazar.

Această celebră biruință a salvat la bună vreme Europa occidentală de barbarul tăvălug anticristic al secerei și ciocanului. Lucru pe care nu-l recunosc în prezent "neutrele" state de-atunci. Si care ne avertizează foarte limpede că ele nu au tras din "lecția spaniolă" învățămintele corespunzătoare.

E de relevat că deși a trimis pe front împotriva bolșevicilor din Răsărit, în al Doilea Război Mondial, "Divizia Albastră" (comandată de Generalul Munoz Grande), Spania și-a păstrat nonbeligeranța.

Grație inteligentei și energicei conduceri franchiste, patria lui Unamuno și a lui Ortega Y Gasset - cu libertatea și onoarea redobândite - a cunoscut o dezvoltare economică rapidă, o modernizare funcțională și o regenerare morală, prin creștinism, autentică. In pofida vremelnicei izolări internaționale postbelice, concertată de țări apusene și impusă de Kremlin. Intre altele, lui Franco i se datorează revenirea la tradiția monarhică și deschiderea de ferestre și orizonturi înspre lumea întreagă, concomitent cu trecerea dela "Statul național-corporativ" din primii ani, la cel al "democrației organice".

E imposibil de prezentat cu obiectivitate (controversata) personalitate puternică a lui Caudillo, fără a aminti de acea mișcare politică de orientare naționalist-creștină, cu care a cooperat strâns Franco (și pe care a și condus-o după 1938), Falanga Spaniolă. Fondatorul ei, în 1933, este eroul și martirul Jose Antonio Primo de Rivera (1903-1936), cel asasinat mișelește, de criminalii bolșevici ai teroristei staliniste Passionaria, în închisoarea Alicante, "procedeu" preluat în mod "creator" la noi sub cele trei dictaturi. Această mișcare a avut un rol cardinal în ridicarea morală și materială a poporului spaniol. Reorganizată odată cu sindicatele verticale, în Mai 1958, sub denumirea de Mișcarea Națională, ea va fi dizolvată, la 1 Aprilie 1977, de guvernul gauchist, practică, iarăși, care nu ne este nouă nefamiliară... A revenit însă legal, pe arena vieții politice iberice, la începutul deceniului al IX-lea.

De ce reactualizăm, chiar acuma și tocmai de-aici din țară, aceste fapte, atitudini și documente vii? Cu dreptate și oportun le facem! Le readucem la ordinea zilei, în virtutea conotațiilor lor românești, întrucât ele privesc, prin extrapolare, și istoria luptei neamului nostru împotriva comunismului ateu.

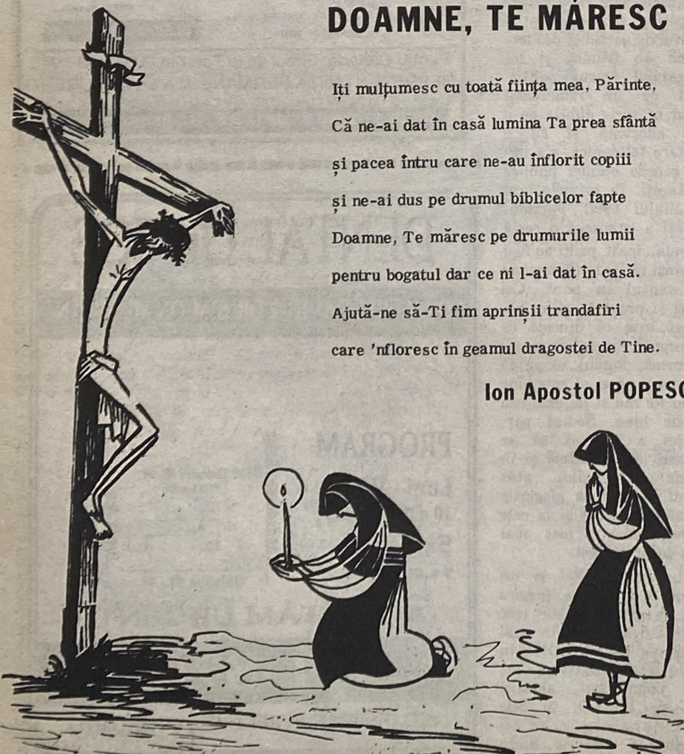
Astfel, pentru apărarea Crucii și salvgardarea Europei creștine, contra hienelor aflate în solda Moscovei imperialiste (între componenții "brigăzilor internaționale" se număra și un detașament artilerist de comuniști din România, condus de Walter Neulander, alias Roman!) s'au ridicat voluntari portughezi, ruși, mauri, italieni, germani ce-au format Legiunea străină "Tercio". Acestora li s'a alăturat și grupul celor șapte tineri naționaliști români, floarea și mândria generației interbelice. Echipa a fost condusă în Spania de Generalul Cantacuzino-Grănicerul și încredințată, la 18 Decembrie 1936, lui Franco, care apoi a dat-o în primire Generalului Moscardo, legendarul apărător al Alcazarului.

De-aici înainte se știe: la 13 Ianuarie 1937, Ion Moța și Vasile Marin au căzut la Majadahonda, pe frontul Madridului (unde în prezent se află un monument de dreaptă cinstire) - fiind decorați post-mortem, de către Generalissimul Franco, cu cea mai înaltă distincție spaniolă - jertfă omagiată de aproape întreaga opinie publică românească. (Cine a spus atunci: "Să punem inima, fruntea și trupul lui Moța și a camaradului său Marin, temelie Națiunii Române", "baza viitoarei elite românești"?)

Această nemărginită solidaritate creștină, de o permanentă actualitate și necesitate, trecută în ecuație și de ultimele cuvinte ale legionarului Moța ("Românie, Spanie, Latinitate, Hristos!") a înălțat Neamul Românesc către culmi de glorie (între combatanții noștri era și un preot ortodox, gata să moară întru apărarea Bisericii catolice!), a fundamentat în chip trainic bătăliile ulterioare împotriva dictaturilor totalitare. Luptă ale cărei rezultate pozitive abia în zilele noastre se vădesc a fi extraordinare.

Si mai este absolută nevoie a scoate în relief actual, la acest popas aniversar, că aceeași Spanie a lui Franco, demnă și generoasă, a oferit azil politic - și benefic cadru de afirmare și consacrare - numeroșilor luptători întru onoare aflați în nemeritată bejenie. Iar noi, cei din țara înrobită, priveam întru acolo încurajator, ca spre un pământ al făgăduinței și al speranțelor. Si nu greșeam de fel...

Așa că, întrebam cu fruntea sus: Unde-ți este, moarte, boldul? Unde îți este, iadule roșu, biruința?

DOAMNE, TE MĂRESC

Iți mulțumesc cu toată ființa mea, Părinte,
Că ne-ai dat în casă lumina Ta prea sfântă
și pacea întru care ne-au înflorit copiii
și ne-ai dus pe drumul biblicelor fapte
Doamne, Te măresc pe drumurile lumii
pentru bogatul dar ce ni l-ai dat în casă.
Ajută-ne să-Ți fim aprinșii trandafiri
care 'nfloresc în geamul dragostei de Tine.

Ion Apostol POPESCU

EPOCA DEZINFORMĂRII

Urmare din pag. 4

subiectul (cel puțin până la ora actuală) fenomenul dezinformării fiind deosebit de complex și strict legat de apărarea drepturilor omului și a comunităților sale naționale, a ideii de progres pe linia adevărului și democrației. Lectura ei ne înarmează cu cunoștințe necesare pentru a ne apăra de efectele nocive ale dezinformării, care, în măsuri și intensități variable, ne pun în primejdie existența noastră civică, intelectuală și morală.

Toți informatorii contează pe ignoranța obștească. Din această ignoranță, presupusă sau reală, naște sentimentul paralizant de frică, ce ne îndeamnă, cotidian "să nu ne amestecăm" căci nu știm care-i adevărul. Deși adevărul, ca să spunem așa, sare în ochi, ca în România de azi, adusă pe marginea catastrofei după doi ani de guvernământ al minciunii (dezinformării).

Numai prin manevrarea opiniei publice s'a putut naște și menține un asemenea regim. Influențarea conștiințelor a fost teribilă chiar, imediat, după fuga dictatorilor. Dezinformarea a închis societatea românească într'un cerc, secret, care apără și în prezent, cu străşnicie dezvăluirea ororilor trecutului. Si aceasta, în principal, pentru a se apăra însăși noii șefi dela judecata trecutului lor. Haosul psihologic, economic, politic și social în care se zbate societatea românească actuală, este în mod esențial datorat campaniei de dezinformare. Tineretul, în special, a simțit manipularea și de aceea a devenit apatic la ultimele alegeri. Cele două mari partide de opoziție au o conducere și o strategie care inspiră milă sau dispreț. Milă pentru neputință, dispreț pentru calitate morală. Colaborează, cu bună știință sau nu, la exploatarea haosului profitabil numai menținerii puterii. Nici unul din cei doi lideri nu admit dreptul la replică și la critică, socotindu-se ca și "președintele", infailibili. A le contesta legitimitatea lor, înseamnă a risca să fi aruncat în mare după ce ai fost învăluit într'un sac al propriilor agenți de influențare. Azi nu mai avem cavaleri ai bunei credințe ci prieteni mai bedoniști sau mai sectanți. O mică mafie la centru conduce totul, și părerea liberă, interpretarea automată a faptului, judecata critică cu propria ta rațiune devine antipatică și șefului și anturajului.

Comuniștii au "implementat" disciplina de partid mai teribilă decât cea militară. O atmosferă de dominație strivitoare a liderului anihilează orice act de imaginație strategică. De aici lipsa de combativitate, absoluta inofensivitate față de putere, care le cunoaște limitele și le-a plasat în coastă "sateliți" de "unitate națională", de agrarieni democrați, de aripi tinere, toate simple diversiuni dezinformante, care exploatează neputința și scleroza matricei, speculând atât de perfid înclinarea de a deveni important când propriile și obiectivele tale resurse nu te ajută, sau chiar mai mult, să stai cuminte în banca ta și să nu o faci pe "surdu" când toată lumea știe ce ai fost, ce ai făcut și cine te-a promovat. Este limpede, din ce în ce mai clar, că actuala putere are convingerea că i-a fost dat să conducă o națiune de imbecili. Altminteri nu se explică cum alocă șapte miliarde de lei, prin noul buget, pentru S.R.I.

Când vezi la televizor vicleiemul noilor uniforme și te gândești la disperarea mamei față de scumpetea pieței, cui nu-i vine să urle? Sistemul politic actual din România, prin structurarea lui progresivă duce, provoacă, inexorabil dezinformarea. De aici liniștea aparentă a guvernanților; cred orbește în această armă. Numai că, parafrazând, putem spune că prin dezinformare se poate face totul, afară de a umple magazinele și stomacul.

Cultura politică a poporului român se amplifică și se aprofundează progresiv. Un început a fost făcut prin rezultatele alegerilor locale în marile orașe. Experiența este cel mai bun învățător. Si regimul fesene s'a dezvăluit în esența, natura și scopurile sale prin rezultatele pe care le înregistrează după doi ani de guvernare.

Până de curând a fost un clan unitar care s'a rupt în două prin apetitul de putere al pruncului născut din neant. Cu siguranță va învinge zeul nomenclaturist, inițial șiprimul selecționat. Dar clanul va rămâne clan, cei meniți să-l combată fiind prea slabi.

Satele, aceste mici, dar numeroase, redute ale ignoranței se vor lumina încet dar sigur, fondul poporului român fiind totuși sănătos cel puțin la a doua generație post-comunistă. Gustul și sentimentul libertății aduce după sine setea de adevăr și de moralitate. Actuala putere s'a născut în amoralitate și germinează în ea. Cei 5000 m.p. "dați de Iliescu" se va vedea că nu au fost un favor ci începutul recunoașterii unui drept cu rădăcini seculare. Acești 5000 m.p. l-au scos din umilință și din foamete, dar nu și din sărăcie. Sărăcia nu se poate combate prin dezinformare decât un timp scurt. Oamenii aspiră să trăiască nu numai în libertate dar și în belșug, ca fermierii germani, olandezi, danezi etc. Aici încetează puterea dezinformării, adică a imposturii, a diletantismului, a minciunii. Aici trebue pricepere, bună credință și caracter.

Constantin MACRI

UNITATEA OPOZIŢIEI ŞI OPOZIŢIA LA UNITATE

——Constantin MAREŞ——

In numărul pe luna Februarie, CUVANTUL ROMANESC a publicat un amplu interviu luat de Domnul Adrian Grigoropol, actualului preşedinte al Partidului Naţional Liberal, Radu Câmpeanu. In calitate de cititor şi totodată "vechi" colaborator al publicaţiei, consider că am dreptul, iar ca membru al PNL. din anul 1945 şi datoria de a-mi arăta unele opinii în legătură cu textul apărut.

Cel care a luat interviul a pus întrebări pertinente, dovedind o bună cunoaştere a problemelor care frământă în prezent partidul condus odinioară de Ioan, Ionel, Vintilă şi Dinu Brătianu şi amplasarea acestei formaţiuni politice în cadrul public general al României zilelor noastre.

Răspunsurile nu s'au dat pe acelaşi fond, iar în ce priveşte forma unora dintre ele, nu poate surprinde pe acei care îl cunosc de decenii pe Radu Câmpeanu. Unele din întrebări nu au primit de fapt adevărate răspunsuri şi întregul interviu, desfăşurat înaintea alegerilor locale trebue legat printr'o trăsură de unire cu acestea precum şi cu declaraţiile făcute la FREE EUROPE şi BBC de preşedintele Partidului Liberal în timpul şi după desfăşurarea alegerilor.

Radu Câmpeanu contestă din principiu calitatea Românilor aflaţi peste hotare de a se amesteca în treburile interne ale partidului ce-l conduce, dar evită să amintească aceea că el însuşi a stat timp de 17 ani în afara ţării, ceea ce nu l-a împiedicat ca după acest îndelungat exil să se socotească imediat îndreptăţit să preia conducerea partidului şi după câteva zile să devină vicepreşedinte al lui Ion Iliescu în acel discutat şi atât de discutabil Consiliu Provizoriu de Unitate Naţională, apoi candidat la preşedinţia unei republici preluată ca atare dela Nicolae Ceauşescu, fiind în prezent vicepreşedinte al unui senat condus de academicianul fără operă, reimportat din URSS. L-am numit pe bătrânul comunist dejist, Alexandru Bârlădeanu.

Pentrucă în presa din ţară s'au scris unele fantasmagorii în legătură cu activitatea trecută din ţară şi din exil a lui Radu Câmpeanu, cred necesare unele precizări. Afirmaţiile calomnioase cu privire la anumite proprietăţi ce le-ar fi avut la Paris constituie una din armele tendenţioase din panoplia de minciuni şi laşităţi. Sub aspectul moralităţii a fost mai presus de orice bănuială. La celălalt pol însă, s'au spus şi scris unele lucruri care, conţinând un sâmbure de adevăr, prin exagerare deformau până la negare realitatea. Astfel, în ţară Radu Câmpeanu nu a fost niciodată secretar general al Tineretului Naţional Liberal. A fost preşedinte al Tineretului Universitar Naţional Liberal (din care semnatarul acestor rânduri a făcut parte ca membru în comitetul central prezidat de R.C.), care, în fapt, se limita la centrul universitar al Capitalei, celelalte centre universitare având conduceri locale.

In vara anului 1947 criza politică din România atingea stadii acute. Preşedintele întregului tineret liberal, Mihail Fărcăşanu, implicat în activităţi clandestine reuşise, ca şi Vintilică Brătianu, să fugă peste graniţă. In atari condiţii s'a constituit prin delegaţie a conducerii PNL un secretariat al tineretului, din care a făcut parte şi Radu Câmpeanu. Tot prin delegaţie, conducerea tineretului universitar a fost încredinţată lui Florin Boiteanu, care a devenit astfel, până la 23 Decembrie 1989, ultimul preşedinte al TUNL (Tineretul Universitar Naţional Liberal), în care era înglobată cu statutul unei facultăţi şi organizaţia "colegială" a elevilor, prezidată şi vicepreziată de Dinu Zamfirescu, Alexandru Missirliu şi Constantin Mareş).

Cu privire la activitatea din exil a lui Radu Câmpeanu cred necesare unele jalonări. De altfel, în ansamblu, în ţară se ştie prea puţin despre ce a făcut timp de decenii exilul românesc, acest lucru fiind valabil şi pentru cei care au părăsit România în ultimii ani.

La finele anilor '70 din iniţiativa lui Nicolae Penescu, fost secretar general al PNT şi ministru de Interne în guvernul Generalului Rădescu (dar contestat de fruntaşii partidului pentru atitudinea avută în procesul Maniu), s'a constituit un Consiliu Naţional Român, care şi-a afirmat legitimitatea prin participarea consiliilor în exil a trei partide (Naţional-Tărănesc, Naţional-Liberal şi Social-Democrat), cărora li s'a adăugat apoi şi Partidul Totul pentru Tară. La 3 Iunie 1978 s'a format un birou de coordonare având o componenţă în consecinţă, fără ierarhizare, de altfel componenţa era trecută pe ţări, în ordine alfabetică. Ca liberali figurau: Radu Câmpeanu, Dinu Zamfirescu (Franţa), Constantin Mareş (Germania), Aurel Marinescu (SUA), fiind însărcinat cu un secretariat provizoriu Doru Ienciu din Paris.

Aşa cum se întâmplă (prea) deseori în organizaţii româneşti, conform principiului "cum e ţara şi exilul", în Consiliul Naţional Român s'au afirmat tendinţe gregare şi lupte pentru un părelnic fotoliu prezidenţial, ceea ce m'a determinat personal să mă retrag destul de repede. La alegerile care au avut loc în CNR, Radu Câmpeanu a obţinut un număr redus de voturi. In urma acestui eşec şi-a anunţat la rândul său retragerea. Pentru scurtă vreme Consiliul a fost prezidat de Ioana Brătianu (fiică a lui George Brătianu). Rapid, pierzând adeziuni şi ecou, Consiliul a intrat în zona de umbră şi tăcere. Abia în Mai 1984, prin constituirea Uniunii Mondiale a Românilor Liberi se va mai putea vorbi de o organizaţie a Românilor din exil, având un caracter larg şi implantări reale în ţări şi continente.

La Paris a luat fiinţă în Aprilie 1980 o asociaţie a foştilor deţinuţi politici, Dinu Cesianu devenindu-i preşedinte, urmat apoi de Radu Câmpeanu. Cu o oarecare activitate la început, treptat şi această organizaţie a devenit practic anonimă, astfel că una din vocile maliţioase aparţinând unui anumit membru (după unii chiar semnatarul articolului de faţă) afirma: "Dacă vom continua aşa, viitoarea adunare generală o vom ţine într'o cabină telefonică". Dar nu a mai avut loc ani de-a rândul nici o adunare generală, astfel că se poate afirma că la 22 Decembrie 1989 asociaţia era practic inexistentă, mai ales că între timp devenise activă uniunea de foşti deţinuţi politici români, cu sediul la Geneva, care funcţionează ca atare şi astăzi, fiind recunoscută de marea asociaţie din ţară, la care este afiliată.

Imediat după evenimentele dela finele anului 1989 se petrec câteva lucruri în rândurile liberale. Primul dintre cei aflaţi în exil şi care se duce în ţară este Dinu Zamfirescu. La Bucureşti se constituise un nucleu de reorganizare în care un rol important îl juca Dan-Amedeu Lăzărescu, vechi cadru liberal având la activ o activitate pe multe planuri intelectuale dar şi mulţi ani de deţinere politică. In atari condiţii, la începutul anului 1990 are loc la Paris o adunare a Clubului Liberal, organism nestructurat având doar un secretar în persoana lui Ionel Vitez, care la mijlocul anilor '40 condusese organizaţia liberală dela Politehnică. La acea adunare, la care am participat, s'au exprimat şi poziţii diferite de către Radu Câmpeanu, Dan Cernovodeanu şi Ion Brătianu. Trebue precizat că acesta din urmă, conducător în prezent al aşa denumitei "Uniuni Liberale Brătianu" în ţară şi ales deputat în Mai 1990, nu se trage din ramura Ioan-Ionel-Vintilă-Dinu Brătianu ci dintr'una (foarte) colaterală, fiind astfel rudă de gradul 6 cu Ionel Brătianu. Toţi trei au plecat spre Bucureşti, practic în acelaşi timp.

In loc să se producă o înţelegere liberală, s'au despărţit în trei formaţii: Radu Câmpeanu cooptat secretar general al PNL, Ion Brătianu cam dat afară din cabinet de Primul făcându-şi inutilă şi propria formaţie, iar Dan Cernovodeanu părăsind după aproape jumătate de secol Partidul Naţional Liberal în şi prin care deţinuse funcţii politice şi publice, devenind pentru scurtă vreme, de altfel, preşedinte al unui anemic partid liberal declarat monarhist, ceea ce a contribuit la mărirea unei confuzii regretabile, ştiut fiind că tradiţional, PNL era un adevărat partid monarhist. Doar Ioan Brătianu a fost cel care l-a adus în ţară pe Principele Carol, a fost sfetnicul acestuia şi a jucat un rol major în proclamarea României ca regat (constituţional). Fiul său, marele Ionel Brătianu, sfetnic al marelui Rege al întregirii,Ferdinand,va fi de asemenea profund monarhist, ca şi cei ce i-au urmat la conducerea partidului: Vintilă Brătianu, I.G. Duca şi Dinu Brătianu, care va muri martirizat în temniţa dela Sighet, ca şi Gheorghe Brătianu precum şi marele patriot şi om politic Iuliu Maniu, preşedintele Partidului Naţional Tărănesc.

Să nu uităm că ambii preşedinţi ai partidelor istorice au avut o soartă comună şi prin aceea că s'au ridicat împotriva tuturor dictaturilor şi dictatorilor, începând cu aceea a lui Carol al II-lea. In opoziţia lor au mers pe ideea de unitate şi până la sacrificiul suprem, deşi în anii '44-'46 ar fi avut prilejul să părăsească ţara.

Ca şi marii Brătienii, Iuliu Maniu era profund ataşat ideii de Monarhie constituţională, spre care este orientat şi în prezent Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat în frunte cu Corneliu Coposu, demn urmaş al lui Iuliu Maniu şi în acelaşi timp, cel mai consecvent şi valabil om politic ce-l prezintă astăzi România.

In ce-l priveşte pe actualul lider al PNL, cei care îl cunosc îndeaproape îi ştiu tendinţele sale republicane şi apetitul său prezidenţial la nivel de partid şi de Stat. Având un frumos şi incontestabil trecut politic, dotat cu un remarcabil talent oratoric dublat de o voce adecvată şi cu o prestare telegenică, s'a impus repede opiniei publice româneşti. In primele luni ale anului 1990, Partidul Liberal a cunoscut o reală afluenţă, încât mulţi au fost convinşi că Radu Câmpeanu are vântul în pupă. Cei lucizi şi prevăzători au observat însă că dincolo de discursuri foarte frumoase în formă, fondul se putea rezuma la aceea că este bine să nu fie rău şi nu este rău să fie bine. Sediul partidului a început să se golească de vizitatori şi în pofida aşteptărilor, atât scorul obţinut la alegerile parlamentare cât şi la cele prezidenţiale a fost mai mult decât modest.

Nu trebue uitat şi un factor extrem de important, acela că în Mai 1990 Maghiarii au votat în mod covârşitor pentru UDMR în alegerile legislative, dar, deşi nejustificat, alergici faţă de PNTCD, în cele prezidenţiale s'au pronunţat pentru Radu Câmpeanu. In prezent, deziluzionaţi de actualul lider liberal este de presupus că nu ar mai repeta această tendinţă.

In lucrarea de analiză "ROMANIA înainte şi după 20 Mai", semnată de Pavel Câmpeanu, Ariadna Combes şi Mihnea Berindei, coeficienţii de popularitate ai preşedintelui PNL variază astfel: în Februarie (1990) 20,2%, în Martie urcă la 33%, pentru a coborî în Aprilie la 12,2%. In Mai, candidatul liberal la preşedinţia republicii ia 10,64% din voturi, pronunţându-se pentru el 1.529.188 de alegători, dar în legislative, PNL ia doar 879 de mii de voturi pentru Adunarea Deputaţilor şi 985 de mii la Senat, marile diferenţe faţă de prezidenţiale unde UDMR, dovedind simţ politic şi civic nu a prezentat candidaţi, fiind explicate tocmai prin votul dat de Maghiari lui Radu Câmpeanu.

Intre timp popularitatea PNTCD a crescut, în mare măsură datorită tocmai personalităţii lui Cornel Coposu, în schimb a scăzut mult alergia Maghiarilor faţă de acest partid, datorită, în mod paradoxal, şi campaniilor şovine duse de România Mare, partid şi săptămânal şi de partidul Domnului Ciontea, campanii şovine ce contribuie atât de mult la făurirea unei imagini negative a României pe plan internaţional.

DIMENSIUNEA CRUCIALĂ A ROMÂNULUI

—Pr. Nicolae STRIZU—

Comunismul a fost şi rămâne unul din sistemele dogmatice care a produs cele mai grave anomalii asupra societăţilor tradiţionale. Acolo unde el a ajuns la putere, a încercat să înlocuiască tot ceea ce era istorie, cultură, tradiţie. Valorile autentice, specifice popoarelor erau substituite sau adaptate principiilor noilor dogme.

O atare doctrină aberantă s'a impus încă dela început şi în societatea românească. Minciuna a trecut drept virtute, iar adevărul doar o lozincă a propagandei de partid. Relaţiile interpersonale au fost alterate de comunism în ceea ce aveau ele mai bun, mai uman, mai creştinesc. Ambiţiile şi orgoliile celor necinstiţi au atins culmi nebănuite. Această stare a cuprins într'o fază finală întreagă societatea românească: satul, şcoala, fabrica, armata, Biserica.

In acest cadru, un loc aparte prin sensibilitatea lui, îl reprezintă Biserica, despre al cărei rol esenţial în societate s'a vorbit mult şi se vorbeşte încă, însă pentru a ne forma o părere cât mai corectă trebue să vedem cum era privită Biserica în Statul comunist, ce importanţă îi acorda acesta. Intâi, trebue să vedem unde ne aflăm, de unde plecăm şi să nu repetăm greşelile trecutului.

Biserica era, în general, considerată ca fiind o instituţie potrivnică concepţiilor materialist-leniniste. Ea era un obstacol în calea devenirii comuniste, de aceea importanţa Bisericii în societate era minimalizată. Activitatea ei principală se desfăşura într'un cadru social destul de restrâns, în mijlocul credincioşilor ce frecventau Biserica. Deci, pe lângă faptul că nu i se recunoştea nici o atribuţie specială în educarea cetăţenilor ţării, avea statutul unui organism tolerat.

Pe de altă parte, existenţa bunelor relaţii ale unor clerici superiori cu autorităţile comuniste n'a facilitat propăşirea Bisericii, (aşa precum se arată, uneori colaboraţionismul, găsindu-i-se o scuză); faptul acesta n'a ridicat această "Instituţie sacră" la gradul unui imperativ naţional al Statului comunist, ci s'a realizat doar un minim necesar pentru supravieţuire. Dincolo de aceasta, interese personale în ascensiunea ierarhică au neglijat problemele de fond ale Bisericii, fapt de care au profitat cei ce aveau misiunea să ţină sub control Biserica, respectiv: Securitatea, Departamentul cultelor şi acoliţii lor.

Astfel că după Revoluţie am constatat cu amar un gol, o îndepărtare de specificul religios românesc, o absenţă a educaţiei religioase din viaţa poporului român. Faptul acesta ne-a adus rapid "evanghelizatorii" de peste ocean ca să ne prezinte noi forme de creştinism, în timp ce bimilenara noastră Ortodoxie, ignorată, devenea ţinta tuturor ziarelor cosmopolite. Un "fair-play" al ecumenismului contemporan. Vorbind însă despre absenţa informaţiei religioase, putem spune că aceasta se datoreşte în special clerului, care nu s'a angajat (sau mai bine zis, n'a fost lăsat să se angajeze) în lupta contra ateismului, şi chiar dacă cineva a făcut-o (Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa) am ştiut repede să-l facem pierdut între zidurile celulei. Dar această absenţă se datoreşte în mare măsură şi propagandei sistematice dusă împotriva celor sfinte. Toate manualele de istorie erau şi mai sunt infestate cu învăţături despre inchizitori, preoţi satrapi şi Biserici ce au subjugat popoarele secole de-a rândul.

Astăzi vedem că aceleaşi metehne ale comunismului persistă în societate. Deşi toţi am simţit mâna Atotputerniciei lui Dumnezeu în Decembrie '89, după Revoluţie nu a existat o reorientare de esenţă, în această direcţie. Prea puţin a durat armonia în poporul român ca să se producă o mutaţie crucială, o schimbare de concepţii, de mentalităţi, o izbăvire de răul comunist.

Dimpotrivă, regimul FSN-ist s'a folosit de Biserică în scopuri pur propagandistice. Chiar dacă în tradiţia monarhică românească festivităţile erau deschise de preoţi, dela Revoluţie încoace apariţia soborului de preoţi în preajma unor conducători cripto-comunişti, al căror ateism este vizibil, a creat diferite animozităţi. Mai târziu am constatat refuzul majorităţii parlamentare şi al partidelor satelit în acceptarea amendamentelor propuse de Biserică pentru Constituţia ţării. Aceasta denotă încă o dată caracterul ateist al actualei conduceri.

Din aceste fapte demne doar de trecutul comunist, ar trebui să tragă concluziile necesare toţi aceia care urmăresc o transformare fundamentală a societăţii româneşti, toţi aceia care luptă pentru revenirea la tradiţie şi autentic, aceia care nu văd în Biserică doar un simplu instrument, bun de folosit în diverse ocazii, ci însăşi temelia devenirii umane.

Toate organizaţiile, societăţile şi partidele politice care militează pentru împlinirea acestor deziderate primordiale, toţi cei ce aşteaptă nu un ceas al răzbunării ci un moment al adevărului, ar trebui ca mai întâi să-şi însuşească "dimensiunea creştină interioară" ca apoi, alături de Biserică, să lucreze pentru revigorarea morală a poporului român, prin credinţa în Dumnezeu.

Rolul preoţimii în această lucrare ar fi decisiv pentru ieşirea ţării din bejenia spirituală în care se afla aruncată de urmaşii linguşitori ai "geniului Carpaţilor".

Deşi constatăm încă o lipsă de angajare a preoţimii în problemele vitale ale Bisericii, în problemele majore ale societăţii, avem speranţa că spiritul progresist al Bisericii, lâncezit în epoca de aur a comunismului, va birui şi se va răsfrânge benefic în societate, că acesta va birui în interiorul Bisericii şi în afara ei, redeschizând perspectivele integrării adevărurilor dumnezeieşti în viaţa Românilor, căci Biserica a fost şi va rămâne vatra consacrată a "Luminii izbăvitoare".

Martiri ai credinţei şi ai idealului religios se vor ridica negreşit din mijlocul ei spre salvarea sufletului neamului românesc.

FRĂMÂNTĂRI CONTINUE

—Mihaela MOISIN—

O soluţie în echilibru instabil, în care un număr imens de ioni se plimbă dintr'o parte în alta, ca nişte muşte zăpăcite. Se formează compuşi instabili, care se desfac tot atât de repede precum s'au format; aceasta este România, azi, înainte de alegerile generale.

Se fac convenţii, se desfac, un partid trece dela o convenţie la alta, altul se rupe în mai multe fragmente mai mici. Liderii de partide sau "independenţi", pe patine cu rotile, se deplasează dintr'o zonă în alta a ţării, se pândesc, se spionează, se discreditează, pentru a-şi câştiga un loc mai bun în ochii poporului.

Ca orice dragoste care nu ţine o veşnicie, iată că şi marele amor dintre Roman şi Iliescu s'a dus. Si ca într'un divorţ de mahala, cei doi ex-parteneri se înjură, se scuipă, aruncă cu noroi unul în celălalt, dar şi în vecinii care i-au ajutat să ajungă la divorţ.

Aşa află acum toată lumea, mai bine mai târziu decât niciodată, din ce spune şi unul şi celălalt despre ex-partenerul său, că, de fapt, ei au fost la fel, că ei au făcut la fel de mult "bine" ţării în timpul căsniciei lor fericite, timp de doi ani. Si Iliescu şi Roman se acuză unul pe celălalt, de comunism, de faptul că au minţit poporul în continuare, imediat după Revoluţie, ca şi "fericita" pereche Ceauşescu.

Dacă ar fi divorţat cu resemnare şi respect unul faţă de celălalt, de bine de rău, probabil că FSN-ul ar fi avut vreo şansă de a câştiga încă odată în alegeri.

Mai întâi au avut loc convenţii locale ale FSN-ului, în urma cărora fisura deja creată anul trecut prin înlăturarea lui Roman dela conducerea guvernului, s'a adâncit tot mai mult. Apoi, la sfârşitul lunii Martie s'a desfăşurat şi convenţia naţională a FSN. Rezultatul acesteia nu a surprins pe prea mulţi, deoarece, era de aşteptat ca "martirul" Roman să câştige cu 68%. Acest procentaj însă arată că nici Roman nu se bucură de o majoritate zdrobitoare de simpatizanţi.

Ca urmare a convenţiei naţionale a FSN, care va rămâne în istorie sub numele de "Circul dela Sala Polivalentă", a mai "emanat" un partid nou, cu nume "sentimental" - "FSN - 22 Decembrie", în care s'au grupat susţinătorii lui Iliescu.

Până acum nici Roman şi nici Iliescu nu şi-au anunţat candidatura. Desigur însă, că nici unul nu va scăpa ocazia.

Miron Cosma nu se lasă nici el; tupeul şi lipsa de bun simţ care îl caracterizează, îl fac şi pe el să vorbească despre postul de preşedinte, la care însă nu candidează încă, pentrucă "nu i s'a cerut".

Pe de altă parte, s'a rupt şi "Uniunea Stângii Democrate", în urma certurilor dintre Nica şi Verdeţ.

Aşteptăm să vedem cum se aleg bobii: ce alianţe urmează - Iliescu cu Verdeţ şi Roman cu Nica, sau invers? Sau, cine ştie? Roman cu Iliescu, ca să poată împărţi din nou posturile cheie.

Necazul este că în oarecare măsură şi partidele de opoziţie fac rocade, ies din tr'o convenţie şi intră în alta.

In ziua de 1 Aprilie a avut loc o întâlnire a partidelor din cadrul Convenţiei pentru Instaurarea Democraţiei, la care au participat: Partidul Alianţei Civice, Partidul Ecologist Român, Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, Partidul Naţional Liberal şi Uniunea Democrată Maghiară din România. La încheierea lucrărilor, toate aceste partide au fost în favoarea continuării acţiunii lor în comun. S'a stabilit cu această ocazie şi susţinerea unui singur candidat la alegerile prezidenţiale. Susţinerea acestui unic candidat însă, poate prezenta probleme serioase, deoarece şi Radu Câmpeanu (PNL) şi Nicolae Manolescu (PAC) vor să candideze pentru postul de preşedinte, fiecare dintre ei crezând că are soarta ţării în mâinile lui.

Ambiţiile şi lipsa de flexibilitate a fiecăruia din aceşti doi potenţiali candidaţi pot duce la ieşirea din convenţie a unuia sau a celuilalt partid, cu urmări grave în rezultatele alegerilor.

Se pare că liderul PNL revine în permanenţă la aceeaşi veche idee, de a nu împărţi câştigul cu cei mai slabi, deşi, dacă ar fi ales ca unicul candidat al Convenţiei Democratice, sau al Convenţiei Naţionale pentru Instaurarea Democraţiei, sau cum se va numi în final această convenţie, probabil că flexibilitatea dumnealui ar fi ceva mai mare.

In toată această agitaţie ionică, nu se vede, nu se aude vocea tineretului. Este important să ştim cum se va implica Mişcarea pentru România, în ce convenţie va intra, cu cine va vota, ce partid va sprijini.

Să sperăm că Mişcarea pentru România, forţa tânără şi renăscătoare a neamului, credinţei şi tradiţiei, va putea aduce un număr însemnat de voturi Convenţiei Democratice sau partidului istoric pe care îl va suporta.

Marian Munteanu, omul-simbol al celei mai lungi demonstraţii din lume, are energia necesară ca împreună cu Partidul Mişcarea pentru România să devină elementul de redeşteptare şi continuare a sentimentului creştin-naţionalist, lucru vital în reconstruirea României Mari.

VOM VOTA ȘI VOR PLECA!

"Votul este mai puternic decât glonțul!"

LINCOLN, Președinte al Statelor Unite

Adrian GRIGROPOL

In România, se spune că la al doilea tur de scrutin din 23 Februarie 1992, al alegerilor locale, a început numărătoarea inversă pentru președinția lui Ion Iliescu și pentru guvernarea Frontului Salvării Naționale.

Să sperăm din tot sufletul că în această apreciere este realitate.

O schimbare trebue să intervină negreștit în starea de nesuportat a falimentului economic, a blocajului spiritual, a lipsei de credibilitate externă care a compromis asistența financiară străină fără de care nu se poate ieși din prăpastie, toate datorate incapacității unor conducători înțepeniți în mentalitate comunistă și deci fără de țară. După ce Revoluția i-a fost furată, poporul trebue să se mobilizeze din nou, neîntârziat, spre a atinge acel grad de conștiință politică prin care își poate salva viitorul. Când un grup de sindicate, la mitingul din apropierea alegerilor locale, desfășurat sub lozinca "Vom vota și vor pleca", n'a prezis, ci a anticipat rezultatul guvernării prin câștigarea de primari în cele mai importante orașe ale țării, zdruncinând profund infrastructurile comuniste ale acesteia, printr'un pas major de spargere a monopolului într'un domeniu de comportament infectat de viciu și autoritarism iresponsabil.

Scriam la 4 Noembrie 1990, în oficiosul PNTCD "Dreptatea": "La zece luni după Revoluție, o guvernare hieratică, nelegitimă la înscăunare și puternic suspectată ulterior la urne, a reușit să provoace o vâltoare în care totul se învârtește fără țintă sub amenințarea unei catastrofe de cârmuire, a cărei singură reușită este să organizeze cea mai perfectă dezorganizare. Recurgând la o strategie scoasă din tolba tipicurilor cumuniste, cum ar fi primejdia destabilizării, vânzarea țării pe dolari, agenturi străine conspirative, legionari, declasați, huligani, GOLANI. Ne întrebăm, oare după jumătate de veac de șerbie comunistă dintre cele mai feroce, mai putem accepta o nouă încătușare din partea unui mănunchi de politicieni versați în a împleti minciuna cu biciul represiunii? Suntem fără speranță? Categoric, NU! Există CHEIA de boltă a libertății cucerită cu jertfe de sânge. Există patru fenomene pozitive constituind pietre de temelie între care se vor lega grinzile de rezistență ale edificiului democrației noastre și a căror implantare va asigura fundația Statului Român Democrat și de Drept." In continuare expuneam pietrele de temelie: Fenomenul Timișoara, Fenomenul Pluralismului Politic, Fenomenul Piața Universității (cu Zona Liberă de neocomunism și Opoziția Extraparlamentară) încheind cu Proclamația dela Săpânța.

Așadar CHEIA adoptată ca semn electoral de Convenția Democratică, dublu simbol de regrupare a opoziției și de instrument de deschidere pe cale democrată a lacătelor și zăvoarelor puterii monopoliste a operat cu uimitor succes în alegerile locale în care cele mai însemnate orașe i-au oferit cheile Convenției Democratice și ce poate fi mai decisiv în strategia unei cuceriri decât să smulgi adversarului Capitala, nucleul puterii sale?

Două excepții i-au rămas Frontului Salvării Naționale, Iașul și Galațiul. Explicația este că primul a fost păstorit, sub dictatură, de Ion Iliescu, pe atunci secretar de partid, iar al doilea nefiind decât ultima redută a rămășițelor comuniste, cu secera și ciocanul mascate de Verdeț. Orice fiară se mai zbate înainte de a fi răpusă.

Fără pretenția de Stat Major care după o bătălie urmărește pe hartă desfășurarea operațiunilor pentru a stabili cine, ce a câștigat sau pierdut și care sunt noile poziții ale combatanților, încercăm să scrutăm realitatea dincolo de comunicatele competitorilor care unele pot fi exagerate și altele vădit nesincere.

Dând, până când va fi, Cezarului ce este al Cezarului, să spicuim aprecierile Președintelui Iliescu, confiate, ca să le audă toată lumea, la 3 Martie (întâmplător aniversarea nașterii președintelui) alter ego-ului său, Emanuel Valeriu, spre surpriza tuturor care-l socoteau destituit, mai ales că dela aprinderea până la stingerea flăcării olimpice dela Aberville îl știam acolo reporter sportiv.

Spicuim din perfecta limbă de lemn a președintelui, adică folosirea ca armă politică a cuvântului gol de orice semnificație, trăncăneala unui discurs rupt de realitate și în care expresia "o anumită" delimitează obscur neangajarea și cel care va reuși să descifreze atât de repetata expresie din momentele cruciale înseamnă că posedă incontestabil piatra filosofală.

A consemnat că alegerile locale reprezintă un moment în statornicirea structurilor Statului de Drept, Statului Democratic, bazelor dezvoltării țării. Nici pentru alegerile din 20 Mai 1990 n'ar fi elemente de contestare a valabilității lor, iar cele de acum, schimbarea opțiunilor electoratului este firească parcurgând și noi evoluția din alte țări unde s'au stabilit linii majore de conducere și formațiuni mai reprezentative. Si la noi, dovadă că la aceste alegeri, numai 89 de partide și-au prezentat candidați proprii după cum orice partid aflat la răspunderea unei guvernări (să înțelegem și partidul său) suferă eroziuni. De altfel orice formație politică în procesul său de evoluție. Nu poate fi vorba de satisfacție au insatisfacție personală, dar înregistrarea unui grad mare de absenteism exprimă starea de spirit a societății justificată de nemulțumirile cauzate de situația grea economică pusă pe seama unei guvernări incapabile, însă obiectiv vorbind asemenea greutăți le încearcă toate țările și nici nu poți compara poziția analistului cu a omului de rând care se confruntă zilnic cu insuficiența venitului, creșterea prețurilor, lipsa produselor de primă necesitate, șomaj. De aici absenteismul. (n.n. Dar dacă armata absenteiștilor nemulțumiți ar fi votat, opta pentru situația grea sau pentru ce?). Deși sunt scăderi în popularitatea Frontului, acesta într'adevăr se menține ca principala formație politică față de Convenția Democratică, aceasta nefiind o formație, ci o coaliție de 14 formații. Dacă este "o anumită" deplasare către Convenție acesta este un lucru firesc și îl privește cu "o anumită" luciditate. La orașe, viața politică fiind și mai activă decât în restul țării, Convenția Democratică și-a desfășurat mai bine structurile și a desfășurat o campanie mai susținută, în vreme ce Frontul și-a slăbit activitatea intern și în țară iar opoziția a știut să valorifice, pe plan politic, în favoarea sa, situația grea prin care trece populația atribuind-o celor care și-au luat răspunderea guvernării. In concluzie ar dori ca toate forțele politice să găsească puncte de contact într'o platformă a căilor prin care în 2-3 ani să scoată țara din criză și ca printr'un "anumit" ritm de dezvoltare să fie aliniată la tendințele lumii contemporane.

Si cu inegalabila sa candoare la întrebarea finală, la care a îndrăznit Emanuel Valeriu, dacă va candida la președinție fiind transmisiune pe micul ecran, toată lumea a auzit că "la această întrebare nu răspund!" Dar imediat s'a răzgândit: "Incă nu m'am decis".

Dacă s'a lăsat cortina peste alegerile locale în terenul vieții politice inerent crește febra pentru alegerile generale legislative și cele prezidențiale. Nu este fixată nici data lor, legea electorală este în curs de elaborare, una nouă, datele se vor stabili înainte sau după, vor fi jumelate sau separate? Mai clar este că se pregătește altă lovitură "de teatru".

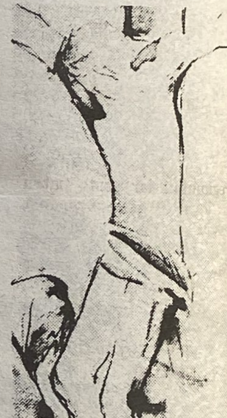
Câmpul de supoziții este vast. Criteriile dela alegerile locale vor diferi substanțial și este extraordinar de dificil de găsit repere. Să luăm bunăoară F.S.N.-ul. Nu este numai amenințat de dezagregare. Procesul este în plină desfășurare. Petre Roman, liderul autodeclarat, cu două înțelesuri "național" fie al FSN-ului, fie al țării, a fost detronat de a patra mineriadă și ne mai găsind audiență nu mai prididește în a da interviuri în presa străină din Spania, Italia, Franța etc., că tot suntem gintă latină.

Principalul interviurilor este ingratitudinea lui Ion Iliescu care a rupt tandemul, sacrificându-l în lupta dintre reformismul său și conservatorismul celuilalt. Intr'o mișcare riscantă, recent, înconjurat de cunoscuta sa echipă de academicieni dela Stefan Gheorghiu, a făcut o vizită la Liga Studenților, convocată special, unde s'a ales cu încă o mineriadă verbală. Frontul apare fragmentat potrivit a trei moțiuni, în așteptarea Convenției Naționale. Una sprijinind pe lider, alta pe Iliescu, ca părinte ce le-a fost și le este și a treia a celor gata să-și ia zborul ca pui ce au crescut și vine primăvara. La festivitatea de palat (Cotroceni) a aniversării sale, Președintele Iliescu, conștient că un "anumit" procent de 85% curat sau fabricat nu mai ține, la cupa de șampanie și a redemonstrat spiritul de glumă, precum că ar avea "o figură clasică de pensionar" și că mulți îl sfătuiesc să renunțe, ceea ce trebue înțeles că dacă alții nu mă vor, mă vreau eu.

Convenția Democratică a realizat, indiscutabil, un succes real care avea să fie și mai consistent dacă nu era retușat pe ici pe colo de nevăzuta mână care a operat la computere. Se intră în cu totul altă fază a alegerilor. Dacă la cele locale, componenții bazic erau de forțe neegale și au consimțit prin sacrificii grefate pe ideea unității că unii să primească mai mult decât se cuvenea, acum lucrurile vor fi mai complicate. Dacă la alegerile locale, erau în joc mai mult selectările de merite gospodărești, nu același lucru este câți deputați și senatori vei avea în instituția de legiferare și decizie, Parlamentul, față de câți primari și consilieri. Aspirațiile Partidului Național Liberal și exemplele din toată istoria acestuia nu reprezintă numai un semn de întrebare. Deși motorul și chiar concepția acestei Convenții revine PNTCD-ului, și că în scopul realizării proiectului, veleitățile partidului au fost atenuate la maxim, găsim exprimarea convingerii multora precum că P.N.L. a fost locomotiva Convenției Democratice, fie că Radu Câmpeanu, timonierul vasului amiral. De asemenea în pofida comunicatului Convenției Democratice că va desemna un singur candidat pentru președinție, nu se poate stinge prezumția că Radu Câmpeanu și Ion Rațiu vor ceda unul altuia și amândoi lui Nicolae Manolescu, de altfel prea novice în lupta politică și deci prea puțin cristalizat. Nici acordul pentru un independent nu este credibil pentru un vraf de motive, printre altele că nu se tratează de un primar, iar un candidat pe măsură nu este de găsit și nici de inventat. Vor fi deci dispute, nemulțumiți, crize. Nu este de sperat că totul va merge strună. Ar fi de dorit să se elimine obstacolele dar va fi foarte greu. Poate o injecție oportună va veni și din partea proaspătului partid - Opoziția Democrată - înregistrat în Ianuarie 1992 cu lider Dumitru Dincă, figură cunoscută a Pieții Universității, care cu ocazia aderării la 6 Martie la Convenția Democratică a declarat: "este de datoria noastră să determinăm electoratul să voteze Convenția". Mai rămâne să-și spună cuvântul tineretul și Marian Munteanu cu mișcarea sa, abținerea neavând sens.

Nefiind încă destul de clar, în arena politică sau extrapolitică a apărut un "Grup de reflexie" cu trei secții specifice, de reflexie, de atitudine și de acțiune. O dublură a Alianței Civice, nepartid, o coaliție dela Grupul de Dialog Social până la Grupul de Inițiativă pentru Democrație. In orice caz este un mod de a da ceasul procesului evolutiv spre democrație mai mult înapoi decât înainte. Așteptăm cu interes dar și cu suspiciune o clarificare.

Acum când F.S.N.-ul nu mai este o putere, opoziția nu poate pierde oportunitatea de a deveni... istorică.

DIN GRĂMADA DE SPINI

-PĂDURILE-

"Fură ca în codru", vechea zicală românească a devenit în zilele "democrației originale" un adevăr gol-goluț, de necontestat; așa zisa libertate și indolența permit orice.

Stim cu toții jaful care l-au făcut comuniștii cu pădurile și lemnul nostru, timp de aproape o jumătate de secol. Pe stahanoviștii distrugerii "aurului verde" îi întâlneai pe aproape toate potecile munților noștri. Bineînțeles, la replantat copacii tăiați nu s'a gândit nimeni, nici ieri, nici astăzi. Ca și petrolul, lemnul este considerat o bogăție care nu se înlocuiește!

Câteva exemple edificatoare, din noianul de crime comise împotriva teritoriului nostru ancestral, stau mărturie celor pomenite mai sus.

In preajma iernii, primarul comunei Țăndărei (jud. Ialomița) aducea la cunoștință opiniei publice că țiganii din regiune au început să devasteze pădurea Strachina, una din puținele păduri din Bărăgan. Inarmați cu topoare, țapine și ferăstraie cete de 50-100 de inși taie copacii fără milă, ziua și noaptea. Astfel, lemnul furat se vinde pe sub mână, la "liber" cu preț de speculă. Pădurarii, poliția și jandarmii din partea locului asistă nepăsători la acest jaf...

Altfel de nelegiuire este și exportul lemnului furat, prelucrat și înregistrat - în cazul în speță - ca lemn semi-brut. La desigilarea și in-

la vama Borș, al firmei "HOLOMB" din Gheorgheni, care după scripte transporta 19,2 m.c. "elemente de acoperiș" s'au găsit 27,7 m.c. dulapi, rigle, scânduri rindeluite și grinzi sculptate cu elemente decorative... In plus lemnul este declarat, de cele mai multe ori, ca provenind din "fondul particular", când toată lumea știe prea bine că toate pădurile particularilor au fost confiscate de comuniști și că, până astăzi, FSN-ul nu a redistribuit nici măcar un copac foștilor proprietari...

"Romsilva"-Suceava a constatat, numai în primele șase luni ale anului 1991, furtul a 7.400 m.c. de lemn...

Despre jnepenișul care reglează regimul hidrologic al pășunilor să nu mai pomenim: numai cine nu vrea nu dă iama în el. "In țara orbilor chioru'-i împărat"!

În atenţia S.R.I.-ului

CRED CĂ DL. SENATOR GELU VOICAN VOICULESCU ARE DREPTATE!

—Hera STEIMBERG—

Cel mai odios instrument al vechiului regim a fost Securitatea. Unul câte unul, aceşti profesionişti ai crimei şi torturii, păreau oameni normali, păreau buni, drăgăstoşi faţă de familiile lor, în anumite situaţii chiar buni cetăţeni, dar atunci când constituiau verigi ale unui sistem odios, erau profesionişti ai crimei.

Un asemenea sistem, care promova în funcţii, evidenţia şi decora pe cei care se întreceau în zeci de mii de ani de condamnări, în cruzimi, schingiuiri şi asasinate, au deschis porţile unor oameni răi, dezechilibraţi care n'aveau nimic omenesc în ei.

Ceea ce este mai grav, e că nici astăzi ei nu-şi dau seama de imensitatea crimelor pe care le-au comis. Si când afirmăm acest lucru nu ne referim numai la Alexandru Drăghici şi la Nicolski, ci şi la cei care au instrumentat crima la Jilava, Arad, Gherla, Sighet, la Canal şi în alte locuri.

Desigur că lucrătorii de Securitate arestaţi, judecaţi şi condamnaţi după revoluţie, în frunte cu Generalul Iulian Vlad au vina lor indiscutabilă, dar crimele mari s'au comis în perioada 1948-1964, când peste 200.000 de oameni au fost asasinaţi pentru vina că au fost opozanţii regimului, iar peste patru milioane de oameni au fost anchetaţi şi arestaţi de Securitate. Din cinci oameni, unul a fost arestat şi anchetat şi cel puţin unul a fost informatorul Securităţii.

Metodele folosite în timpul anchetei sau în timpul detenţiei au depăşit în cruzime pe cele folosite de Gestapo.

Desigur că în orice Stat era nevoie de un sistem de securitate naţională, dar un sistem subordonat poporului, şi nu unul care terorizează poporul. Poate oamenii din ţara noastră sunt mai suspicioşi, şi au şi dreptate având în vedere prin ce au trecut. Poate sunt şi o serie de dovezi, care ne dau dreptul să identificăm Securitatea cu SRI-ul.

In primul rând, actualul şef al SRI-ului, Dl. Virgil Măgureanu, după unii acest nume ar fi de împrumut şi ne miră că "România Mare" şi "Europa" nu spun nimic în această direcţie, având relaţii şi chiar activităţi în cadrul Securităţii vechi, a fost profesor la "Stefan Gheorghiu", a pregătit cadre pentru diferite domenii de activitate, dar numai disidenţi nu a pregătit.

Chiar dacă revoluţia tinerilor este cea care a răsturnat dictatura comunistă, paralel cu aceasta a fost organizată şi o lovitură de Stat, de către un grup de complotişti din care au făcut parte un grup de militari de care nu au fost străini nici Generalul Stănculescu, Ion Iliescu, Virgil Măgureanu şi alţii. Dacă acest plan nu a fost cunoscut în întregime, el a fost tolerat de Securitate şi în primul rând de Generalul Iulian Vlad. Ca scenariul să fie complet, trebuiau să fie şi câţiva sacrificaţi. Printre aceştia moartea într'un accident de elicopter (accident neexplicat în întregime) a Generalilor Nuţu şi Mihalea, moartea Generalului Macri (care a dus multe secrete în mormânt), arestarea şi condamnarea Generalului Iulian Vlad şi a altora.

Ca o dovadă că Virgil Măgureanu a făcut parte din complot, este şi prezenţa sa în completul de judecată al lui Ceauşescu.

In al doilea rând, majoritatea cadrelor din conducerea SRI-ului sunt generali, colonei şi alţi lucrători ai fostei Securităţi. Acestia au fost completaţi cu foşti activişti din UTC şi PCR, ofiţei ai serviciilor de contrainformaţii militare, foste cadre din trupele de Securitate (astăzi rebotezate "Jandarmerie şi Poliţie") ofiţeri şi subofiţeri din trupele USLA (care ne amintim cât au luptat pentru "democraţie").

Cum s'a procedat pentru a ne asigura cu asemenea cadre "preţioase"?

Cadrele mai vechi şi probabil mai compromise au fost trecute în rezervă şi pensionate (bineînţeles cu pensii foarte mari), devenind prima armată de rezervă a SRI-ului.

Alte cadre de conducere ale Securităţii au fost rotite dintr'o localitate în alta. In unele părţi a rămas aceeaşi structură, aceleaşi numere de telefon, aceleaşi sedii şi aproape aceleaşi metode.

Conducerea SRI-ului şi în primul rând Dl. Măgureanu se străduiesc, este adevărat mai mult din vorbe, să demonstreze că între Securitate şi SRI nu este nici o legătură. Poate ar fi reuşit, pentrucă mulţi au încercat şi au reuşit să prostească un popor.

Dar sunt şi dovezi concrete, care demonstrează că lucrurile nu stau aşa. Un exemplu este cazul Berevoieşti, unde s'au descoperit documente distruse şi în cea mai mare parte arse. Documentele descoperite la Berevoieşti confirmă legătura dintre vechea Securitate şi SRI, aceasta din urmă căutând să împiedice cu orice preţ accesul la ele, iar comunicatul dat de SRI este ambiguu.

In discuţiile purtate cu foştii ofiţeri de Securitate în prezent pensionari, sau ofiţeri activi ai SRI-ului proveniţi din Securitate, sloganul este acelaşi. Securitatea a fost o instituţie necesară în perioada comunismului. Măsurile luate au fost dictate de organele puterii şi ei nu răspund cu nimic. Generalul Iulian Vlad şi ceilalţi conducători ai Securităţii au fost arestaţi, judecaţi şi condamnaţi pe nedrept. Singurii vinovaţi au fost Ceauşeştii.

Analizând evenimentele din Septembrie, trebue să fim de acord în mare măsură cu cele afirmate de Dl. senator Gelu Voican Voiculescu.

Chiar dacă nu există probe în această direcţie, prea multe, este evident că există o rezistenţă din partea fostelor cadre ale Securităţii şi foştii activişti de partid, dar organele de poliţie şi SRI nu se străduiesc să explice prea mult această rezistenţă. Mai mult decât atât, aceste cadre ale represiunii din ţara noastră ameninţau sub diferite forme, oamenii politici, ziarişti independenţi şi alte cadre cinstite.

La aceasta trebue să adăugăm prezenţa unor foşti ofiţeri de Securitate la partidele politice extremiste ca Partidul Socialist al Muncii şi România Mare care şi-au dat mâna pentru a submina democraţia. De asemenea şi la publicaţiile incitatoare ca "Glasul", "România Mare", "Europa" etc. îşi desfăşoară activitatea foşti securişti sau activişti de partid şi UTC. In explicarea fenomenelor din Septembrie trebue să recunoaştem şi influenţa în Valea Jiului şi în judeţele Gorj, Olt şi Vâlcea a Partidului Socialist al Muncii.

Furia D-lui Virgil Măgureanu, manifestată într'un loc, în care sunt interzise aceste ieşiri isterice - Parlamentul ţării - demonstrează dacă nu o participare directă la aceste evenimente, o anumită încurajare tacită.

Conducerea FSN-ului, în persoana D-lui Roman a cerut demiterea conducerii SRI, denumită o forţă conservatoare, care alături de altele caută să împiedice victoria democraţiei în ţara noastră.

Interviul acordat de Dl. Virgil Măgureanu la postul de radio "Europa Liberă", reprezintă, după noi, o ultimă barcă de salvare.

DE PE VALEA JIULUI

Horaţiu HULEA

MIRON COSMA A PROCEDAT LEGAL ÎN FAŢA COMISIEI DE ANCHETARE

Referitor la modul de desfăşurare al anchetei pe care o întreprinde Comisia Parlamentară de Anchetare a Evenimentelor din Septembrie 1991, sunt de semnalat câteva aspecte.

Citarea liderilor Ligii Sindicatelor Miniere "Valea Jiului" s'a făcut de pe o zi pe alta, exact în perioada în care în Valea Jiului îşi desfăşura activitatea o altă Comisie Parlamentară şi se aştepta sosirea membrilor din guvern. Citaţia a fost formulată în modul imperativ, fără însă să fie precizată calitatea în care liderii urmau să fie audiaţi. Comisia de Anchetare a cerut Ligii din Petroşani să prezinte un "raport" referitor la evenimentele din Septembrie 1991. Liga nu era obligată să elaboreze un asemenea "RAPORT", orice relaţie a acesteia fiind reglementată de articole de lege (art. 9 din Constituţie: "Sindicatele se constituie şi îşi desfăşoară activitatea potrivit statutelor proprii...") şi articole din Legea Sindicatelor (art. 8,(2): "Este interzisă autorităţilor publice şi administrative orice intervenţie de natură a limita ori întrerupe exercitarea drepturilor prevăzute la aliniatul 1 din L.S.").

Consiliul de Coordonare al Ligii a răspuns prin fax citaţiilor, prezentând motivele pentru care este imposibilă prezentarea la Comisie în această perioadă. Sub semnătura D-lui Miron Cosma au fost prezentate "PUNCTE DE VEDERE" privind evenimentele din August - Septembrie 1991. In această petiţie Liga acuză numita Comisie că priveşte evenimentele dela Bucureşti din Septembrie doar ca simple efecte, fără însă a studia cauzele care le-au generat. Acestea cauze ar trebui căutate în Valea Jiului începând cu perioada 16 August - 22 Septembrie 1991 când Liga "a făcut toate demersurile legale" pentru a evita o grevă generală.

POLIŢIA TUNDE PRIMĂRIA

Când a fost surprins pe "sens interzis", unul din lucrătorii de vază ai Primăriei oraşului Petroşani, cuprins de nostalgii ale vremurilor trecute, a dat cu "nota bene" lucrătorilor de poliţie, numărul dela maşina cu care circula. Cei doi agenţi de circulaţie împricinaţi s'au resemnat.

Ulterior, se pare că aceştia s'au informat asupra relaţiilor dintre Poliţie şi Primarie, valabile în noua democraţie. Astfel că, pe când conducea dezinvolt prin acelaşi loc, acelaşi funcţionar al Primăriei a fost interceptat şi dus la secţie. Aici i s'a aplicat un tratament total igienic şi democratic din care contravenientul a reieşit chilug.

Iată deci Poliţia nevoită să dea soluţii mai vechi dar de efect, unor vechi metehne ale protipendadei. De amintit că astfel de contravenţii, conform legilor în vigoare, se amendează doar cu 100 de lei. Merită deci încercat!

CĂUTÂND ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR

Insemnări dela Jilava: "Condamnarea Bisericii. Nu ştiu dacă ar trebui să numesc astfel discursul către tineret al Patriarhului Miron Cristea, în care acesta condamna în cuvinte grele Mişcarea Legionară a tineretului. Biserica ortodoxă ia atitudine făţiş ostilă tinerimii româneşti... "Biserica părintească", "Biserica străbună" ne loveşte. (Căpitanul, Vineri 3 Iunie, 1938).

Nu era prima dată în istorie când Biserica Ortodoxă din România îşi manifesta obedienţa faţă de Putere. N'avea să fie nici ultima, în perioada comunistă, aproape jumătate de veac, având să dea iarăşi Cezarului ceea ce I se cuvenea lui Dumnezeu (excepţii fiind nu rare, dar oameni precum părintele Calciu-Dumitreasa fiind în primul rând creştini, adică fii ai lui Dumnezeu, şi doar prin "divină întâmplare" Ortodocşi).

In loc să plece capetele cu umilinţă înaintea Domnului şi să vestească al Său Cuvânt, clericii ortodocşi din România se semeţesc şi singurele lor preocupări, după Decembrie 1989, par a fi grija faţă de cele lumeşti şi introducerea zâzaniei între creştini. Prin minciuni şi demagogie aiuresc minţile bieţilor credincioşi, nestrăduindu-se a-i învăţa, în schimb, măcar "Tatăl nostru" sau "Crezul". Ii atrag în această "operă" şi pe tinerii studenţi în teologie. Voci lucide, voci izolate din Ortodoxie, îndemnând la respect şi iubire, par a striga în pustiu.

Finalul însemnărilor din ziua de 7 Iunie dovedeşte că Zelea Codreanu a înţeles ceea ce, în mod firesc, era de înţeles: nu Biserica te mântuie, ci Iisus Hristos: "A înviat Hristos, aducând nădejdea învierii din morţi; că viaţa noastră nu se termină aici, la aceşti ani ai trecătorii 60-70 de ani; că se prelungeşte dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noştri şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

Că vom învia din morţi în numele lui Hristos şi numai prin Hristos, adică în afară de credinţa în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit."

Nu pot adăuga alături de cuvintele Căpitanului decât: Amin!

DIN CAIETUL UNUI GOLAN

In creştinism, asceza nu este condiţie a mântuirii, dar poate fi o modalitate de slăvire a Celui Viu. Bineînţeles, omul trebue să fie dăruit de Dumnezeu pentru aceasta, ea, asceza, nefiind, prin urmare, la îndemâna oricui.

Cartea Proverbelor spune: "...nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi în fiecare zi pâinea care-mi trebue". Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine şi să zic: "Cine este Domnul?" Sau nu cumva, în sărăcie, să fur şi să iau în deşert Numele Domnului."

In rugăciunea împărătească găsim: "Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi."

Adeseori Căpitanul sublinia faptul că finalitatea omului este în Veşnicie.

Să fim mai cu seamă cerşetori duhovniceşti. De vom căuta împărăţia cerurilor, de vom da întâietate hranei spirituale, Dumnezeu ni le va da pe toate celelalte pe deasupra.

M.C.B. CONTRA C.B.N.

Serialul "Cartea Cărţilor" (producţie C.B.N. - Christian Broadcasting Network), transmis şi de Televiziunea Română, este departe de a fi o reuşită artistică. Iar sincronizarea în limba română, executată undeva în Belgia, prezintă belşug de carenţe.

Dar nu izbânzi estetice şi-a propus acest film de desene animate. "Cartea Cărţilor" s'a străduit a ecraniza - pentru preşcolari - diverse episoade din Biblie, în mare parte alese din Vechiul Testament. Nu şi-a propus altceva decât să-i familiarizeze pe copii cu Sfânta Scriptură, să le îndrepte primii paşi pe "calea îngustă", urmând ca fiecare, după silinţă şi mila Domnului, să crească în credinţă.

Fiind non-confesional, filmuleţul nu poate fi acuzat de prozelitism.

Insă publicaţiile vătraşo-teoctistice şi tracomacaronare au sărit ca arse, văzând în acest biet serial malversaţiuni papistăşeşti şi machiavelicuri neo-protestante, un complot francmasonic întru risipirea "dreptei credinţe".

De exemplu, sfertodocta Marina Cernikova-Bucă, în maculatura "Renaşterea bănăţeană", acuză serialul că îl prezintă denaturat pe Dumnezeu, înfăţişându-L ca pe un "guru" despotic. Am precizat că serialul prezintă mai ales subiecte din Vechiul Testament. Este vorba, deci, de perioada Legii, când Dumnezeu este Domnul Oştirilor; totul stă sub semnul Sinaiului, al Tablelor Legii, al Dreptăţii Sale, adeseori neînţeleasă de noi, oamenii. Doar în Epoca Harului, în vremea nou-testamentală, prin trimiterea Marelui Răscumpărător, Dumnezeu şi-a descoperit deplinul Milei Sale.

Mai afirmă M.C.B. că Românii "sunt creştini de peste două mii de ani." Asta mai zic şi eu informaţie: Românii au fost creştini înainte de Hristos.

Mare e grădina Ta, Doamne!

Dan Emilian ROŞCA

INTELECTUALITATEA ROMÂNEASCĂ ÎN ANII COMUNISMULUI

-INTELECTUALII "DURI ŞI PURI"-

—Dr. Gr. GHYKA—

Este al treilea tip de intelectuali apăruţi sub presiunea selectivă a Partidului Comunist Român. Ei apar la început timid pe lângă intelectualii de tip "moluşte" pentru ca treptat să-şi impună punctul de vedere între anii 1975-1989, perioadă ce coincide cu a doua parte a dictaturii lui Ceauşescu care din punctul nostru de vedere, împreună cu soţia sa, reprezintă nişte exemple tipice de "intelectuali de tip duri şi puri".

Cei mai mulţi din aceşti intelectuali au fost formaţi la şcoala sovietică în perioada 1950-1960 revenind în ţară cu un gir de partid nelimitat şi cu doctorate luate la Moscova şi Leningrad. O caracteristică generală a acestora este faptul că spre deosebire de "moluşte", intelectualii duri şi puri nu mai au deloc lucrări ştiinţifice. Aceasta deoarece o lucrare publicată nu mai reprezintă un criteriu de competenţă ştiinţifică. Imi amintesc de Profesorul Bălbâie - directorul Institutului Cantacuzino care îmi spunea: "Dragul meu crezi că eu nu aş putea avea lucrări ştiinţifice? Cum de nu, continua el.Aş putea să mă duc într'un laborator să-l rog pe A. să facă o determinare apoi să mă duc la B, care-mi va face altă determinare şi aşa mai departe. Eu aş putea să le pun apoi cap la cap alcătuind o lucrare care va fi a mea. Dar eu nu pun preţ pe asemenea prostii la care ţin alţi profesori (evident se referea la tipul "moluşte" care discreditaseră prin inflaţie de lucrări calitatea de autor). Eu, dragul meu, vreau să realizez ceva concret (niciodată nu preciza exact ce) aici, cu mijloacele noastre. Asta ar trebui să încerci să faci şi tu". Pot preciza că în cei zece ani cât am lucrat în Institutul Cantacuzino niciodată nu l-am văzut cu o pipetă în mână sau la vreun microscop.

Nu se mai publică deci în România, dar mai ales nu se mai publică în Occident. Controlul exercitat de Securitate ajunge paroxistic. Secretomania devine o "calitate", continuu exercitată. Caietele se încuie la sfârşitul zilei de lucru şi orice relaţie cu străinii de ţară este programată, avizată, cenzurată şi înregistrată. Pe orice căi, cu orice pretext se construieşte un zid faţă de străinătate, fie ea capitalistă sau socialistă. Sunt convins că la aceşti oameni exista o fobie de a întâlni, de a discuta cu un specialist străin. In primul rând există complexele de limbă străină, nici unul din intelectualii duri şi puri neştiind altă limbă. Apoi există incompetenţa care nu trebue cu nici un chip desconsiderată. In fine, există teama de a nu fi în acord cu "indicaţiile de partid"! Pentru fiecare frază, pentru fiecare ipoteză ştiinţifică, pentru fiecare propunere îţi trebue girul unui alt personaj, activistul de partid, care evident nu stă lângă tine. Deci mai bine tăcem cu toţii. Singurii cercetători cu funcţie de tranzit spre exterior erau bine garantaţi atât de partid cât şi mai ales, de Securitate şi practic pot fi consideraţi drept spioni tipici cel puţin prin cantitatea de rapoarte de cele mai diverse maniere pe care trebuiau să le redacteze după încheierea misiunii lor.

Oricum, drept caracter general putem spune că ştiinţa românească în vremea de înflorire a intelectualilor duri şi puri este total impermeabilă la orice contact cu exteriorul. Epoca intelectualilor duri şi puri este justificată din punct de vedere economic prin ruina totală financiară a tuturor sectoarelor de activitate. Minunile ştiinţei atât de mult promise de intelectualii tip "moluscă" nu au apărut aşa încât evident "ceva era putred în Danemarca" şi deci partidul avea de ce să-şi revadă maniera de a considera oamenii de ştiinţă. Cele mai diverse tertipuri sunt imaginate pentru a exercita un control strict asupra vieţii intelectuale. Se lansează lozinca contopirii celor trei sectoare de activitate, respectiv învăţământul, cercetarea şi producţia, prilej de a da la cap atât universităţilor cât şi Academiei, pentru a le pune sub control strict muncitoresc. Se reduc deci activităţile şi bugetul Academiei Române, ale institutelor de cercetare, peste măsură de dezvoltate în perioada "moluştelor" - după modelul sovietic.

Concomitent învăţământul este mult diminuat atât sub raport cantitativ - se reduc mult schemele cadrelor - cât şi calitativ - se face economie sordidă de orişice - începând dela căldură şi lumină şi terminând cu dotarea specifică în laboratoare şi biblioteci. Opoziţiile timide ale unor intelectuali sunt din ce în ce mai mult anulate şi controlate. Nu cred să pot ilustra mai bine acest control sălbatic decât prin regimul sever impus evidenţei maşinilor de scris.

Dispar acum onorurile academice plătite gras în epoca precedentă, cum ar fi titlurile de Om de Stiinţă Emerit, Laureat al Premiului de Stat, Erou al Muncii Socialiste etc.

Apare o categorie specială de profesori universitari tipic descrisă în public prin termenul "profesor de după 23 August".

Cum nu mai există nimic din clasele sociale "burghezo-moşiereşti" care să folosească drept criteriu de selecţie a cadrelor, acum apar alte criterii noi de genul: are sau nu rude în străinătate (nu se preciza niciodată până la ce grad trebue urmărit), este sau nu divorţat, are sau nu vreo legătură sexuală ilegitimă etc. Nu în ultimul rând se dădea o notă evident foarte arbitrară - pentru criteriul "ataşamentului faţă de partid".

Orice formă de cultură generală este dispreţuită şi chiar denigrată. Exemplu tipic este cazul Ministrului Invăţământului Suzana Gâdea care exclama "Ce le trebue atâtea limbi străine la şcoală, că uite eu nu ştiu nici o limbă străină şi tot am ajuns ministru". Mai mult decât atât, în mod ciudat apar idei noi de genul "în cursul orelor de muncă, în laboratoare nu se citeşte nici o revistă (evident de specialitate). In cursul orelor de producţie în laborator se lucrează. Este un strămoş al principiului "Noi muncim, noi nu gândim". Orice lectură la biblioteca se face după orele de producţie

In mod special am auzit aceste teorii la Institutul Cantacuzino şi la Institutul de Fizică Atomică. La acesta din urmă, la un laborator de 10-15 persoane exista un ecuson pe tot laboratorul. Nimeni nu avea voie să iasă pe sală dacă nu avea ecuson agrafat la piept, ceea ce făcea ca obligatoriu din fiecare laborator să lipsească la un anumit moment doar o singură persoană. Sunt convins că multe din aceste instrucţiuni erau dictate practic de Securitate şi aplicate orbeşte de directorii instituţiei ştiinţifice.

Din tipul caracteristic al intelectualilor duri şi puri cităm în lumea medicală pe Profesorii Bălbâie (Microbiologie) pe Ludovic Păun (Boli contagioase) Romel Barbu (Fiziopatologie).

Alte exemple celebre sunt reprezentate de doamna Ceauşescu, convinsă dramatic până în ultima ei clipă că este un intelectual de valoare, Suzana Gâdea, sau în literatură artiştii "de curte" cum ar fi Adrian Păunescu şi Corneliu Vadim Tudor.

Legătura acestora cu organele de partid şi de Securitate era optimă în primul rând deoarece mulţi din aceşti intelectuali duri şi puri iniţial porniseră ca activişti de partid, abia ulterior înscriindu-se la facultatea pe lângă care îşi desfăşuraseră activitatea. Drept exemplu tipic citez pe vechiul activist de partid, ulterior student la Medicină şi apoi Profesor de Ginecologie, Lemnete.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Amintiri din închisoare

DE PLANTON ÎN NOAPTEA ÎNVIERII

—Andrei CIURUNGA—

Munceam la Canalul Dunăre - Marea Neagră. Paştile acelei primăveri a anului 1952 ne-a prins asupra spartului pietrii, pe şantierul Mustaţă. In noaptea de Sâmbătă spre Duminică - Noaptea Invierii adică - am căzut de planton în baracă. Mi-am ales schimbul al doilea, dela orele 11 la l, ca să pot auzi clopotele Invierii vestind, dinspre bisericuţa dela Valea Neagră, sărbătoarea creştinătăţii. Câţiva prieteni m'au rugat să-i trezesc şi pe ei în acel moment sfânt, pentru a-şi spune "Hristos a Inviat" şi a ciocni un ou alb, anume păstrat din pachetele venite de-acasă, de ouă roşii nici pomeneală; antihriştii le-ar fi strivit sub cizme dacă le-ar fi descoperit undeva.

Zis şi făcut. Sî'n timp ce noi, câţiva deţinuţi treji, ne făceam urările pascale, s'au auzit paşi apăsaţi în antretul barăcii. Era ofiţerul de serviciu care, vigilent foc în această noapte, îşi făcea rondul conştiincios. Băieţii au intrat iute sub pături şi au început să sforăie demonstrativ. Eu, ca planton, trebuia să-i dau raportul domnului subofiţer. Acest raport suna camaşa: "Domnule (gradul), sunt planton schimbul doi în baraca E 4. In timpul schimbului meu nu s'a întâmplat nimic. Raportează deţinutul Cutare". Dar cum puteam raporta că în schimbul meu nu se întâmplase nimic?! Si-atunci, când a sosit momentul să rostesc stereotipa formulă, am spus: "In timpul schimbului meu a înviat Hristos!" Băieţii de sub pături au îngheţat la auzul raportului meu. Plutonierul m'a privit năucit, apoi a izbucnit mânios:

- Aşa, Hristoşii mă-ti de bandit, zici că a înviat Hristos? Ia trezeşte schimbul următor de planton şi tu hai cu mine să-ţi arăt învierea!

M'a băgat direct în carcera îngustă din curte, unde am stat trei zile încheiate, cât au durat sărbătorile Paştilor. Noroc de prietenii care îmi strecurau prin crăpăturile scândurilor câte-o ţigare gata aprinsă, ca să-mi fie şederea mai dulce. Nu aveam nici mâncare, nici pat. Primeam un colţ de pâine pe zi şi-o gamelă cu apă, iar de dormit, fie că dormeam rezemat de pereţii carcerei, fie ghemuit ca vai de lume pe jos. Intr'o singură noapte au reuşit băieţii să culce teribila carceră, aşa încât am putut aţipi în poziţie normală între cele patru laturi de scânduri ca'ntr'un sicriu.

Atunci şi acolo, în acea noapte de pomină, am "scris" (desigur, mintal) o poezie "la temă", pe care am intitulat-o "Hristos a Inviat":

"Incep să bată clopotele Taci, / să le-ascultăm aripile de-aramă / cum vin spre masa fără cozonaci, / spre vinul nou care-a secat în cramă. / Priveşte trupul ţării! N'ai văzut / cum rătăcesc Mariile de ceară / şi caută mormintele de lut / în care dorm Iisuşii fără ţară? / Pe şesuri nu mai arde nici'un foc / şi nici un zbor de îngeri la răscruce, / de parcă timpul s'a oprit în loc, / la ceasul pogorârii de pe cruce. // O, dacă nu vor fi spânzurători / să-i facă mâine neamului dreptate, / se vor întoarce codrii mei în zori, / cu Iudele sub ramuri spânzurate..."

Că n'a fost să fie aşa, se vede bine acum. Dar ce alte vise s'au mai împlinit azi, din cele visate de noi în captivitate?!

DIALOGURI DE SEARĂ

—Marcel TURCU—

In densitatea ei noua carte (Ed. Harisma Buc., 1991) în planul culturii române este una a explorării spiritului, atât datorită exploratorilor aflaţi în dialog cât şi culorii pregnante a "grădinii" dela Păltiniş; în felul acesta dialogurile se poartă în prelungirea unei "rezervaţii" aproape sacră!

E ceea ce ni se spune şi în "avertisment": "cititorul de astăzi al acestei cărţi trebue să ştie că aceste dialoguri s'au întâmplat în 1988!". Nu este o restituire a unui trecut imediat ci o împroprietărire a subiectului cu un instrumentar de lucru în faţa absolutului. Părintele Galeriu, cel care acceptă dar nu permite sub orice unghi cenzura istorică asupra adevărului relevat; Andrei Pleşu; Gabriel Liiceanu; Sorin Dumitrescu. Aceştia sunt care fac acum - la timp - un act de unire întru spirit a tuturor Românilor!

Principiul de lucru al preopinenţilor? "Arderile de tot"- precum în Psalmul 51! Care este teritoriul fiecăruia? Unul comun: între concept şi acţiune toţi sunt foarte aproape de "flacără"!

A dialoga - finalmente - înseamnă a construi mereu un raport deschis - a fi pe cale! Când apar ruperi de ritm, ca în orice întreprindere masivă, când se produc adică "locuri mieroase" - fisuri în poligonul raţiunii, vine credinţa şi închide optim circuitul!

Contribuabili sunt şi filosofii din primele secole ale mileniului II pe care noi, ceilalţi eram obişnuiţi până acum să-i expediem în dogma Anselm - "omul se poate motiva pe sine"; Ergene: "filosofia şi religia pot avea acelaşi obiect"; când subiectul istoriei priveşte deasupra, el aspiră la ierarhia purităţii, urmând creaturile celeste ale lui T.D'Aqui, iar jos, în terestritate poate acţiona sau crede, pentrucă "înţelege", precum Abelard sau fiindcă e absurd: "guia absurdum" (Tertulian). Principiile de mai sus sunt implicite dar autorul acestor rânduri şi le-a reliefat pentru a putea pătrunde pagina! Căci, "dialoguri de seară" sunt când "platonice" (Phaidon- de ex!) când demers adânc de filosofie şi morală socială.

Pe un asemenea eşafodaj sunt conduse cu autoritate câteva teme fundamentale: relaţia dintre maestru şi ucenic grupată în jurul Tainei! (Pr. G.) Sunt invocaţi Sfinţii Părinţi- de Apus (parte amintiţi!) şi răsăriteni Vasile cel Mare; Sfântul Gr. de Nyssa Ava Dorotei etc.- deopotrivă cu Socrate, Platon, Aristotel, Virgiliu (Egloga IV).

"Maestrul este un om ce te-a aşezat pe orbită!" (GL) Ni se răspunde că desprinderea de maestru o poţi deprinde prin "emetanoia" (schimbarea gândirii!) şi aceasta ca o relaţie cu absolutul căci nu poate exista o independenţă livrescă!

Cititorul poate înţelege în plan orizontal că "desprinderea" duce la trăirea inocenţei ca maturitate activă - plină!

O temă derivată primei e cea a Fiului Risipitor. Curator, textul rezolvă crizele de conştiinţă, chiar dacă o face în ordine sapienţial creştină (Inteleptul Solomon sau dihotomia celor două faze unite de "Intrupare")! Reuşita civilizării este "a celor drepţi" - căci nimeni sau puţini - nu te mai întreabă azi: cine eşti?!

Treimea - ca bogăţie a afirmării persoanelor (Pr.G) pag. 44. Iată o soluţie a stresului când "contextul tău nu este în ordine" (AP). Ca European, dacă te-ai născut monoteist sumar, ai trăit din antichitate până acum între vendetă şi abjurare, sfârşind până la urmă în blocaj psihologic. Mai sus deci se află identitatea multiplă ca palier al personalităţii! De ce atâta non eu?! Par a se întreba, în subtext, eroii cărţii! Aceasta când şi spaţiul şi timpul- categorii definite liniar - pot fi măsurate prin starea de spirit!

Psihanaliza nu se opune evoluţiei dar o poate segmenta prin intruziune! E invocat Freud dar şi Părinţii Bisericii - care au tratat visul "iniţial şi pertinent" (AP -pag.57).

"A visa absolutul" este un alt impuls către umanitate lansat, contemporan, în "dialoguri". A visa absolutul este un mare act cultural dar şi existenţial şi înseamnă a recupera omul cu toate contradicţiile sale, a-i filtra într'un anume sens, durerea (vezi şi o extrapolare: Nae Ionescu - Curs de Metafizică).

Oscilând programatic între "prăpastia de smerenie" (Sf Isaac Sirul) şi "răul diferit de suferinţă" (Ioan Gură de Aur) dialogul e sobru şi grav iar excursul întreg este în drum sigur spre libertatea bine definită.

ÎN TEMNIŢĂ CU PETRE ŢUŢEA

-II-

Dumitru FUNDA

Petre Ţuţea

Atrăgătoare erau de asemenea expunerile lui nenea Alecu Constant.

Ion Victor Vojen, care studiase arta dramatică, ne-a prezentat - cu deosebit succes - anecdotica teatrului shakespearean, cu consideraţii personale. In cuşeta în care ne aflam, de unde ascultam expunerea, nenea Petrache Ţuţea mi-a şoptit: "Măi Tache, am să mă urc eu odată'n scări şi am să vă arăt cam cum stăm cu acest genial aventurier, William Shakespeare". Din acel moment nu i-am mai dat pace. Se lăsa greu; nu-i plăcea să fie programat. In cele din urmă, poate ca să-mi facă hatârul, mai ales că avea o mare slăbiciune pentru Românii macedoneni, a cedat.

In ziua programată, după ce mi-a comunicat tema, am bătut din palme, am cerut să se facă linişte, după care am anunţat că Petre Ţuţea se va urca la tribună şi va trata subiectul: "Cum se încadrează opera lui Shakespeare în tiparele lui Platon". A fost o adevărată explozie de aplauze. Era în seara zilei de 26 Iulie 1949, dată care va rămâne neştearsă din amintirile mele. Nenea Petrache a fost ajutat să se urce la tribună, după care s'a făcut linişte de mormânt. Era pentru prima dată când ne vorbea într'o ambianţă mai festivă. Peste câteva minute cu toţii păream fascinaţi atât de analiza conţinutului filosofic al teatrului shakespearean, cât, mai ales, de verva conferenţiarului şi impecabila formă de prezentare a unor idei atât de profunde. Petrache Ţuţea se dovedea şi mai interesant decât ne apăruse până atunci. Ce păcat că nu a existat posibilitatea stenografierii acestor prelegeri! Dacă ar fi fost să apară chiar copia acelor stenograme, poate Eugen Barbu s'ar fi jenat să se mai întrebe: Ce a produs acest Petre Ţuţea? Dar mai ştii?! Ar fi posibil ca pe autorul "Gropii" să nici nu-l intereseze astfel de teme.

Intr'un târziu, când părea că ne aflăm încă departe de epuizarea subiectului, gardianul Ghimiş, şeful de secţie, a bătut în vizetă şi ne-a ameninţat că-l va anunţa pe director dacă nu ne culcăm imediat. Era miezul nopţii, când nenea Petrache a fost nevoit să încheie, spre marele nostru regret.

Student politehnician fiind, am dorit şi am insistat mult să particip la conferinţele marilor noştri oameni de cultură şi reputaţi conferenţiari. Am făcut-o de fiecare dată când mi-a fost posibil. Mărturisesc că nu-mi amintesc să fi participat la o conferinţă care să mă fi captivat mai mult. Ar fi poate de recunoscut că aprecierea ar putea să fie subiectivă; un factor determinant ar fi putut să fie şi ambianţa în care se produce un act intelectual. Plăcerea acestor prelegeri n'a durat însă mult nici pentru noi.

Mâncarea devenise aproape zeamă chioară. Noi, cei din lotul Jilava, supuşi acum şi la regimul de înfometare dela Ocnele Mari, ajunseserăm aproape în stare de caşexie. Edemele de distrofie apăruseră la toţi. In aceste condiţii, ca să reducem la minimum consumul de energie, stăteam aproape tot timpul întinşi pe priciuri. Petre Ţuţea, mai voluminos decât noi toţi, suferea cumplit de foame. In această situaţie, în dimineaţa zilei de 15 August - de Sfânta Maria -, am hotărât ca, în numele grupului nostru, cineva dintre noi să ceară ieşirea la raportul directorului Simulescu, ca să-l rugăm să ia în considerare starea de avansată degradare fizică în care ne aflam şi să ne îmbunătăţească - cât de cât - regimul alimentar. In acest scop am fost delegat eu.

Directorul m'a primit în cancelaria lui, m'a poftit pe scaun, după ce i-am expus motivul pentru care am cerut ieşirea la raport, mi-a declarat că este şi el impresionat de starea fizică a lotului nostru.

In continuare mi-a comunicat că nu mai era necesară ieşirea la raport, întrucât a şi dat dispoziţii la bucătărie să se mărească polonicul, iar mâncarea, începând chiar de mâine, va fi atât de groasă încât polonicul o să stea în hârdău "uite aşa." Si a făcut cu mâna un gest ca să arate că va sta în poziţie verticală. I-am mulţumit şi am plecat. Revenind printre ai mei, le-am comunicat ştirea, care a fost primită cu mult entuziasm. La ora prânzului ne-a sosit hârdăul cu aceeaşi zeamă de cartofi. Dar ce mai conta! Se putea răbda până a doua zi.

Nenea Alecu Constant, foarte mucalit, lansase următorul catren: " Pentru ciorba dumneavoastră/ N'are rost să daţi gamelă / La aşa potop de ape, / Mai bine ne daţi umbrelă."

După masa de prânz ne-am reluat poziţia orizontală. Peste 3-4 ore apare şeful de secţie cu o listă: Petre Ţuţea, Alexandru Constantinescu Constant, Ion Victor, Preotul Dumitrescu-Borşa, Ion Boantă, Grigore Cărăuşu şi Funda Dumitru. "Vă faceţi cu toţii bagajul şi ieşiţi".

Eram cu toţii cu ancheta terminată. Cei care rămâneau, presupunând că ne eliberăm, pe şoptite ne comunicau adrese pentru a transmite veşti familiilor. Am fost conduşi spre ieşire şi opriţi în dreptul turnului unde se afla directorul, primul gardian şi câţiva gardieni. Tot acolo se afla şi Petre Pandrea. Directorul Simulescu ne-a adus la cunoştinţă că ne izolează pe cei mai slăbiţi ca să ne poată alimenta mai bine, după care, pe un ton de temnicer, ne-a ordonat dezbrăcarea pentru percheziţie. Lateral, la stânga faţă de ieşirea din dreptul turnului, la subsol, se aflau câteva celule declarate de multă vreme, insalubre şi părăsite. In ultima vreme se lucrase febril pentru amenajarea lor. Am fost băgaţi în ele, câte doi în fiecare celulă. Petre Ţuţea şi-a exprimat dorinţa să fim împreună. Am acceptat cu plăcere şi interes.

Celulele erau prevăzute cu două paturi metalice cu plasă de sârmă peste care era aşternută un fel de rogojină, o tinetă şi un vas cu apă. Tencuiala, recent aplicată pe pereţi, era îmbibată cu apă. Eram primii ocupanţi. A doua zi, înainte de deschiderea celularului, am fost scoşi la aer pentru un sfert de oră. De abia am apucat să ne spălăm, să vărsăm tinetele şi să facem câteva mişcări, că s'a şi anunţat revenirea în celule. Hainele erau pe noi ude din cauza umezelii, iar bietul nenea Petrache, care începuse să sufere de reumatism, părea anchilozat.

In prima dimineaţă la plimbare am fost onoraţi numai de prezenţa primului gardian, care provenea tot din vechea administraţie. Incepând cu dimineaţa următoare, directorul ne-a onorat continuu cu prezenţa lui. Era foarte interesat să afle cum ne mai simţim şi cum ne place noul regim alimentar, care de fapt era şi mai puţin consistent. Avea doi interlocutori preferaţi: pe Petre Ţuţea şi pe Pandrea.

- Cum te mai simţi, Ţuţeo? Cui îi mai ţii conferinţe, Ţuţea? îi făcea onoarea să i se adreseze zâmbind.

Petre Ţuţea îl trata cu un dispreţ suveran: nu-mi amintesc să-i fi răspuns vreodată.

- Dar tu, Pandreo, cum o mai duci? Ce mai gândeşti, Pandreo?

- Mă gândesc cât de neghiob am putut să fiu!

- De ce, Pandreo?

- Pentrucă umblam ca un nebun încărcat cu două serviete pline doldora. Intr'una duceam dosarele pentru apărarea tovarăşilor domniei tale, iar în alta duceam hrană tot pentru ei.

Fusese apărătorul principal în procesul comuniştilor, inclusiv în cel al lui Gheorghiu-Dej şi Ana Pauker. Era cumnat cu Lucreţiu Pătrăşcanu, a cărui soră, Eva Pătrăşcanu, era soţia lui Pandrea.

- Ai făcut fapte bune atunci, Pandreo, însă mai târziu ai călcat cu stângul, te-ai dat cu bandiţii ăştia, cu legionarii-, că nu te-a trimis aici degeaba partidul, a ţinut să precizeze Simulescu.

- Dar acum ce mai aştepţi, Pandreo? De ce nu vrei să te îndrepţi Pandreo?

- Aştept ziua în care tovarăşii domniei tale vor fi spânzuraţi în pieţele publice şi tare aş vrea să fiu printre cei care vor trage funiile, a răspuns spontan Petre Pandrea.

- Mai notează-l pe Pandrea cu 20 de zile, s'a adresat directorul primului gardian.

Aflasem despre Simulescu că făcuse un fel de şcoală profesională de horticultură şi lucrase la căile ferate, la amenajarea spaţiului verde de-a lungul căii ferate. De multe ori ne-am întrebat: cum poate fi atât de pervers un om atât de simplu? De fapt nu era deloc un mister: trecuse omul printr'o şcoală de partid!

Am stat în aceste celule-cavou, cum le numea Petre Ţuţea, mai mult decât o lună. Când am revenit în camera trei, eram nişte epave. Cum în hârdăul cu mâncare rămâneau zilnic câteva suplimente de zeamă, de care beneficiam cu toţii, revenindu-ne rândul cam la 4-5 zile odată, cei mai tineri am hotărât să renunţăm în favoarea lui P. Ţuţea. Oricum era pentru el ceva în plus. Nu a fost uşor să-l convingem să accepte.

In aceste condiţii am intrat în anul 1950, când, fără semne prevestitoare, hrana a devenit neaşteptat de bună. Au început să ne îndoape cu iahnie de fasole, alimentul cel mai preţios pentru cei din închisori.

Petre Ţuţea, după ce s'a mai pus pe picioare, a declarat solemn că se angajează să propage ideea ridicării unui monument în Piaţa Unirii, în cinstea fasolei. Incepuseră comentariile: unii erau de părere că ne pregătesc pentru eliberare; alţii o puneau pe seama unor evenimente internaţionale. Nu peste mult timp misterul a fost lămurit: ne pregăteau pentru munca la Canalul Dunăre - Marea Neagră, una dintre operele care trebuiau să contribuie la gloria partidului.

La începutul lunii Decembrie ne-am despărţit. Petre Ţuţea a rămas să-şi continue calvarul la Ocnele Mari, iar eu am fost trimis la Canal, colonia dela Capul Midia - într'un lot special - unde am întâlnit un alt mare Român, pe omul de înaltă ţinută morală, Corneliu Coposu.

Pe Petre Ţuţea l-am revăzut în sinistra temniţă dela Aiud în anul 1964 ultimul nostru an de prizonierat sub cheie. Am schimbat câteva cuvinte, ocazie cu care am fost fericit să constat că, în sufletul lui mare a rezervat şi pentru mine un loc, alături de cei dragi lui.

Nu mult înainte de regretatul lui sfârşit, cu ocazia penultimei vizite făcute la Sanatoriul Cristiana, unde avea să-şi petreacă ultimele lui clipe, l-am întrebat ce părere are despre actuala structură a societăţii noastre. Mi-a răspuns simplu: "Nu poate fi caracterizată în nici un fel; nu se încadrează în nici una din schemele clasice. Este o adevărată stare de anarhie în actuala structură socială dela noi".

- Dar despre ţărănimea noastră ce ne poţi spune? Am continuat eu.

- Ţărănimea nu mai există; noi nu mai avem ţărani, mi-a răspuns cu o evidentă tristeţe în exprimare.

- Bine, nene Petrache, dar dumneata nu te mai consideri ţăran, precum ştiu că îţi plăcea, cu mândrie, să te consideri cândva?

- Măi Tache, eu aşa am vrut să rămân, dar vezi tu: Pleşu m'a declarat "ţăran imperial", deci, probabil că nu mai sunt ţăran autentic. Ei bine mă, acesta este marele meu regret: dispariţia ţăranului autentic!

L-am revăzut pe catafalc. Părea împăcat că a avut o moarte aşa cum şi-ar fi dorit-o: într'o lume cu credinţă în Dumnezeu şi cu generoasă dăruire pentru cei în suferinţă.

Cei care l-am cunoscut nu-l vom putea uita niciodată pe acest genial fiu al neamului nostru.

CE-MI PASĂ

Lui Petre Ţuţea în veşnicie

ce-mi pasă
de a voastră
credinţă
cu morţi
lacomi?

ce-mi pasă
de a voastră
dreptate
răstită?

căci Domn nu e acela
ce mustră şi mângâie
din acelaşi loc şi aceeaşi vreme
cu noi

nici din alte vremi

Domn e Acela de peste vremi
Domn e Acela ce este

dar despre El
pot
doar să tac

Dan Emilian ROŞCA

HORAŢIU COMANICIU S'A STINS

Născut în Mărginimea Sibiului în 1910, Horaţiu Comaniciu s'a stins la 3 Martie 1992 pe un pat de spital, din Strasbourg, Franţa, răpus de o boală necruţătoare. In fapt, a zăcut în spital nouă săptămâni. După o operaţie la rinichi, boala s'a extins şi extins apropiindu-l cu fiecare zi tot mai mult de sfârşit. In timp ce suferinţa i-a fost extrem de grea, el a rămas mereu liniştit şi lucid iar timp de o lună a refuzat orice alimentaţie pentru a-şi precipita stingerea.

L-am văzut înainte de a-şi da sufletul. Intrând în camera de spital în care zăcea, l-am zărit pe pat, rezemat de perne, slab şi uscat de suferinţă, cu capul însă drept, cu ochii lui frumoşi, mari şi albaştri ca cerul de toamnă, privind fix undeva în depărtare, în trecutul plin de luptă pentru marea lui iubire - Neamul Românesc. Privirea îi era plină de tristeţe. Ochii lui păreau a zice: "O viaţă întreagă mi-am servit neamul, neglijând familie, bunăstare, situaţie, sănătate, am fost un soldat fidel şi fără frică în lupta binelui cu răul, în încleştarea fără milă între adevăr şi minciună, şi acum stau aşteptând moartea, fără ca ţelurile luptei mele de o viaţă să se fi apropiat măcar cu un centimetru".

Aş fi vrut să-i spun că lupta lui n'a fost în van, că a reuşit să ţină trează în inimile multora idealul Românismului, că lupta lui nu s'a terminat, că ea va fi continuată.

Un timp n'am avut puterea să articulez nici un cuvânt. Priveam acest chip de Român, tăiat parcă în piatră dură, şi aveam impresia că e acelaşi tribun de totdeauna care reuşea în cuvântările sale să aprindă inimile şi să unifice gândurile, numai că acum nu mai cuvânta gura ci doar ochii. Cum zăcea tăcut cu privirea dârză şi fix părea un conducător de oaste prins şi ridicat pe un altar spre a fi jertfit, ultimă jertfă, unui destin crud.

A întors capul spre mine, m'a privit lung, buzele i s'au mişcat însă putere nu mai avea spre a mai scoate un cuvânt. I-am luat mâna, a închis ochii parcă mulţumindu-mi şi am avut impresia că parcă a aţipit. Apoi a deschis ochii şi printr'un gest m'a făcut să înţeleg că vrea să-mi scrie ceva. I-am dat hârtie şi creion, le-a luat şi a încercat să scrie, dar fără succes. Literele au fost neclare şi se suprapuneau din cauza lipsei de putere şi a slăbiciunii vederii.

L-am întrebat dacă mai are o dorinţă. A dat din cap în semn afirmativ şi cu un efort a spus "unire, unire". Cu rostirea celui de al doilea cuvânt, braţul i-a căzut pe pătură, corpul s'a lăsat pe spate şi cu ochii mă mai privea doar pe jumătate. I-am spus că am înţeles. A dat din cap, a închis ochii şi a adormit.

Horaţiu Comaniciu Omul, Românul, Idealistul şi Luptătorul care a prins viată în Mărginimea Sibiului, s'a format în spiritul şcolii idealiste a luptătorilor transilvăneni, pe urmă în cea a viitorului martir al Neamului şi Spiritului - Corneliu Codreanu şi în cele din urmă în anturajul marelui Român şi martir Iuliu Maniu.

In lupta pentru ideal şi-a luat toiagul pribegiei şi a trăit cea mai mare parte a vieţii de exil - în localitatea Mundolsheim de lângă Strasbourg, Franţa - cu gândul permanent la ţara lăsată în urmă şi la modalitatea de eliberare a ei din despotismul păgâno-comunist. Om de frunte în exilul românesc, luptător pentru unitatea luptei anticomuniste, fost Preşedinte al "Consiliului Naţional Român", întreaga lui viaţă şi activitate a văzut-o ca o expresie a servirii Neamului.

Dăruirea şi ţinuta lui românească vor rămâne vii.

A fost înmormântat în ziua de 6 Martie 1992 la Mundolsheim.

Dumnezeu să-l aşeze de-a dreapta Lui!

A. Al. BIDIAN

✚ NECROLOG

OVIDIU O. POPESCU

Ovidiu Popescu s'a născut la 14 Iulie 1911 în Bărăgan. Fiul lui Oprea şi Vasilichia Popescu, se trage dintr'o veche familie boierească, neam de moşieri originari din Sălişte, în leagănul munţilor Transilvaniei.

Legat de familia lui, a avut trei surori: Profesoara Elena Damian, D-na Constanţa Drocan şi D-na Victoria Popescu şi trei fraţi: Contabilul Stefan Popescu, Avocatul Mircea Popescu şi Sublocotenentul Nicu Popescu, căzut pe frontul rusesc şi decorat cu Virtutea Militară şi Crucea de Fier.

După terminarea Liceului Mircea cel Bătrân din Constanţa şi a serviciului militar, cu gradul de sergent de infanterie, Ovidiu Popescu a fost numit preşedinte al Federalei Constanţa. De asemenea s'a ocupat în calitate de agricultor, administrator şi viticultor de pământurile familiei din Murfatlar.

Prima jumătate a anilor '30 marchează angajamentul lui activ şi neîntrerupt până în ultimile clipe ale vieţii, faţă de Mişcarea Legionară. Se născuse Român, fusese botezat Ortodox şi şi-a ales drumul idealului legionar. Această treime, acest crez l-a ţinut cu grijă şi neclintire în înaltă sfinţenie.

In luna Martie 1941, Ovidiu Popescu părăseşte ţara îndurând un exil dureros care din nefericire nu şi-a aflat sfârşitul.

Internat succesiv în lagărul de muncă din Rostock şi în lagărul de concentrare din Buchenwald. In 1944 este eliberat şi se refugiază în Austria, unde îşi câştigă existenţa ca electrician. In 1948 ajunge la Paris unde este numit preşedinte al Serviciului Social al Bisericii ortodoxe de pe strada Jean de Beauvais. In timpul zilei, primea şi reglementa situaţia sutelor de refugiaţi români, ajunşi în capitala franceză, iar noaptea muncea ca hamal în Halele Parisului, pentru a-şi asigura existenţa.

In 1952 cu durere părăseste Europa şi se stabileste la Montreal (Canada), unde lucrează ca desenator tehnic până la pensie.

In 1963 se căsătoreste în Macedonia cu Virginia Papastere. Au avut fericirea să nască şi să crească în spirit românesc, trei feciori, Nicu, Emil şi Stefan.

Ovidiu Popescu a fost un susţinător fidel al activităţii exilului românesc. Oriunde exista suflare şi sentiment cu adevărat naţional, el a fost prezent. Tinea foarte mult la Biserica din Paris, la Vatra Românească din Detroit, la Câmpul Românesc din Hamilton, realizări pe care le socotea aşezăminte istorice, demne şi perene ale românismului şi exilului. De asemenea el a fost iniţiatorul şi coordonatorul Săptămânii Centenarului Independenţei României care s'a desfăsurat la Montreal, în luna Mai 1977.

De altfel, tot la Montreal s'a stins fulgerător, după 51 de ani de exil, la vârsta de 80 de ani, acasă, înconjurat de familia lui, în dimineaţa zilei de 5 Martie.

Dumnezeu să-l odihnească în pace, printre cei drepţi şi veşnică să-i fie pomenirea.

AMINTIRI DIN PUŞCARIE

ÎN LAGĂRUL DELA CARACAL

Petre PASCU

Ceea ce încerc aici e o foarte scurtă prefaţă la amintirile dintr'o puşcărie, cu o mică întrerupere, de patru ani şi şase luni.

Prima etapă, 6 Martie 1945 - 20 August 1945. Lagărul din Caracal. Cum am ajuns acolo? Tinerii mei ani i-am petrecut la Arad, cu părinţii. Asta, după ce am obţinut diploma de licenţă în Drept a universităţii bucureştene. Concomitent cu o slujbă administrativă, începusem să fac gazetărie la "Tribuna română", cotidian de sentimente româneşti, ce se dorea continuator al vestitelor "Tribuna", apoi "Românul". Datorită curajului propriu vârstei, într'o zi am fost ridicat dela biroul meu, Primăria Arad, de către poliţişti înarmaţi şi dus la Chestură. Aici am găsit multă lume. "Cei mai buni Români ai oraşului". Câte nu aş avea de spus! In preajma Paştelui, Episcopului Andrei Mageru, i se permisese să ne spovedească. Ingenuncheat sub patrafir, abia distingeam şoaptele înaltului prelat: "Fiule Petre, ţi se face mare nedreptate. Fii tare! Rabdă totul! Roagă-te lui Dumnezeu. Aş vrea să-i semeni tatălui dumitale, bun creştin."

După o lună, unii ne-am văzut îngrămădiţi în dube şi duşi, unde? Nu ştiam că ne duc în lagărul dela Caracal. Rămăseseră dela refugiaţii polonezi, barăci de lemn pe liziera cimitirului. Să ne înveselim... Apoi, între ele, popor de oameni între sârme ghimpate, păziţi de gardieni. Fără nici o judecată. Un simplu joc de condei bont al lui Teohari Georgescu, Ministru de Interne, ne-a internat pentru ... educaţie socialistă. Eram de-a valma tineri, bătrâni, unii chiar peste optzeci de ani. Noaptea în barăci, ziua, în umblet printre ele. Ca o strânsătură de piaţă, eram toţi cu ochii peste sârmele ghimpate. Mâncarea, ca vai de lume. Nici ca pentru porci...

Au trecut de atunci decenii. Uitarea e ca o lege fatală. Totuşi mă voi strădui să-mi amintesc câteva nume de oameni, oarecum mai apropiaţi mie. Iată: P.P.Panaitescu, savant, profesor universitar, gazetar de renume. Inalt, puţin gârbov, cu faţa smolită, cu basc ponosit. In mână cu un soi de poşetă, privind veşnic peste sârme. Lângă profesor, ca un dioscur, Constantin Gane, autor al celebrei cărţi "Trecute vieţi de domni şi domniţe". Mărunt, ceva mai volubil decât Panaitescu. Indătinat cu ilustrităţi ale ţării, cu un vârf de creionaş, pe un petec de hârtie, căuta prin încrengătură de linii şi nume, descendenţe ale unei familii. Făcea genealogie. Am deprins-o şi eu.

Uneori, cei mai tineri, ne vedeam în compania câte unui octogenar, ca de pildă, Onisifor Ghibu. Tare ne plăcea şi mie şi lui Leonida Secreţeanu, poet, să-l ascultăm povestind despre prietenul său Tavi Goga. Când eu, când Leonida scriam poezii pe fundul cu praf al gamelei. Le dedicam lui Onisifor Ghibu. Le citea cu încântare. Alteori, în acelaşi mod, îi închinam versuri lui Ilarion Felea, profesor de teologie la Arad, dintre toţi cel mai apropiat mie. Făcea rugăciuni. Răzbunându-se pe cruda soartă, cânta moţeşte: "Rabdă rele zilele / C'o veni şi binele / C'o veni şi binele..."

Din conglomeratul acela viu, numai pentru faptul respiraţiei, se desprindea un grup, mai specific. Vedeam un personaj vioi guraliv, în costum naţional: Robu, un fel de căpetenie. Fost parlamentar bucovinean. Curajul, chiar şi acolo, constituia fix obiectiv pentru ochii comandantului. Galeria aş completa-o cu Emil Riegler-Dinu. Inalt, tuciuriu, cu fruntea bombată, în colţul gurii cu'n chiştoc de ţigară. Se ataşase strâns de P. Panaitescu şi Gane. Un intelectual subţire. Poet, ştiut chiar în lagăr a fi autorul volumului "Ursite", dăruit mie peste ani, cu dedicaţie. Primul Român doctor în muzică la Viena. Sensibilitatea sa era grav vătămată de mediul diabolic, precum a multora dintre noi, duşi ca nişte vite la abator. Poarta lagărului, în fine, avar s'a deschis "prin clemenţa Domnului Ministru Teohari Georgescu", precum grăia comandantul Emil Popovici.

Dacă sănătatea, vârsta înaintată, îmi vor permite, poate-poate voi continua amintirile. Peripeţiile crunt bestiale din a doua perioadă, 31 Mai 1950 - 23 Aprilie 1954, adică Securitatea (pentru cercetări, de pildă, am fost transportat cu trenul dela Bucureşti la Cluj, prins cu grele cătuşe de un bătrân necunoscut mie), apoi Canal, Jilava, subteranul clădirii Ministerului de Interne, Mogoşoaia, Bicaz (mai ales), Oneşti, toate aceste itinerarii în dube, legat la ochi, cer, memorativ vorbind, eforturi supranaturale spre a rivaliza cu însuşi Dante.

Infernul meu, al milioanelor de înhăţaţi cu gânduri de exterminare, ar fi reconstituit vag, o prea slabă schiţare a iadului iadurilor.

UN SEMN DUMNEZEIESC

Din CUVÂNTUL ROMÂNESC ce apare în CANADA trecând peste oceanul Atlantic cu durere am aflat că fiul celui mai mare martir al creştinătăţii contemporane MIHAI MOŢA a MURIT

A murit exact în 13 Ianuarie 1992 când tatăl său IONEL MOTA luptând într'o ţară catolică la MAJADAHONDA din SPANIA exact la 13 Ianuarie 1937 a căzut în luptă cu ANTICRISTII ce trăgeau cu mitraliera în OBRAZUL lui CHRISTOS.

Acest martir al neamului nostru conştient s'a dus cu echipa formată ca să lupte şi să moară pentru cauza CREŞTINĂTĂŢII.

Brigăzile comuniste române formate din scursoarea societăţii, străini şi condamnaţi de drept comun, erau conduse de Walter Roman. Aceştia trebuiau să fie înfruntaţi de adevăraţii Români ce cu o conştiinţă împăcată şi-au lăsat familii şi copii ca să moară pentru ALTARELE CREŞTINĂTĂŢII.

Gestul lor n'a fost înţeles, EI s'au jertfit ca să trezească politicienii şi neamul în faţa pericolului COMUNIST.

Desfrâul şi miopia politică română n'a înţeles nimic din această mare jertfă care a fost jertfa INTELECTUALITĂŢII ROMÂNE. In lumea întreagă se vorbeşte de lupta anticomunistă şi nimeni n'a avut puţinul bun simţ să-i dea de exemplu pe cei doi

EROI MOŢA ŞI MARIN.

L-am cunoscut pe Mihăiţă la înmormântarea tatălui său.

A fost un copil care de-a lungul vieţii n'a avut de îndurat decât batjocura, şi marginalizarea lui din societatea comunistă prin care a trecut.

Această moarte ne doare, şi înduioşează pe toţi.

Faptul că la 13 Ianuarie 1937 tatăl lui MIHAI a murit la Majadahonda, şi fiul său după 55 de ani a murit exact la 13 Ianuarie nu este o coincidenţă. Este un semn pe care DUMNEZEU l-a dat ca să se reamintească neamului nostru moartea tatălui său care ar trebui sanctificat.

Să nu fim nepăsători faţă de acest exemplu pe care Dumnezeu îl dă neamului nostru ca să se trezească la REALITATE.

DORMI ÎN PACE MIHAI

Ai ajuns lângă tatăl tău care te-a iubit aşa cum şi-a iubit NEAMUL TARA, şi pe DUMNEZEU.

Hentea TIBERIU

PAVEL CHIHAIA

"FAȚA CERNITĂ A LIBERTĂȚII"

—Gheorghe RĂDULESCU—

Urmare din numărul trecut

Interviul cu Ion Negoițescu lasă loc la multe comentarii, la o interpretare amplă și atentă. Desigur că multe dintre aprecierile criticului referitor la situația politică actuală, la mersul evenimentelor sub un regim politic care continuă vechea partitură sub o altă denumire, sunt drepte, văzute clar și judicios.

Referitor însă la unele libertăți trâmbițate, nu sunt în fond decât niște paleative impuse de situația internațională și de cauze interne, căci revoluția din 1989 a schimbat multe în structura comunismului, care a devenit din ce în ce mai învins în întreaga lume.

In privința lui Paul Goma, nu luăm în considerație că a fost membru de partid, ci cărțile pe care le-a scris, iar în acest sens nu poate nimeni, nici un critic literar să-și impună părerea sa opiniei publice și în special specialiștilor, să-l califice o mare valoare scriitoricească, pentrucă cine l-a citit și-a dat seama prea bine ce valoare are. Mai bine să lăsăm timpul să-și dea verdictul hotărâtor, decât părerile unora și ale altora care ușor pot fi combătute.

In schimb iată ce spune criticul despre sărbătoririle și comemorările din Occident, referitor la Eminescu: "Dansuri naționale, coruri, fițuici polemice, comemorări eminesciene: câte vrei! - constituind Cântarea României, pe meleagurile Apusului și libertății". Si de ce nu, să-l comemorăm și să ne amintim mereu de Eminescu, dacă au scris și l-au studiat străinii, noi să-l dăm uitării, pentrucă ne plictisește?...

Si apoi a așeza și a amesteca personalitatea lui Eminescu în "Cântarea României" a lui Adrian Păunescu din timpul ceaușist, este o blasfemie. De altfel nu ne mirăm când în cartea "Poezia lui Eminescu" (1967), de Ion Negoițescu, poemul "Luceafărul" și altele sunt situate la un nivel atât de jos. In ceea ce privește interesul Maghiarilor față de vecinii lor, că acest interes este mult mai mare decât al Românilor față de cultura maghiară, cum crede Ion Negoițescu, lucrurile sunt relative și nu se pot măsura și cântării. Că Ungurii "cu marea lor vocație istorică, cu imperialismul lor de popor mic, au stăpânit în trecut alte neamuri, străduindu-se, totodată, să facă prin faptele lor istorice (catolicismul, regatul multisecular, revoluția lui Kossuth, revoluția din 1956), bună figură europeană." Toate acestea nu dovedesc nimic nou, deoarece sunt prea bine cunoscute, datorită celor două culturi și credințe, ca cea apuseană și cea bizantiană. Regatele lor însă au fost un dezastru pentru popoarele din jur, revoluția lui Kossuth se poate vedea paralel cu revoluția românească din 1848 iar cea din 1956 (cu profund regret, eșuată) ne trimite spre revoluția românească a tineretului, din Decembrie 1989 (în cea mai mare parte, realizată) bineînțeles fiind alte perioade istorice și politice. Si mai departe criticul spune: "Modul lor sincer pozitiv de a se interesa de cultura română", este vorba de Unguri, (nimeni ca ei, dintre străini, timp de un secol, nu au dat atâta importanță lui Eminescu, tocmai lui care i-a calomniat furibund, și dela care și Mircea Eliade și Emil Cioran, în tinerețea lor, au învățat să facă la fel) este de factură europeană.

Atât Eminescu cât și Mircea Eliade și Emil Cioran cunoșteau bine și erau în amănunt documentați și informați despre comportamentul Ungurilor în Transilvania. Problema însă care stă la baza acestor popoare este teritoriul, Transilvania, pământ milenar românesc, acolo unde Ungurii au chinuit și maltratat sălbatic populația românească, care locuiește pe propriul ei pământ național și nu pe cel unguresc.

Si mai departe iată ce întrebări pune criticul ca la jocul "Cine știe câștigă". Câți dintre noi știu că marele Gustav Mahler a fost, în urmă cu un veac, directorul operei din Budapesta? Câți au aflat că școala lui Freud se compune din atâția străluciți reprezentanți care provin de pe meleagurile Ungariei? Câți dintre noi cunosc pe atât de interesanții lor politologi din aceste vremuri? Câte știm noi despre disidența lor de ani de zile, cu răsunetul ei puternic în Europa? Pe cât de bine este cunoscut la ei Mircea Eliade, pe atât de puține știm noi despre Karl Kerényi. "Desigur că foarte mulți dintre noi știm mult mai mult despre Unguri decât ei despre noi, nu cum își imaginează criticul și știm unele lucruri care în mod cinstit ar trebui să-i intereseze pe vecinii noștri și să le dea de gândit, pentru a le da publicității, dar nu le dau, pentrucă nu le sunt pe plac.

Referitor la Nae Ionescu și din nou la Eminescu, iată ce păreri are criticul: "Oricâtă strălucire intelectuală ar fi răspândit generația dela Criterion, se cere politic respinsă de noi azi. Dacă vrem sincer democrație, dacă vrem sincer reintegrare europeană. Există destulă confuzie în această privință, în capetele noii elite intelectuale românești, supusă unei mitologii provinciale și pernicioase. A te întoarce la ideile politice ale lui Nae Ionescu (prin interesul exagerat față de personalitatea lui complet inactuală), a păstra un cult orb față de Eminescu, de ale cărui idei politice antidemocratice trebue totuși cât mai clar să ne delimităm, constituie o piedică fatală în lupta pentru democrație în România, în tendința creatoare de reeuropenizare a României".

Mi se pare grotesc și de rău augur faptul că unul din glasurile cele mai nobile ale luptei anticomuniste românești a putut recent să declare că în secolul XXI "poporul român va fi eminescian sau nu va fi deloc". Românii sunt mai inteligenți decât crede criticul și știu prea bine că nu poți întoarce timpul și istoria înapoi, dar ei știu în același timp că se poate fructifica ce este valoros și trainic și ce se poate adapta unei situații cu adevărat democratice, din creațiile acestor personalități, aici este însă vorba mai mult de valoarea operelor lor, pe care trebue să o respectăm și să ne servim de ea în fața opiniei publice internaționale așa cum Mircea Eliade a făcut-o cu Nae Ionescu, scriind pagini întregi despre filosof și despre alți gânditori români în "Enciclopedia filosofiei", dedicându-i chiar o carte, autorului "Metafizicii", cât și articole elogioase la adresa poetului nostru național. Intr'adevăr n'am văzut și nu cred că vreun critic literar maghiar și-ar defăima și disprețui valorile pe care cultura maghiară le are.

In schimb într'un alt context, Ion Negoițescu o prezintă astfel pe versificatoarea stalinistă, Nina Cassian: "Nina Cassian este prea importantă ca poetă română, spre a mai intra în discuție". O fi importantă stalinistă alături de Maria Banuș și Mihai Beniuc, dar nici de cum ca poetă română. Destul acești oportuniști au mâzgălit paginile revistelor și ziarelor, comuniste, destul au consumat hârtia editurilor, destul au otrăvit sufletele elevilor și studenților cu inepțiile și ticăloșiile lor, pentru a mai auzi și astăzi dela un critic literar român că Nina Cassian "este prea importantă ca poetă română", în acel timp când opera lui Eminescu era trunchiată, când Maiorescu, Blaga, Ion Barbu, V. Voiculescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr și mulți alții nu mai existau în literatura română sau erau striviți și exterminați în ocnele comuniste.

Interviul cu poeta Ana Blandiana este simplu și cuprinzător.

Scriitoare de talent și de atitudine, Ana Blandiana s'a impus literaturii române prin talentul, originalitatea, modernitatea și curajul său, ca un adevărat crainic al cetății, care și-a apărat și-și apără prin cuvântul și scrisul său neamul și țara în fața celui mai odios și infernal dușman, comunismul.

Interviul cu Nicolae Balotă demonstrează o cunoaștere practică și teoretică a marxismului comunist. Numai că nu putem să dăm suficient credit intervievatului, că doctrina comunistă, dacă este cu adevărat o doctrină, "este (......) un sistem fondat pe o ideologie, deci esențial pe carte" spune N. Balotă și mai departe "toți conducătorii (bineînțeles comuniști) s'au vrut autori de cărți sfinte". Că "s'au vrut autori de cărți" (spunem noi), știind că scrisul are valoare și doreau să-și vadă numele pe cărțile pe care ei nu le scriau, ci nevolnicii de caractere care îi slujeau, aceasta nu ne convinge că ar fi vreo legătură moștenită de ei dela bătrânii marxiști.

Cine a citit cu mare atenție pe Marx, pe Engels, pe Lenin și chiar multe lucruri din Stalin și-a dat perfect de bine seama că Marx luase și se servise, ca să nu spun plagiat, ci unul deghizat, de texte și idei din economiști, filosofi și politologi, așezându-le cap la cap, că Lenin voia cu încăpățânare să dea o lovitură de grație filosofiei idealiste (în special creștinismului), cu prioritate lui Kant, că Stalin a fost cel mai practic, furând dela toți cât i-a trebuit și-a organizat o ghilotină care nu înceta niciodată, demonstrează îndeajuns ce faimoasă doctrină aveau și din ce cauză atât de repede s'au destrămat în așa fel, doctrină în care nimeni nu credea, în afară de naivi și proști. De fapt, vorba lui Camille Flamarion, materialismul (recte comunismul-spunem noi) poate fi ușor combătut cu propriile lui argumente materialiste. Povestirile din închisoare, acei 10 ani petrecuți în ocnă, i-au lăsat autorului monografiei lui "Tudor Arghezi" urme de neuitat.

Adevărat, cărțile scrise de Nicolae Balotă, merită toată atenția, merită o deosebită stimă și-o calificare maximă atât "Lupta cu absurdul" cât și "Umanitas", "Tudor Arghezii", "Urmuz", "Philippide", "Mapamond literar" "Euphorion", "Iacob Burckhardt" și altele.

Interviul cu Mihai Sora lărgește sfera socială de organizare, de refacere și consolidare a școlii românești mult deteriorată și păgubită sub diferite aspecte, din cauza sistemului comunist. Mihai Sora este un cercetător profund și fin în domeniul filosofiei, cu toate acestea nu este o laudă să fii ministru (așa cum reiese din interviu) chiar și al învățământului, într'un regim pro-comunist.

Continuare în numărul viitor

TRAUERLIED

LAMENTO PENTRU UN CREZ DEFUNCT...

Camilian DEMETRESCU

... Mai lung şi mai explicit,titlul original al Cantatei pentru cor, trei voci soliste şi orchestră a compozitorului italian Boris Porena, executată la Roma în premieră mondială, Joi 20.02.1992, surprinde şi dă fiori: "Bocetul unui credincios pentru pierduta idee comunistă". Se înţelege că autorul însuşi e credinciosul care jeleşte iluzia spulberată. Un tovarăş supravieţuitor al holocaustului ideologic marxist-leninist. Un tovarăş care plânge îndelung plecarea dintre cei vii, în floarea vârstei, a fragedei utopii.

Să păstrăm, solidari cu îndureratul, un moment de pioasă reculegere...

Revenind, să ne oprim la cuvenita aducere aminte. Cu tot respectul pentru durerea îndoliatului, nu putem uita nimic din ceea ce a fost. Titlul cantatei surprinde şi dă fiori: e pentru prima oară că un vechi comunist nu boceşte martirii căzuţi pentru cauză, răpuşi de fiara imperialistă, ci însăşi moartea comunismului. Onoare lui, omului, nu compozitorului, comunistului. Deoarece compozitorul, autorul muzicii şi al versurilor (în germană) nu jeleşte cu milă şi compătimire căderea păcătosului, ci îl alintă cu nesfârşită dragoste, cu lacerantă durere pentru iubirea întreruptă.

Cer iertare maestrului Porena dacă nu voi analiza structura muzicală a Cantatei, cu trimiteri dela Bach la Kurt Weil trecând prin Hindemith, Strawinsky sau Webern, nici filiaţia brechtiană a versurilor cu iz de tradiţie populară germană. Nu sunt de specialitate, aş fi nelalocul meu. Ceea ce m'a împins să consemnez totuşi acest eveniment a fost impactul pe care l-a avut asupra bietei mele condiţii de exilat politic, fugit din braţele muribundului cu douăzeci de ani în urmă.

Trauerlied e mai degrabă un cântec de leagăn funebru, un sfâşietor amestec de (cum ar spune critica jdanovistă) formă cosmopolită şi conţinut anarhic, antirevoluţionar. Deconcertează în primul rând declaraţia autorului: "... în această cantată am înţeles să tratez cu mijloace, pe cât posibil, dezideologizate, un conţinut cu un forte caracter ideologic". Deci nu e vorba de renunţarea la ideologie ci de o trăire ideologică a morţii ideologiei. Dar, pentru a evita confuzia, e mai bine să vedem ce spun versurile cantatei:

"Să cântăm în şoaptă trunchiul pe care l-am doborât,

Să cântăm în şoaptă visul visat pentru o lume mai bună,

Să cântăm în şoaptă visul îndelung visat al zilelor care s'ar fi împlinit într'o zi,

Să cântăm minunatele lucruri ce în viitor stăteau dar odată ajunşi în el nu le-am mai găsit.

Să cântăm în şoaptă sori şi fotoni, galaxii şi electroni, nesfârşite depărtări, necunoscute încă apropieri, când spaţiul era încă spaţiu şi timpul era încă timp.

Să cântăm în şoaptă mizeria şi sărăcia pe care vroiam să o anulăm, dar pe care doar le-am mişcat din loc şi le-am atârnat la ferestre.

Să cântăm bunăstarea şi consumul pe care soarta ni le-a dat când inima noastră era imună la orice doliu.

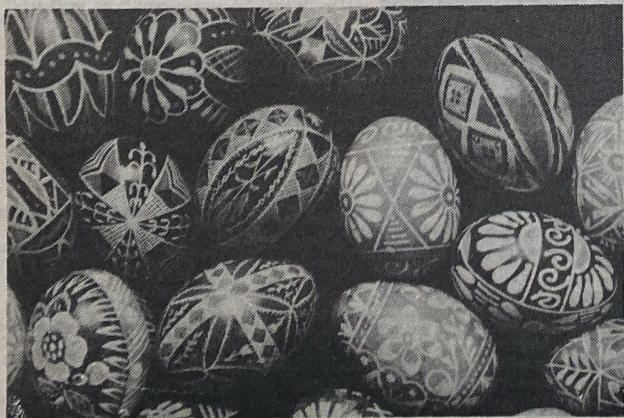
Nu ne rămâne altceva decât să cântăm în această neagră noapte. Negrul nu se poate vedea pe fondul orbitor şi multicolor al luminii, şi totuşi, a schimbat în noapte pierduta lumină a zilei".

Aşadar o elegie a tristei iubiri, cu suspine de autocritică sinceră: nu, nu ideologia e vinovată de dezastru, ci noi, mizerabilii care am trădat "visul îndelung visat", noi care n'am ştiut să găsim în pântecul viitorului "minunatele lucruri" care în el stăteau, noi care n'am ştiut decât să atârnăm la ferestre "mizeria şi sărăcia pe care vroiam să le anulăm", noi care ne-am bucurat de bunăstarea şi privelegiile pe care soarta ni le-a dat pe "când inima noastră era imună la orice doliu", noi care n'am ştiut să cercetăm universul "când spaţiul era încă spaţiu şi timpul era încă timp" (adică înainte de catastrofă, de prăpădul universal care a însemnat prăbuşirea comunismului). "Nu ne rămâne decât să cântăm în această neagră noapte", conchide tragic inspirat poetul compozitor. Ce-am mai putea aştepta decât trâmbiţele judecăţii din urmă, întoarcerea printre noi, păcătoşii, a mesiei proletare care ne va da, fiecăruia, înfricoşătoarea pedeapsă.

Cantata surprinde şi dă diori: pentru prima dată, optimismul obligatoriu, triumfalismul ideologic, de Stat, e înlocuit în conştiinţa militantului comunist de pesimismul postrevoluţionar, de sentimentul tragic al zădărniciei luptei de clasă, a dictaturii proletariatului şi a nomenclaturii, a sfârşitului de istorie. Pentru el, Istoria cu I mare începe şi se sfârşeşte odată cu era comunistă. Suntem aşadar în postistorie, după cum înainte de Octombrie roşu ne aflam în preistorie.

Departe de noi gândul de a impieta sfâşietoarea melancolie a bocetului. Dar ar fi ipocrit să spunem că participăm la durere. Nu, asta nu; pentrucă fibrele durerii ne sunt ocupate până la strigăt de tragica soartă a zecilor de milioane de victime ale sistemului care promitea omenirii "minunatele lucruri". Versurile brechtiene care odată pretindeau să se aplece asupra celor asupriţi şi înfometaţi, în versiunea română de astăzi nu suflă o vorbă despre hecatombele terorii şi asupririi comuniste pe o treime din glob. Nici o lacrimă pentru victimele holocaustului ideologic pe când inima lor, a călăilor, "era imună la orice doliu".

Consumaţi-vă nestingheriţi durerea, tovarăşi şi cântaţi. Cântaţi umana tânguire a învinşilor. In şoaptă. Ce altceva mai aveţi de făcut în neagra noapte în care singuri aţi intrat?

ROMANIAN HISTORICAL RESEARCH INSTITUTE
INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE
7777-208 Belden Str.
SAN DIEGO, Ca. 92111
Tel. (619) 278-1869
U.S.A.

ANTOLOGIA ASOCIAŢIILOR ŞI PERSONALITĂŢILOR CULTURALE ROMÂNEŞTI DIN EXIL 1940-1990

EDITIA A II-A

Este a nouă publicaţie din "Colecţia Institutului Român de Cercetări Istorice din California - USA", dela data înfiinţării lui (1988). Volumul (583 de pagini) se compune din două părţi: prima, despre asociaţiile culturale româneşti din exil şi a doua despre personalităţi culturale româneşti din exil, 1940-1990.

In partea întâi se găsesc descrieri despre 30 de asociaţii culturale româneşti, mai mari sau mai mici, care au avut sau mai au activităţi culturale puse în serviciul cititorilor de limbă română aflaţi în exil.

Prima asociaţie despre care veţi găsi scris în Antologie este Biblioteca şi Institutul de Cercetări româneşti, dela Freiburg-Germania.

După munca de migală a întocmirii catalogului zecilor de mii de cărţi, pe autori şi probleme, din noul local al Bibliotecii Române din Freiburg, a urmat fotografierea lui şi integrarea în fişierul respectiv al Universităţii din Freiburg, intrând astfel în sistemul general de informare a studenţilor din institutele şi universităţile germane.

Zecile de edituri româneşti din exil, sunt descrise cu toate activităţile lor, de mare valoare, prin editarea a zeci de mii de cărţi de cultură românească şi răspândirea lor prin bibliotecile publice şi universitare, din toată lumea. Dacă ar fi să avem în vedere numai acţiunea aceasta de răspândire în lume a culturii româneşti de către exilaţii români, ar fi destul ca aceştia să fie consideraţi ca semănători de vorbe şi cultură românească pe întregul univers, pe unde destinul aspru şi dureros al secolului XX i-a aruncat săşi ducă amarul zilelor.

Veţi mai găsi, tot în partea întâi a Antologiei, descrieri despre istoricul Societăţii Academice, Româneşti dela Roma şi apoi München, care a avut un aport deosebit în răspândirea culturii româneşti în Occident. Veţi mai afla amănunte din activitatea culturală a Fundaţiei Regele Carol I., dela Paris, a Fundaţiei Culturale Române din Madrid, a Centrului de Studii şi Documentare VALERIAN TRIFA din USA, din activitatea Institutului Român de Cercetări Istorice din California etc.

Veţi mai găsi amănunte despre istoria Bisericii Ortodoxe Române din Germania şi a Eparhiei Ortodoxe Române pentru Europa Centrală, cu sediul la Freiburg, din jurisdicţia directă a Patriarhiei Ecumenice dela Constantinopol. Veţi mai găsi amănunte din activităţile culturale ale Românilor din Australia şi a diferitelor asociaţii culturale româneşti din unele regiuni ale Canadei.

In Antologie se găsesc aproape în totalitate numele ziarelor şi revistelor româneşti, răspândite pe ţări, din întreaga lume, în care Românii şi-au scris dorurile şi problemele lor de viaţă. Veţi citi în ele marea confruntare a exilaţilor cu dorul de ţară, care le-a mistuit sufletele şi i-a ţinut în stare de veghe continuă, faţă de problemele ţării.

Cu modestie şi răbdare, ei au aşteptat ca zorii unei Românii libere să-i îndemne a pleca spre vechile lor vetre, de prin cătunele şi oraşele ţării, unde, într'un iureş de muncă înnoitoare să facă din ţara lor, pe care au visat'o să fie altfel decât a fost să fie, o ţară nouă în rândul ţărilor civilizate ale lumii.

Tot în Antologie mai găsiţi o expunere a activităţilor Românilor din Spania, care au realizat o varietate de timbre filatelice, începând din anul 1955 cu profile şi teme diferite, în număr de peste 120 de mii de timbre filatelice diferite. Este impresionantă ultima emisiune filatelică a Românilor din Spania, din anul 1969, care reprezintă o troiţă simbolizând România şi o fetiţă, Basarabia, care se agaţă de troiţă sub loviturile cnutului unui soldat sovietic. Pe vignetă apare textul: "Pentru Basarabia, frontiera de Est a Europei", iar pe coliţă, în limba engleză, apare textul rugăciunii fetiţei îngenuncheată lângă troiţă, adresată Maicii Domnului: "Sfântă Fecioară MARIA, ajută poporul nostru să elimine ocupaţia rusă comunistă din ţinutul românesc al Basarabiei". Si rugăciunea fetiţei... a fost împlinită de Maica Domnului. Emisiunile filatelice lansate de comunitatea Românilor din Spania sunt adevărate pagini de istorie, dar şi opere de artă, de proporţiile unui timbru poştal, care vor rămâne pe veci mărturie a dragostei de ţară a Românilor aruncaţi de destin pe întinsul pământ ospitalier al Spaniei.

In partea a II-a a Antologiei veţi găsi redactate 231 de fişe bio-bibliografice, aşezate în ordine alfabetică, completate de 45 de redactori, despre persoanele însemnate ale culturii româneşti din exil, din care vom semnala câteva nume, din diferite domenii de cultură: Dinu Adameşteanu, Maica Alexandra (Principesa Ileana a României), Apostu, Armbruster, Astaloş, Baciu, Barbaneagră Paul, Mons. Bârlea, Bârsan, Brâncuşi, Pr. Gheorghe Calciu, Cantaragiu Vlad, Chihaia, Cioran, Ciorănescu Alexandru, Ciorănescu George, Coandă, Cortez Viorica, Dr. Claudian, Cotruş, Crăsnaru G., Demetrescu Camilian, Dimitriu Paul, Eliade M., I.V. Emilian, Enescu George, Enescu Radu, Gafton, Găzdaru, Georgescu Vlad, Ghermani, Golea, Govora N., Nicolescu B., Horia V., Ionescu Eugen, Jianu Ionel, Ierunca, Lovinescu M., Lupaşcu St., Lupan N., Mănuilă Al., C., Mareş, Manoliu, Manea, Nestor E., Oniga, Prof. Palade (Premiul Nobel pt. Medicină), Paraschivoiu I., Perlea I., Posteucă, Petra N., Răuţă Aurelio, Razi Gh., Romalo, Săvulescu Savu Silvestri C., Smărăndescu N., Sporea C., Stamatu H., Stolojan Sanda, Stoichiţa V., Seicaru P., Tipei N., Trifa VALERIAN, Turdeanu E., Tăranu I., Tolescu I., Untaru C., Uscătescu Gh., Văcărescu El., Vasiliu Cezar, Villegas M., Zeani Virginia etc.

Personalităţile culturale din exil sunt: dramaturgi, poeţi, scriitori, sculptori, artişti plastici, solişti de operă, profesori universitari de diferite discipline, ziarişti, ingineri, arheologi, oameni de ştiinţă etc.

Antologia Asociaţiilor şi Personalităţilor Culturale Româneşti din Exil aruncă o lumină puternică asupra poporului român, care a fost în stare a face să se nască din mijlocul lui atâtea inteligenţe şi strălucitoare minţi omeneşti, care rămân ca nişte semănători de cultură în lumea întreagă. Activitatea acestor semănători de cultură ai exilului românesc este un imn de omagiu adus muncii de creaţie a Românilor, închinat Dumnezeirii şi frumosului.

CRONICAR

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Gheorghe Mazilu

ÎN GHEARELE SECURITĂȚII

Ediția II, București, 1990

In paginile acestui ziar, salutam în 1984 apariția la "Editura Coresi" a cărții lui Gheorghe Mazilu, "In ghearele Securității". Dureroasele lui mărturii din temnițele comuniste ne-au impresionat până la lacrimi. După succesul ei, cartea a fost tradusă în limba franceză, "Dans les griffes de la Securitate"; de asemenea epuizată. Intre timp autorul a fost solicitat să vorbească la "Radio Suisse Romande", la posturile de televizune elvețiene și la cursuri studențești din Geneva, despre adevărata față a comunismului, despre crâncena teroare din România lui Ceaușescu transformată în gulag de experiențe demonice practicate pe ființa unui neam cinstit, curat și creștin.

Mare ne-a fost bucuria primind a doua ediție a cărții, de data asta apărută în România, prin grija Domnului Ing. Gheorghe Gabriel.

"Sinceritatea lui Gheorghe Mazilu, scrie în prefață Cicerone Ionițoiu, este amprenta lăsată pe fiecare pagină citită. "In ghearele Securității" reprezintă o nouă mărturie a ceea ce înseamnă comunismul, o nouă definiție a marxismului, reliefează țelul urmărit de agenții Moscovei, indiferent de numele sau rangul lor trecător: exercitarea terorii peste tot în vederea instaurării haosului politic și economic."

Urmărim o adevărată odisee a autorului prin temnițe ca Jilava, Gherla sau Aiud, ori colonii penitenciare ca Periprava, Salcia și Delta Dunării. La această ediție autorul adaugă și o inspirată "Odă Munților Făgărași", scrisă de un poet ucis la Aiud între 1962-1963.

Cartea se găsește de vânzare la: AFDP, București, Str. Mântuleasa, nr. 10, la sediul AFDP din Brașov, sau la Ing. Gheorghe Gabriel, Str. Plantelor 8-10, Bloc B2, Apt. 21 București și costă 75 de lei (prețul unui kg. de ceapă).

Petre Predescu

"ELITE, JERTFE, CĂUTĂRI" -versuri-

Editura Coresi, Freiburg, 1991

De ani de zile urmăresc grădinăria editorială îngrijită de Nichi Constantinescu, formând în bibliotecă un raft întreg de autori consacrați, sau de unii care au fost încurajați să vadă lumina tiparului. Editorul și-a făcut datoria cu bunătate apreciind orice carte ca pe o floare a spiritului. Critica literară nu-și are ultimul cuvânt, ci timpul.

Petre Predescu este economist, un mare iubitor de literatură, în special poezie, și la rândul lui, la darurile primite, răspunde cu un dar liric, cartea lui de poezii intitulată "Elite, jertfe, căutări". "Poezia, citim ca motto, poate avea frumusețea și parfumul florii". Deci nu numai ceva exterior, sau exteriorizare a unui sentiment, ci o expresie de ființă, vie, dinamică și ideală. O frumusețe vie legată de inefabilul de mireasmă, care sporind misterul, subliniază o prezență creativă, un "sharing" dialogic, tautologie permisă ca subliniere.

Din stihurile lui Petre Predescu lipsesc angoasele, contorsionările logice, sau lexicale, urâtul, spaima, groaza, coșmarul. Expresia e simplă. Directă. Senină. Sinceră. Curată. El spune:

Un far însingurat: Poet!
Mesaju-i lumină și har
Ca șoapta frunzei de stejar
Foșnită'n ram de vânt discret."

Dacă ne-am opri numai la: "Un far însingurat: Poet!" am avea un poem într'un vers aducându-ne aminte de poemele lui Pillat, dar mă opresc la definiția sănătoasă dată poetului. Farul presupune o jertfă de lumină în fața nopții, a haosului, a distrugerii și luptei lui Thanatos pentru supremație. In însingurarea lui, poetul se plasează în rândul elitelor, în rândul celor care se jertfesc pentru alții, în rândul "căutărilor" de oameni, nu în sensul cinismului diogenian, ci christic și christofil pentrucă "mesaju-i lumină și har".

Virgil Mateiaș

ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ

Editura "Mișcării Legionare" Madrid, 1991

Poet de mare sensibilitate sufletească, Virgil Mateiaș este caracterizat prin adânca sinceritate și cucernicie în fața idealului creștin românesc. Ecuația român-creștin este un imperativ al identității și nu are nimic de a face cu nici o interpretare rasială. Omul trebue să fie ceea ce s'a născut. Românul s'a născut creștin. Este o calitate de perpetuă regăsire în alții prin iubire și este o imbecilitate logică asociind ecuația de mai sus cu șovinismul, sau cu orice fel de ură. Creștinul iubește nu numai pe cei ai lui, ci chiar pe dușmani. Nu e o complezență, un eufemism, ci poruncă dată de Fiul lui Dumnezeu.

Materialismul ateu a pornit război împotriva lui Dumnezeu. Ură față de dușmanul de clasă, ură de rasă, ură de..., ură de... Ei bine, Românul fiind creștin trebue să iubească, altfel își pierde identitatea. Si de aici începe istoria "anilor de groază din România comunistă" prin care a trecut Virgil Mateeș și pentru care aduce ca mărturii suferințele lui prin temițele iadului comunist. A stat drept în fața demonului ca Sf. Arhanghel Mihail și diavolul a fost călcat în picioare de spiritul acestui om. Trupește a trecut prin toate suferințele posibile și imposibile. Dar nu a spus "da" comunismului. Nu a spus "da" la nici un fel de ură. Nu a spus "da" nomadului ce ne-a cucerit țara.

"Dl. Virgil Mateiaș, aflăm din cuvintele predoslovice, descrie cu un realism crud patimile sale în acest lung interval de detenție, bătăile ce le-a suferit la Securitate pentru a fi obligat să declare ceea ce voiau anchetatorii lui, și nu corespundea adevărului, bătăile și schingiuirile demențiale suferite în cursul sesiunilor, așa numite, de "reeducare", la Ocnele Mari, "unde uraganul de ură și minciună a desfigurat și otrăvit mintea și inima omului", foamea cumplită și permanentă, perioadele lungi de izolare totală, unde mulți își pierdeau cumpăna minții, condițiile neigienice în care erau ținuți deținuții și toată gama de mizerii a închisorilor, majorate în România, din dorința comuniștilor de a distruge omul cu tot potențialul lui spiritual."

Aceste mărturii ale istoriei Românilor privesc, referindu-ne la conținutul cărții, reeducarea la care au fost supuși legionarii în închisorile din Ocnele Mari și Aiud, între anii 1948-1964; teroarea exercitată în timpul anchetelor, judecătilor și condamnărilor nedrepte: regimul de exterminare a deținuților politici; urmăriri și discriminări după eliberare, până în Decembrie 1989; consecințe și răspunderi.

"Am scris, conchide Virgil Mateiaș despre ceea ce nu se cunoștea din tragicul destin al generației noastre. Voi care ați rămas, spuneți și scrieți despre tot uraganul de ură și minciună care a desfigurat și otrăvit mintea și inima omului român, în aceste vremuri satanizate. Scrieți și spuneți că noi am rămas aceiași, unitatea noastră de credință nu a putut fi sfărâmată și nici alterată de duhul răului ce nu ne-a crutat nici pe noi. Așa vor înțelege că nu i-am mințit și trădat niciodată." Sfârșit de carte și testament.

Pentrucă am pomenit de poet și am vorbit numai de luptătorul Virgil Mateiaș, revin reproducând din "Vatra" editată de Dr. Petre Vălimăreanu, poezia "La Ocnele Mari":

Se va sfârși blestemul și povara
Acestor ani cu flori de mătrăgună,
Din care bem de-un sfert de veac ocara
Si nimeni nu ne dă o vorbă bună.

Lăsăm aici o cruce de căință,
Cu silueta albă ca de var
Pe fondul mohorât de suferință,
Un cel mai mare-al vieții nostre dar.

Si vom pleca pe drumuri fără urmă,
Cum steaua noastră bine ne cuvântă;
Din când în când ne vom uita în urmă
La tot ce-a fost troița noastră sfântă."

DUMNEZEU L-A CHEMAT DIN EXIL

Sâmbătă 4 Aprilie 1992, la împlinirea necunoscutului soroc, a plecat dintre noi pe drumul fără întoarcere, în împărăția unde nu este durere, nici întristare, nici suspin,

VINTILĂ HORIA

personalitate exemplară ca valoare și ținută a Exilului Românesc.

Puternic zdruncinată de această pierdere de neînlocuit, Comunitatea Românească de pretutindeni, se roagă să-i fie zborul cât mai înalt și ușor.

Nichifor Crainic

"ȘOIM PESTE PRĂPASTIE"

Versuri inedite create în temnițele Aiudului și "Poezii alese, 1914-1944" în selecția autorului Editura "Roza Vânturilor" București, 1990

Vom reveni într'un număr viitor cu o prezentare pe larg a celor două volume de versuri ale lui Nichifor Crainic. Deocamdată, o scurtă prezentare a lor, ca anunț și succes editorial.

Primul volum de poezii "Soim peste prăpastie" prezintă cititorului român, după evenimentele din 1989, ceea ce acest mare poet, teolog și profesor a compus în închisorile Aiudului. Poezia o "scria" în minte vers cu vers, apoi o transmitea cuiva care o memora și de aici începea "editia" să circule prin întreaga închisoare.

Nedic Lemnaru care l-a cunoscut personal și-a făcut un sacru legământ de a respecta testamentar încrederea lui Nichifor Crainic și de a-i publica opera. "Si iată că Bunul Dumnezeu, ne spune în cuvântul introductiv, după Sfânta Revoluție Română din Decembrie 1989, mi-a înlesnit împlinirea sacrului legământ de a-l reașeza în lumina adevărului și a tiparului, după 45 de ani de urgie și la 18 ani dela moarte, pe cugetătorul și poetul Nichifor Crainic."

Si pentru ca evenimentul să fie într'adevăr sărbătoresc, un studiu de mare profunzime despre "Poezia creștină a lui Nichifor Crainic" este semnat de Preotul Profesor Doctor Dumitru Stăniloae. Ca fost ucenic al lui mi-a săltat inima de bucurie, pentrucă nu cunosc personal pe nimeni altcineva mai competent să poarte protia cugetării românești în evocarea poetului decât Părintele Stăniloae. Ar trebui să citez întregul studiu, altfel nu știu, nu pot, să trunchiez ceva ca exemplificare. E același sentiment când întâlnesc scrisul lui Vintilă Horia când vorbește de Nichifor Crainic.

"Cartea de față, adaugă Pan M. Vizirescu în cel de al treilea cuvânt introductiv, vine ca un dar binecuvântat la sărbătoarea Reînvierii noastre ca neam."

Cel de al doilea volum cuprinde poeziile scrise între 1914-1944, selecția fiind făcută de autor. Cuvântul introductiv "Poezie profund creștină ca și personalitatea lui Nichifor Crainic" e semnat de Prof. universitar Doctor Ovidiu Papadima.

Pr. Dr. Gheorghe Lițiu

CARTEA VIEȚII

Editura Mitropoliei Banatului Timișoara, 1991

Sectanții au început circul religios în România. Profitând de stângismul F.S.N.-ului, care închide ochii la tot ce subminează temeliile adevăratelor valori pe care stă neamul, aceștia se străng pe stadioane încercând să "creștineze" pe Români. La Sihăstria am găsit un sfânt părinte, Preotul Ilie Cleopa, care cu dulceața moldavă îmi povestea cu umor despre această invazie de a ne creștina și "a-l învăța pe popa Cleopa carte". Intrebarea care se pune sectantului prima dată ar trebui să fie: "Câți martiri au murit pentru rătăcirea voastră și câți martiri au murit în decursul veacurilor pentru Biserica mea pe care o atacі?

Dar nu există logică pentru sectant. Cel care urlă crede că deține și adevărul. Si ei știu să o facă. Stiu să vorbească. Au ajuns să vorbească și "în limbi". Care e răspunsul nostru? Rămânerea în adevăr și mărturisirea lui în ceea ce suntem, înțelegându-ne în limba noastră plămădită de "vechile cazanii".

Iată de ce salut cu entuzism "Cartea Vieții" a Preotului Dr. Gheorghe Lițiu. Fără a face polemică, de fapt o completă ignorare, cu sectanții, Părintele Lițiu scrie o livadă duhovnicească a sfintelor evangheliі explicând cu mult talent omiletic pericopele duminicale.

"Problemele religioase, ne previne în prefață Mitropolitul Nicolae al Banatului, nu pot fi relativizate, dar nici nu pot fi tratate superficial. Omul obișnuit de astăzi nu tratează religia în mod static, un ceva în afara îndoielii. Dimpotrivă, el are numeroase nedumeriri și pune tot atâtea întrebări. Se întâmplă chiar să-și imagineze că și-a pierdut credința și să se prezinte ca necredincios."

Acestor cerințe de om modern Preotul Dr. Gheorghe Letițiu le răspunde cu frumuseți de ceruri filocalice și mireasmă sfântă de cazanie pe înțelesul cel mai elementar, fără a coborî sacrul în "popularizare" sectară, ci păstrându-și demnitatea de slujitor al abisalului Sfânt Spirit, și de acolo de sus chemându-ne, cu cuvintele Mântuitorului, și împletind scări din slove românești, punți de rai, cum numai lemnul înțelepciunii românești poate oferi spre dăltuire.

Dumitru ICHIM

— INTE

acordat de Majestatea Sa Regele Mihai I al Ro

domnului Adrian Grigoropol, corespondentul

A.G.
In dorința ca acest interviu cu contribuția factorului constituțional monarhic să contribuie la solidificarea democrației în țară, Vă propun întrebări pe un evantai de probleme care actualmente impregnează profund frământările societății noastre.

Totodată, luăm în seamă că fără calitate morală, cunoaștere a istoriei și competență politică, mulți au vorbit și vorbesc în numele Monarhiei, vizând senzațional de presă sau jucând cartea unor beneficii viitoare și oportunism deplorabil. Sperăm că acest interviu va ajuta la neutralizarea dezinformărilor. Ințelegem să plecăm dela un moment crucial, recent, al reexpulzării Majestății Voastre, quasi manu militari, cu ocazia pelerinajului proiectat la Mânăstirea Curtea de Argeș, sanctuarul unde sunt înhumați venerații Monarhi ai țării, cu care ocazie guvernanții nelegitimi au demonstrat atâta incapacitate politică, încât aceasta a avut efectul nedorit de ei ca să redeștepte memoria națiunii despre Monarhie și să întrevadă în aceasta alternativa de înlocuire a puterii de structură comunistă.

Ca urmare a acestui "moment sensibil" unii vă caracterizează de prea multă "prudență regală" și că ar fi trebuit și trebue să exercitați o mai mare și continuă presiune politică în sensul dreptului la restaurare pe care să-l țineti pe afiș intern și extern, silind guvernarea ilegitimă la defensivă neîntreruptă, folosind în acest scop și demersurile la toate organizațiile internaționale existente pentru protecția drepturilor personale și politice de stat.

Ce ne putați spune despre o asemenea "prudență"?

M.S. Regele Mihai I.
In chestiuni atât de delicate ca acestea, este nevoie de prudență întotdeauna, indiferent de ce simt eu și oamenii dela noi sau din străinătate.

Cred totuși că demersurile pe care le-am făcut și vizitele din ultimul an și jumătate, au avut în vedere realizarea unei mai întinse înțelegeri la cei din țară și din afară, decât să fi umblat pe la organizațiile internaționale la care vă referiți. Să nu uităm că oamenilor noștri încă le este frică de comunism și există prioritatea eliminării acestuia și să nu ne poticnim în niște proceduri nesigure.

Drumurile ce le-am făcut au fost destinate și de a trezi în străinătate mai mult interes pentru țară și nu atât pentru mine. Totuși aceste două lucruri sunt legate și rezultatele consemnate până acum ne fac să credem că oamenilor a început să li se deștepte acest interes și am putut să calc în mai multe locuri cum este cazul Statelor Unite unde până acum nici nu vroiau să audă de mine. Nu suntem încă puși la punct, însă acest început apare să fie rodnic.

A.G.
Tranziția spre democrație în țara noastră suferă de convulsiuni mai grave decât în celelalte țări eliberate din încorsetarea comunismului și ele sunt aproape comparabile cu acelea din deocamdata Uniune a Statelor Independente - o nominalizare a sfărâmăturilor Uniunii Sovietice.

După unii cauza acestor convulsiuni ar sta atât în "Dificultatea civilizării puterii totalitare" cât în concomitență și cu dificultatea construirii "Societății Civile" ca temelie a democrației.

Ce opinie are Majestatea Voastră despre această criză de tranziție?

M.S. Regele Mihai I.
Gravitatea crizei de tranziție se datorează acestui regim dela putere. Tranziția dela comunism la democrație incumbă în mod firesc o criză, constatabilă și la alții, dar gravitatea și durata ei nu sunt remediabile decât prin schimbarea în mod pozitiv cu altă conducere. Actualii știm de unde vin și că au fost educați într'o anumită mentalitate, cu prea puține cazuri dintre aceștia care să fie cinstiți cu ei însăși, dar restul nu văd cum să-și schimbe mentalitatea. Este ușor să declari că te-ai schimbat, dar greu de realizat, pentrucă o rupere clară de comunism după 40 de ani de îndoctrinare cu otrava comunismului, o vindecare completă este greu de întrevăzut dacă nu imposibil.

Remediul, cu voia Domnului, nu poate avea loc decât prin schimbarea cu o echipă de oameni de mentalitate democrată și înlocuirea structurilor anterioare. Atunci tranziția se va face mai repede decât ne închipuim. Si cele ce s'au întâmplat în fosta Uniune Sovietică ar fi trebuit să-i facă să înțeleagă pe cei care sunt acum în capul lucrurilor la București că între democrație și comunism nu se poate un compromis.

Am văzut din experiența noastră și din istorie că unde au intrat comuniștii, de bună voie nu ies niciodată. Trebue împinși, scoși afară într'un fel sau în altul. Trebue o forțare. Eu atâta sper că dacă schimbarea se va produce la noi să nu mai fie din nou violențe cum au fost în 1989. Dar libertate, totuși din păcate, nu se poate fără unele sacrificii, dar eu doresc din suflet ca o schimbare pașnică să se întâmple cât mai repede și cei acum la conducere să înțeleagă că nu pot sta în contra cursului ireversibil al istoriei.

A.G.
Pe o perioadă dela Revoluția Bolșevică, finele celui de al Doilea Război Mondial și până la recenta prăbușire, Uniunea Sovietică, atât intern cât și zonele de influență ce i s'au oferit de către USA și Anglia ca și cele de expansiune proprie imperialistă, pentru a implanta comunismul, nu s'a procedat cu jumătăți de măsură în distrugerea tradițiilor, culturii, istoriei și eliminarea fizică a celor care ar fi stat în cale. In cazul Majestății Voastre, reținerea numai la o abdicare forțată și o deportare în exil, face excepție dela regulă. Are vreo explicație?

M.S. Regele Mihai I.
Aceasta am discutat-o și între noi în familie, cu alții, și personal am meditat mult la acest lucru. Trebue să spun că un răspuns clar nu am la aceasta. Unii atribuie faptului că eram iubit de popor, că am înfăptuit actul dela 23 August. Este un adevăr că tot timpul, în război, după război, am căutat să mă identific cu sentimentele țării, ale poporului român și cred, cât am putut, am reușit și toate acestea constituie posibilități de explicație și este de prezumat că dacă mi s'ar fi întâmplat ceva, nu numai la noi dar și în străinătate s'ar fi produs o indignare prea mare, reacție de care să se fi ținut seama. Personal, cel mai profund, cred că dacă nu era mâna lui Dumnezeu în această chestiune lucrurile ieșeau rău. Acesta este și sentimentul și credința mea.

A.G.
Unul din atuurile Monarhiei, este părerea că aceasta ar reuși precum și-ar asigura reconcilierea națională.

Ați fost o victimă a comunismului, ați fost și continuați să fiți un stâlp, în rezistența națională, ca și Asociația Foștilor Deținuți Politici, circa o sută de mii de supraviețuitori ai cumplitelor torturi și suferințe din alte sute din mii dintre care, floarea națiunii, au fost exterminați cu cinism; printr'o acțiune sistematică, pe lângă faptul că membrii sunt agresați, violentați, asociația este împiedicată de actuala putere politică să înfățișeze poporului întregul adevăr memorial al ororilor dictaturii comuniste, axându-se pe ideea că datorită vârstei înaintate a membrilor asociației, prin temporizare, în curând biologic aceștia se vor stinge și împreună cu ei "memoria" despre atrocități. In realizarea unei reconcilieri naționale, credeți că aceasta va fi posibil fără o reparațiune dreaptă, echitabilă, nevindicativă, în lipsa căreia poporul va persista în teama că ororile comunismului s'ar putea repeta?

M.S. Regele Mihai I.
Cei din țară trebue să înțeleagă că nu trebue să umblăm după răzbunări, să aibă loc o vânătoare de vrăjitoare. Fără discuție, cei care au făcut fapte criminale cunoscute trebue aduși în fața justiției. Dar faptul simplu că cineva s'a înscris în Partidul Comunist și chiar în Securitate, pentrucă a trebuit să-și hrănească familia, să supraviețuiască din constrângere generală sau specifică fără să fi făcut fapte reprobabile în mod voit, conștient, acesta intră în cadrul amplu al reconcilierii naționale. Cu cei care în mod voit au distrus țara și o parte a poporului nostru, este cu totul altceva. Dacă vrem pe de o parte reconciliere și pe de altă parte să umblăm după strigoi aceasta nu ajută la refacerea țării românești.

Desigur au dreptate foștii deținuți. Am văzut peste tot că se vorbește tot mai mult de procesul comunismului. Este un lucru foarte important nu numai pentru noi ci și pentru cei din afară care au aflat de grozăviile care au avut loc la noi. Acestea nu sunt lucruri de trecut cu vederea, deci trebue făcut ceva ca să se refacă ideea de justiție. Nu se mai poate repara cu cei care au dispărut, dar moralmente și din decență pentru poporul român nu se poate lăsa așa, trebue făcut ceva. La aceasta sunt perfect de acord. A fost făcut procesul nazismului, ar trebui făcut și procesul comunismului.

A.G.
Se înregistrează în țară două curente naționaliste diferit direcționate.

Unul îndreptat spre Vest, căruia i se dă prin manipulare de către puterea politică neocomunistă un caracter extremist incitator, artificial disproporționat față de o primejdie mai mult fabricată decât de vreo reală intensitate.

Un altul îndreptat spre Est, grefat pe împlinirea idealului național de unire cu România, a teritoriilor Basarabiei și Bucovinei de Nord care ne-au fost răpite de către fosta Uniune Sovietică prin pactul scelerat Ribbentrop - Molotov din 23 August 1939 și care a fost declarat, urbis et orbe, ca nul. In 1918 la ctitoria României Mari o participare principală a avut-o Monarhia, iar prin actul din 23 August 1944, Majestatea Voastră a readus țării teritoriul din Transilvania răpit prin dictatul nazi-fascist din 1940 dela Viena.

Cum vede Majestatea Voastră aceste două curente?

M.S. Regele Mihai I.
Naționalism și șovini
lucru. Pentru mine,
înseamnă să-ți iubești
dințele extremiste su
națiunii. Reîntregirea
este o chestiune atât d
patriotism, este ceva c
In prezent există probl
plicate în împlinirea
trebuesc văzute și tra
trucă atunci când apa
chestiuni de felul ace
spune, să sari peste g
este bine. Ori eu nu pot
un naționalism șovinis
poate face o reconcilier
cum să se creeze situa
relații internaționale ș
noi trebue toți să trăi
la finele secolului X
schimbat și se schimbă
bună înțelegere între oa
subminează pacea.

A.G.
Totuși reîntregire
Basarabia și Nordul B
ideal național de nede
calea de împlinire a ace
pe care le preconizați,
loc la rece?

M.S. Regele Mihai I
Cred că fără o echipă
care să fie la conducerea
priceperea și abilit
patriotismul, care să du
se impun, nu se poate
Istoria este plină d
facerea și desfacerea u
sunt chestiuni de multă
periență politică. Mă
situația dezastruoasă d
din țară și prea deloc sc
politică, chiar Românii
ar fi actualmente pre
realipească. Sentiment
suntem pentru aceasta
mentul când vom avea
chipă de valoarea la c
cu o linie politică comp
și externă, lucrul nu v
dată schimbată, întreag
tea fi tratată și rezol

A.G.
In legătură cu co
Ianuarie a zilei Unirii d
tele Iliescu, la conferin
s'a aflat invitat și cu p
Bulgariei, a convenit s
oficială în țara vecină
alegându-se pare-se acea
a lipsi dela o atât
sărbătorire națională.

Vizita s'a decalat în u

ERVIU —

mâniei, la data de 4 Februarie 1991 la Versoix,

l ziarului "Cuvântul Românesc" din Canada

I.
nism nu sunt același
, a fi naționalist
ti națiunea și, te-
unt în detrimentul
României Mari nu
de naționalism ci de
care dorim noi toți.
leme destul de com-
acestui ideal, care
atate la rece, pen-
oare o încordare în
esta poți, cum se
gard și aceasta nu
ot să fiu de acord cu
ist, cu care nu se
ere națională, după
ații care să tulbure
și la urma urmelor
im în pace. Suntem
X. Lucrurile s'au
în lume spre o mai
ameni și șovinismul

ea României cu
Bucovinei fiind un
ezmințit, care este
estuia, în condițiile
pentru ca să aibă

serioasă de oameni
ea țării, care să aibă
tatea, nu numai
ucă tratativele care
realiza mare lucru.
de nedreptăți, iar
nor tratate de pace
ă înțelepciune și ex-
ă întreb dacă în
de acum, dela noi
chimbată, structura
i din acele teritorii
ea doritori să se
tal, patriotic, toți
a dar până în mo-
la conducere o e-
care m'am referit,
plet diferită, internă
va fi deloc ușor. O-
ga problemă va pu-
lvată mai la rece.

memorarea la 24
din 1859, Președin-
ința francofonă unde
reședintele Jelev al
ă efectueze o vizită
chiar la acea dată,
astă zi tocmai spre
de importantă

ultimul moment, la

cererea Președintele Jelev, pentru 27 Ianuarie când s'a și efectuat, dar pentru președintele nostru, 24 Ianuarie a trecut neobservat ceea ce nu s'a întâmplat la 1 Decembrie, instituită zi națională în 1990, când domnii Iliescu și Roman, deținători ai puterii au montat o manifestație patriotardă și triumfalistă ca și cum dânșii ar fi fost înfăptuitorii României Mari, nemaivorbind de accentele antimaghiare ale Vetrei Românești, azi partid.

In schimb a doua zi, 25 Ianuarie, a avut loc în pripă o întâlnire a axei Ion Iliescu-Mircea Snegur, în apropiere de Iași într'un decor înghețat, mai mult decât rural, unde Președintele României și cel al Republicii independente Moldova n'au avut ca temă "Unirea", se vede "nomina odiosa" ci aspecte economice și culturale. La conferința de presă care a urmat, în aer liber și temperatură foarte joasă, întrebați de "Unire" ambii președinți s'au ferit să pronunțe acest cuvânt, virând mai mult la "integrarea în Europa". Ca o expresie a faptului că relațiile cu Ucraina, care în prezent deține teritoriile noastre fac parte din "rațiunea politică" s'au decis relații diplomatice cu ambasadori reciproci la București și Chișinău, nu de alta, dar să separe Români și Români de o parte și de alta a Prutului. Așteptăm cu mult interes cuvântul Majestății Voastre despre acest joc politic.

M.S. Regele Mihai I.

Integrarea în Europa este ceva care este de dorit să fie făcut. Dar să se treacă sub tăcere reîntregirea țării românești, aceasta nu este bine. De câte ori am fost în drumurile mele în Statele Unite, în Franța, am fost întrebat despre aceasta și poziția mea a fost întotdeauna că Basarabia și Bucovina de Nord sunt pământuri românești, fără nici o discuție. Să se treacă sub tăcere și să se lase în secundar acest ideal național demonstrează ceea ce am mai spus și la ceea ce revin, că cei la care v'ați referit sunt versați în a se deturna dela interesele poporului. Acest ideal național trebue afirmat indiferent dacă situația actuală este complicată prin faptul că Stalin, când a luat aceste teritorii, a deportat populație mare de Români, aducând alte naționalități în locul acesteia, tocmai pentru a sfărâma omogenitatea de naționalitate română. Acest lucru nu trebue trecut sub tăcere niciodată, constituind o bază pentru schimburi și aranjamente politice care s'au făcut în trecut și se vor face și în viitor pe cale pașnică.

A.G.

O nouă Constituție a fost votată într'un Parlament cu o majoritate de aproape partid unic și ea a fost trecută printr'un referendum la care nu s'a prezentat nici jumătate din populație, în primul rând pentrucă nici nu știa ce cuprinde ea. Majestatea Voastră sunteți direct vizat în această lege primordială a oricărui Stat și care, contestată de cei mai mulți și ignorată, totuși există. Mă voi referi din toate, cum privește Majestatea Voastră faptul că după ce în articolul doi se proclamă suveranitatea poporului, care și-o poate exercita și prin referendum, în articolul 148 privitor la revizuirea acesteia se statornicește că forma de Stat, adică Republica, nu este revizuibilă, fiind cum se spune, bătută în cuie?

M.S. Regele Mihai I.

O privesc pur și simplu ca antidemocratică. Nu știu dacă se poate numi altfel ce au scris ei acolo. Sunt convins că atunci când se vor schimba lucrurile la noi, această Constituție va cădea. Dezvăluie însă că până atunci acești oameni și-au creat niște tendințe, niște portițe pentru a turna legi fără să întrebe pe nimeni de ceea ce au hotărât dinainte. Vorbesc de libertățile poporului, de democrație, și ceea ce fac, este exact pe dos.

A.G.

Demarând după Revoluție cu fragilitate la un proces de constituire a unui pluralism de partide politice și obstrucționată pe toate planurile sistematic de partidul unic FSN, recent, opoziția a reușit să se închege în mare parte ca forță politică în Convenția Democratică. Au loc în zilele acestea alegerile locale în care Convenția Democratică țintește la sfărâmarea vechilor structuri comuniste prin propunerea spre alegere a celor mai probi și mai buni gospodari, fără a se urmări criterii de apartenență de partide. Acest consens nu va pune în cumpănă decât foarte puțin identitățile politice.

La alegerile generale care vor avea loc probabil în Mai, sub aspectul identităților partidelor componente, Convenția Democratică va fi confruntată cu situații mai dificile. Pe de altă parte, FSN-ul, din care nu-l eliminăm pe Președintele Iliescu, fiindcă îi aparține acestuia mai de grabă decât țării, este măcinat de lupte intestine și se profilează mai mult o desprindere cu Petre Roman a unui partid de nuanță social democrată, dar nu excludem și ca totul să fie un joc politic spre a se salva masiva sa erodare. Cum vedeți evoluția politică la noi în țară în anul electoral 1992?

M.S. Regele Mihai I.

Este cam complicat de răspuns la această întrebare și este totdeauna greu de prevăzut viitorul iar personal trebue să mă rețin în a mă amesteca prea mult în această direcție. Sunt însă foarte bucuros de constituirea acestei Convenții Democratice, pentrucă în sfârșit, partide cu o forță politică mai palpabilă au reușit să se pună de acord, într'un grup care pare să fie destul de solid în vederea alegerilor care vin.

In mesajele mele din ultimii doi ani și celor pe care i-am văzut individual sau în grup, am îndemnat totdeauna la unirea tuturor partidelor și forțelor democrate românești dinăuntru ca și din afară. Si acum văd că deodată s'a făcut ceva important și sunt foarte bucuros de aceasta. Fără să-mi exprim opinii despre FSN, nu pot să nu spun că se știe că se cam ceartă între ei și cam care sunt motivele acestor disensiuni. Dar ceea ce are să se întâmple anul acesta nu va fi ușor de spus, însă ca principiu, dacă această Convenție Democratică, câștigând încredere după ce atâta timp n'a știut încotro să meargă, va ajunge să perceapă democrația și să aleagă opțiunile cele mai bune. Este foarte, foarte important ca această Convenție să câștige încrederea oamenilor și conducătorilor acestui grup le revine sarcina să reușească acest lucru.

A.G.

Este cunoscută fragilitatea tuturor alianțelor politice care în general se fac pe interese imediate și limitate. Dar o cimentare mai de durată a acestei convenții se impune în aceste momente atât de critice pentru viitorul țării. Pot interveni bizarerii, ca acum bunăoară cu Partidul Național Liberal care este și în guvernul de tranziție și în opoziție, adică în Convenția Democratică. Asemenea situații pot produce dezagremente.

M.S. Regele Mihai I.

Asta este adevărat. Se spune că dacă încerci să te așezi pe două scaune, poți să cazi între ele. Ca aspect exterior se poate pune această întrebare de logică. Nu vreau să mă pronunț. Nu cred să se mai fi întâmplat așa ceva. Depinde de cum s'au înțeles în convenție.

A.G.

V'ați exprimat întotdeauna mâhnirea de a vedea poporul român despărțit în cei din țară și cei din afara acesteia, în așa zisa diasporă, în care ați fost constrâns ca atât de mulți alții să trăiți. In cadrul eforturilor de cristalizare a unei majorități democrate capabilă să preia puterea și să schimbe cât mai curând direcția nefastă în care a fost antrenată România de către succesorii dictaturii comuniste și în scopul solidarizării întregii suflări românești spre înfăptuirea acestui imperativ, care sunt în viziunea Majestății Voastre propice pentru atingerea acestui scop vital României viitoare?

M.S.Regele Mihai I

In toți acești ani, dela instaurarea comunismului în țară, cineva a spus că "a ieșit cine a putut" dar din păcate, din punct de vedere politic, nu cine ar fi trebuit, după cum mulți au ieșit de nevoie sau expulzați. Toți au trebuit să se descurce mai întâi pentru propriul lor trai, ceea ce printre străini implică mari dificultăți personale. Acestea le știu foarte bine. N'a fost prioritar să se ocupe de politică și în unele cazuri nu s'au ocupat nici de ceea ce ar fi trebuit. Aș fi vrut să văd o mai mare închegare între comunitățile românești din străinătate și aceasta nu numai ca o necesitate pentru țara noastră, dar și pentru acei în mijlocul cărora au ajuns să trăiască, pentru a vedea și aceia că România nu poate fi identificată cu dictatura comunistă care i-a fost impusă.

Din câte am putut să văd în cele trei drumuri pe care le-am făcut la comunitățile noastre din afară, și la care nu fusesem până acum, de pildă la Chicago, la Los Angeles, am impresia că după vizitele mele s'a schimbat mult din percepția lor față de îndatoririle noastre ale tuturor pentru țară și că a crescut dorința de a face ceva. Stiu că este greu, dar dacă aceste comunități de pretutindeni și-ar strânge rândurile mai mult și ar afirma individual și organizat nemulțumirea despre cele ce încă se mai întâmplă la noi, precum și dacă s'ar amplifica pe toate căile contactele dintre cei dinăuntru și cei din afară, bineînțeles nu sub patronajul viclean al celor ce conduc în prezent, ar însemna un câștig substanțial pentru cauza noastră de instaurare a democrației. Urmare unor invitații, personal urmează să merg în Canada unde nu am fost niciodată și cam acestea le-aș vedea pentru viitorul apropiat.

A.G.

Mulțumesc Majestății Voastre din partea celor care au inițiat acest interviu și de asemenea personal pentru disponibilitatea și receptivitatea arătate pentru realizarea acestuia și consider că răspunsurile sunt un peisaj prețios orientativ pentru toți cei la care va parveni și care va fi profitabil tuturor celor în acest an electoral sunt preocupați și îngrijorați de soarta țării noastre. Vă mulțumesc încă o dată cu cel mai adânc și meritat respect.

— INTERVIU —

acordat de Majestatea Sa Regele Mihai I al României, la data de 4 Februarie 1991 la Versoix, domnului Adrian Grigoropol, corespondentul ziarului "Cuvântul Românesc" din Canada

A.G.
In dorința ca acest interviu cu contribuția factorului constituțional monarhic să contribuie la solidificarea democrației în țară, Vă propun întrebări pe un evantai de probleme care actualmente impregnează profund frământările societății noastre.

Totodată, luăm în seamă că fără calitate morală, cunoaștere a istoriei și competență politică, mulți au vorbit și vorbesc în numele Monarhiei, vizând senzațional de presă sau jucând cartea unor beneficii viitoare și oportunism deplorabil. Sperăm că acest interviu va ajuta la neutralizarea dezinformărilor. Ințelegem să plecăm dela un moment crucial, recent, al reexpulzării Majestății Voastre, quasi manu militari, cu ocazia pelerinajului proiectat la Mânăstirea Curtea de Argeș, sanctuarul unde sunt înhumați venerații Monarhi ai țării, cu care ocazie guvernanții nelegitimi au demonstrat atâta incapacitate politică, încât aceasta a avut efectul nedorit de ei ca să redeștepte memoria națiunii despre Monarhie și să întrevadă în aceasta alternativa de înlocuire a puterii de structură comunistă.

Ca urmare a acestui "moment sensibil" unii vă caracterizează de prea multă "prudență regală" și că ar fi trebuit și trebue să exercitați o mai mare și continuă presiune politică în sensul dreptului la restaurare pe care să-l țineți pe afiș intern și extern, silind guvernarea ilegitimă la defensivă neîntreruptă, folosind în acest scop și demersurile la toate organizațiile internaționale existente pentru protecția drepturilor personale și politice de stat.

Ce ne putați spune despre o asemenea "prudență"?

M.S. Regele Mihai I.
In chestiuni atât de delicate ca acestea, este nevoie de prudență întotdeauna, indiferent de ce simt eu și oamenii dela noi sau din străinătate.

Cred totuși că demersurile pe care le-am făcut și vizitele din ultimul an și jumătate, au avut în vedere realizarea unei mai întinse înțelegeri la cei din țară și din afară, decât să fi umblat pe la organizațiile internaționale la care vă referiți. Să nu uităm că oamenilor noștri încă le este frică de comunism și există prioritatea eliminării acestuia și să nu ne poticnim în niște proceduri nesigure.

Drumurile ce le-am făcut au fost destinate și de a trezi în străinătate mai mult interes pentru țară și nu atât pentru mine. Totuși aceste două lucruri sunt legate și rezultatele consemnate până acum ne fac să credem că oamenilor a început să li se deștepte acest interes și am putut să calc în mai multe locuri cum este cazul Statelor Unite unde până acum nici nu vroiau să audă de mine. Nu suntem încă puși la punct, însă acest început apare să fie rodnic.

A.G.
Tranziția spre democrație în țara noastră suferă de convulsiuni mai grave decât în celelalte țări eliberate din încorsetarea comunismului și ele sunt aproape comparabile cu acelea din deocamdata Uniune a Statelor Independente - o nominalizare a sfărâmăturilor Uniunii Sovietice.

După unii cauza acestor convulsiuni ar sta atât în "Dificultatea civilizării puterii totalitare" cât în concomitență și cu dificultatea construirii "Societății Civile" ca temelie a democrației.

Ce opinie are Majestatea Voastră despre această criză de tranziție?

M.S. Regele Mihai I.
Gravitatea crizei de tranziție se datorează acestui regim dela putere. Tranziția dela comunism la democrație incumbă în mod firesc o criză, constatabilă și la alții dar gravitatea și durata ei nu sunt remediabile decât prin schimbarea în mod pozitiv cu altă conducere. Actualii știm de unde vin și că au fost educați într'o anumită mentalitate, cu prea puține cazuri dintre aceștia care să fie cinstiți cu ei înșăși, dar restul nu văd cum să-și schimbe mentalitatea. Este ușor să declari că te-ai schimbat, dar greu de realizat, pentrucă o rupere clară de comunism după 40 de ani de îndoctrinare cu otrava comunismului, o vindecare completă este greu de întrevăzut dacă nu imposibil.

Remediul, cu voia Domnului, nu poate avea loc decât prin schimbarea cu o echipă de oameni de mentalitate democrată și înlocuirea structurilor anterioare. Atunci tranziția se va face mai repede decât ne închipuim. Si cele ce s'au întâmplat în fosta Uniune Sovietică ar fi trebuit să-i facă să înțeleagă pe cei care sunt acum în capul lucrurilor la București că între democrație și comunism nu se poate un compromis.

Am văzut din experiența noastră și din istorie că unde au intrat comuniștii, de bună voie nu ies niciodată. Trebue împinși, scoși afară într'un fel sau în altul. Trebue o forțare. Eu atâta sper că dacă schimbarea se va produce la noi să nu mai fie din nou violențe cum au fost în 1989. Dar libertate, totuși din păcate, nu se poate fără unele sacrificii, dar eu doresc din suflet ca o schimbare pașnică să se întâmple cât mai repede și cei acum la conducere să înțeleagă că nu pot sta în contra cursului ireversibil al istoriei.

A.G.
Pe o perioadă dela Revoluția Bolșevică, finele celui de al Doilea Război Mondial și până la recenta prăbușire, Uniunea Sovietică, atât intern cât și zonele de influență ce i s'au oferit de către USA și Anglia ca și cele de expansiune proprie imperialistă, pentru a implanta comunismul, nu s'a procedat cu jumătăți de măsură în distrugerea tradițiilor, culturii, istoriei și eliminarea fizică a celor care ar fi stat în cale. In cazul Majestății Voastre, reținerea numai la o abdicare forțată și o deportare în exil, face excepție dela regulă. Are vreo explicație?

M.S. Regele Mihai I.
Aceasta am discutat-o și între noi în familie, cu alții, și personal am meditat mult la acest lucru. Trebue să spun că un răspuns clar nu am la aceasta. Unii atribuie faptului că eram iubit de popor, că am înfăptuit actul dela 23 August. Este un adevăr că tot timpul, în război, după război, am căutat să mă identific cu sentimentele țării, ale poporului român și cred, cât am putut, am reușit și toate acestea constituie posibilități de explicație și este de prezumat că dacă mi s'ar fi întâmplat ceva, nu numai la noi dar și în străinătate s'ar fi produs o indignare prea mare, reacție de care să se fi ținut seama. Personal, cel mai profund, cred că dacă nu era mâna lui Dumnezeu în această chestiune lucrurile ieșeau rău. Acesta este și sentimentul și credința mea.

A.G.
Unul din atuurile Monarhiei, este părerea că aceasta ar reuși precum și-ar asigura reconcilierea națională.

Ați fost o victimă a comunismului, ați fost și continuați să fiți un stâlp, în rezistența națională, ca și Asociația Foștilor Deținuți Politici, circa o sută de mii de supraviețuitori ai cumplitelor torturi și suferințe din alte sute din mii dintre care, floarea națiunii, au fost exterminați cu cinism; printr'o acțiune sistematică, pe lângă faptul că membrii sunt agresați, violentați, asociația este împiedicată de actuala putere politică să înfățișeze poporului întregul adevăr memorial al ororilor dictaturii comuniste, axându-se pe ideea că datorită vârstei înaintate a membrilor asociației, prin temporizare, în curând biologic aceștia se vor stinge și împreună cu ei "memoria" despre atrocități. In realizarea unei reconcilieri naționale, credeți că aceasta va fi posibil fără o reparațiune dreaptă, echitabilă, nevindicativă, în lipsa căreia poporul va persista în teama că ororile comunismului s'ar putea repeta?

M.S. Regele Mihai I.
Cei din țară trebue să înțeleagă că nu trebue să umblăm după răzbunări, să aibă loc o vânătoare de vrăjitoare. Fără discuție, cei care au făcut fapte criminale cunoscute trebue aduși în fața justiției. Dar faptul simplu că cineva s'a înscris în Partidul Comunist și chiar în Securitate, pentrucă a trebuit să-și hrănească familia, să supraviețuiască din constrângere generală sau specifică fără să fi făcut fapte reprobabile în mod voit, conștient, acesta intră în cadrul amplu al reconcilierii naționale. Cu cei care în mod voit au distrus țara și o parte a poporului nostru, este cu totul altceva. Dacă vrem pe de o parte reconciliere și pe de altă parte să umblăm după strigoi aceasta nu ajută la refacerea țării românești.

Desigur au dreptate foștii deținuți. Am văzut peste tot că se vorbește tot mai mult de procesul comunismului. Este un lucru foarte important nu numai pentru noi ci și pentru cei din afară care au aflat de grozăviile care au avut loc la noi. Acestea nu sunt lucruri de trecut cu vederea, deci trebue făcut ceva ca să se refacă ideea de justiție. Nu se mai poate repara cu cei care au dispărut, dar moralmente și din decență pentru poporul român nu se poate lăsa așa, trebue făcut ceva. La aceasta sunt perfect de acord. A fost făcut procesul nazismului, ar trebui făcut și procesul comunismului.

A.G.
Se înregistrează în țară două curente naționaliste diferit direcționate.

Unul îndreptat spre Vest, căruia i se dă prin manipulare de către puterea politică neocomunistă un caracter extremist incitator, artificial disproporționat față de o primejdie mai mult fabricată decât de vreo reală intensitate.

Un altul îndreptat spre Est, grefat pe împlinirea idealului național de unire cu România, a teritoriilor Basarabiei și Bucovinei de Nord care ne-au fost răpite de către fosta Uniune Sovietică prin pactul scelerat Ribbentrop - Molotov din 23 August 1939 și care a fost declarat, urbis et orbe, ca nul. In 1918 la ctitoria României Mari o participare principală a avut-o Monarhia, iar prin actul din 23 August 1944, Majestatea Voastră a readus țării teritoriul din Transilvania răpit prin dictatul nazi-fascist din 1940 dela Viena.

Cum vede Majestatea Voastră aceste două curente?

M.S. Regele Mihai I.
Naționalism și șovinism nu sunt același lucru. Pentru mine, a fi naționalist înseamnă să-ți iubești națiunea și, tendințele extremiste sunt în detrimentul națiunii. Reîntregirea României Mari nu este o chestiune atât de naționalism ci de patriotism, este ceva care dorim noi toți. In prezent există probleme destul de complicate în împlinirea acestui ideal, care trebuesc văzute și tratate la rece, pentrucă atunci când apare o încordare în chestiuni de felul acesta poți, cum se spune, să sari peste gard și aceasta nu este bine. Ori eu nu pot să fiu de acord cu un naționalism șovinist, cu care nu se poate face o reconciliere națională, după cum să se creeze situații care să tulbure relații internaționale și la urma urmelor noi trebue toți să trăim în pace. Suntem la finele secolului XX. Lucrurile s'au schimbat și se schimbă în lume spre o mai bună înțelegere între oameni și șovinismul subminează pacea.

A.G.
Totuși reîntregirea României cu Basarabia și Nordul Bucovinei fiind un ideal național de nedezmințit, care este calea de împlinire a acestuia, în condițiile pe care le preconizați, pentru ca să aibă loc la rece?

M.S. Regele Mihai I.
Cred că fără o echipă serioasă de oameni care să fie la conducerea țării, care să aibă priceperea și abilitatea, nu numai patriotismul, care să ducă tratativele care se impun, nu se poate realiza mare lucru. Istoria este plină de nedreptăți, iar facerea și desfacerea unor tratate de pace sunt chestiuni de multă înțelepciune și experiență politică. Mă întreb dacă în situația dezastruoasă de acum, dela noi din țară și prea deloc schimbată, structura politică, chiar Românii din acele teritorii ar fi actualmente prea doritori să se realipească. Sentimental, patriotic, toți suntem pentru aceasta dar până în momentul când vom avea la conducere o echipă de valoarea la care m'am referit, cu o linie politică complet diferită, internă și externă, lucrul nu va fi deloc ușor. Odată schimbată, întreaga problemă va putea fi tratată și rezolvată mai la rece.

A.G.
In legătură cu comemorarea la 24 Ianuarie a zilei Unirii din 1859, Președintele Iliescu, la conferința francofonă unde s'a aflat invitat și cu președintele Jelev al Bulgariei, a convenit să efectueze o vizită oficială în țara vecină chiar la acea dată, alegându-se pare-se această zi tocmai spre a lipsi dela o atât de importantă sărbătorire națională.

Vizita s'a decalat în ultimul moment, la cererea Președintele Jelev, pentru 27 Ianuarie când s'a și efectuat, dar pentru președintele nostru, 24 Ianuarie a trecut neobservat ceea ce nu s'a întâmplat la 1 Decembrie, instituită zi națională în 1990, când domnii Iliescu și Roman, deținători ai puterii au montat o manifestație patriotardă și triumfalistă ca și cum dânșii ar fi fost înfăptuitorii României Mari, nemaivorbind de accentele antimaghiare ale Vetrei Românești, azi partid.

In schimb a doua zi, 25 Ianuarie, a avut loc în pripă o întâlnire a axei Ion Iliescu-Mircea Snegur, în apropiere de Iași într'un decor înghețat, mai mult decât rural, unde Președintele României și cel al Republicii independente Moldova n'au avut ca temă "Unirea", se vede "nomina odiosa" ci aspecte economice și culturale. La conferința de presă care a urmat, în aer liber și temperatură foarte joasă, întrebați de "Unire" ambii președinți s'au ferit să pronunțe acest cuvânt, virând mai mult la "integrarea în Europa". Ca o expresie a faptului că relațiile cu Ucraina, care în prezent deține teritoriile noastre fac parte din "rațiunea politică" s'au decis relații diplomatice cu ambasadori reciproci la București și Chișinău, nu de alta, dar să separe Români și Români de o parte și de alta a Prutului. Așteptăm cu mult interes cuvântul Majestății Voastre despre acest joc politic.

M.S. Regele Mihai I.
Integrarea în Europa este ceva care este de dorit să fie făcut. Dar să se treacă sub tăcere reîntregirea țării românești, aceasta nu este bine. De câte ori am fost în drumurile mele în Statele Unite, în Franța, am fost întrebat despre aceasta și poziția mea a fost întotdeauna că Basarabia și Bucovina de Nord sunt pământuri românești, fără nici o discuție. Să se treacă sub tăcere și să se lase în secundar acest ideal național demonstrează ceea ce am mai spus și la ceea ce revin, că cei la care v'ați referit sunt versați în a se deturna dela interesele poporului. Acest ideal național trebue afirmat indiferent dacă situația actuală este complicată prin faptul că Stalin, când a luat aceste teritorii, a deportat populație mare de Români, aducând alte naționalități în locul acesteia, tocmai pentru a sfărâma omogenitatea de naționalitate română. Acest lucru nu trebue trecut sub tăcere niciodată, constituind o bază pentru schimburi și aranjamente politice care s'au făcut în trecut și se vor face și în viitor pe cale pașnică.

A.G.
O nouă Constituție a fost votată într'un Parlament cu o majoritate de aproape partid unic și ea a fost trecută printr'un referendum la care nu s'a prezentat nici jumătate din populație, în primul rând pentrucă nici nu știa ce cuprinde ea. Majestatea Voastră sunteți direct vizat în această lege primordială a oricărui Stat și care, contestată de cei mai mulți și ignorată, totuși există. Mă voi referi din toate, cum privește Majestatea Voastră faptul că după ce în articolul doi se proclamă suveranitatea poporului, care și-o poate exercita și prin referendum, în articolul 148 privitor la revizuirea acesteia se statornicește că forma de Stat, adică Republica, nu este revizuibilă, fiind cum se spune, bătută în cuie?

M.S. Regele Mihai I.
O privesc pur și simplu ca antidemocratică. Nu știu dacă se poate numi altfel ce au scris ei acolo. Sunt convins că atunci când se vor schimba lucrurile la noi, această Constituție va cădea. Dezvăluie însă că până atunci acești oameni și-au creat niște tendințe, niște portițe pentru a turna legi fără să întrebe pe nimeni de ceea ce au hotărât dinainte. Vorbesc de libertățile poporului, de democrație, și ceea ce fac, este exact pe dos.

A.G.
Demarând după Revoluție cu fragilitate la un proces de constituire a unui pluralism de partide politice și obstrucționată pe toate planurile sistematic de partidul unic FSN, recent, opoziția a reușit să se închege în mare parte ca forță politică în Convenția Democratică. Au loc în zilele acestea alegerile locale în care Convenția Democratică țintește la sfărâmarea vechilor structuri comuniste prin propunerea spre alegere a celor mai probi și mai buni gospodari, fără a se urmări criterii de apartenență de partide. Acest consens nu va pune în cumpănă decât foarte puțin identitățile politice.

La alegerile generale care vor avea loc probabil în Mai, sub aspectul identităților partidelor componente, Convenția Democratică va fi confruntată cu situații mai dificile. Pe de altă parte, FSN-ul, din care nu-l eliminăm pe Președintele Iliescu, fiindcă îi aparține acestuia mai de grabă decât țării, este măcinat de lupte intestine și se profilează mai mult o desprindere cu Petre Roman a unui partid de nuanță social democrată, dar nu excludem și ca totul să fie un joc politic spre a se salva masiva sa erodare. Cum vedeți evoluția politică la noi în țară în anul electoral 1992?

M.S. Regele Mihai I.
Este cam complicat de răspuns la această întrebare și este totdeauna greu de prevăzut viitorul iar personal trebue să mă rețin în a mă amesteca prea mult în această direcție. Sunt însă foarte bucuros de constituirea acestei Convenții Democratice, pentrucă în sfârșit, partide cu o forță politică mai palpabilă au reușit să se pună de acord, într'un grup care pare să fie destul de solid în vederea alegerilor care vin.

In mesajele mele din ultimii doi ani și celor pe care i-am văzut individual sau în grup, am îndemnat totdeauna la unirea tuturor partidelor și forțelor democrate românești dinăuntru ca și din afară. Si acum văd că deodată s'a făcut ceva important și sunt foarte bucuros de aceasta. Fără să-mi exprim opinii despre FSN, nu pot să nu spun că se știe că se cam ceartă între ei și cam care sunt motivele acestor disensiuni. Dar ceea ce are să se întâmple anul acesta nu va fi ușor de spus, însă ca principiu, dacă această Convenție Democratică, câștigând încredere după ce atâta timp n'a știut încotro să meargă, va ajunge să perceapă democrația și să aleagă opțiunile cele mai bune. Este foarte, foarte important ca această Convenție să câștige încrederea oamenilor și conducătorilor acestui grup le revine sarcina să reușească acest lucru.

A.G.
Este cunoscută fragilitatea tuturor alianțelor politice care în general se fac pe interese imediate și limitate. Dar o cimentare mai de durată a acestei convenții se impune în aceste momente atât de critice pentru viitorul țării. Pot interveni bizarerii, ca acum bunăoară cu Partidul Național Liberal care este și în guvernul de tranziție și în opoziție, adică în Convenția Democratică. Asemenea situații pot produce dezagremente.

M.S. Regele Mihai I.
Asta este adevărat. Se spune că dacă încerci să te așezi pe două scaune, poți să cazi între ele. Ca aspect exterior se poate pune această întrebare de logică. Nu vreau să mă pronunț. Nu cred să se mai fi întâmplat așa ceva. Depinde de cum s'au înțeles în convenție.

A.G.
V'ați exprimat întotdeauna mâhnirea de a vedea poporul român despărțit în cei din țară și cei din afara acesteia, în așa zisa diasporă, în care ați fost constrâns ca atât de mulți alții să trăiți. In cadrul eforturilor de cristalizare a unei majorități democrate capabilă să preia puterea și să schimbe cât mai curând direcția nefastă în care a fost antrenată România de către succesorii dictaturii comuniste și în scopul solidarizării întregii suflări românești spre înfăptuirea acestui imperativ, care sunt în viziunea Majestății Voastre propice pentru atingerea acestui scop vital României viitoare?

M.S. Regele Mihai I
In toți acești ani, dela instaurarea comunismului în țară, cineva a spus că "a ieșit cine a putut" dar din păcate, din punct de vedere politic, nu cine ar fi trebuit, după cum mulți au ieșit de nevoie sau expulzați. Toți au trebuit să se descurce mai întâi pentru propriul lor trai, ceea ce printre străini implică mari dificultăți personale. Acestea le știu foarte bine. N'a fost prioritar să se ocupe de politică și în unele cazuri nu s'au ocupat nici de ceea ce ar fi trebuit. Aș fi vrut să văd o mai mare închegare între comunitățile românești din străinătate și aceasta nu numai ca o necesitate pentru țara noastră, dar și pentru acei în mijlocul cărora au ajuns să trăiască, pentru a vedea și aceia că România nu poate fi identificată cu dictatura comunistă care i-a fost impusă.

Din câte am putut să văd în cele trei drumuri pe care le-am făcut la comunitățile noastre din afară, și la care nu fusesem până acum, de pildă la Chicago, la Los Angeles, am impresia că după vizitele mele s'a schimbat mult din percepția lor față de îndatoririle noastre ale tuturor pentru țară și că a crescut dorința de a face ceva. Stiu că este greu, dar dacă aceste comunități de pretutindeni și-ar strânge rândurile mai mult și ar afirma individual și organizat nemulțumirea despre cele ce încă se mai întâmplă la noi, precum și dacă s'ar amplifica pe toate căile contactele dintre cei dinăuntru și cei din afară, bineînțeles nu sub patronajul viclean al celor ce conduc în prezent, ar însemna un câștig substanțial pentru cauza noastră de instaurare a democrației. Urmare unor invitații, personal urmează să merg în Canada unde nu am fost niciodată și cam acestea le-aș vedea pentru viitorul apropiat.

A.G.
Mulțumesc Majestății Voastre din partea celor care au inițiat acest interviu și de asemenea personal pentru disponibilitatea și receptivitatea arătate pentru realizarea acestuia și consider că răspunsurile sunt un peisaj prețios orientativ pentru toți cei la care va parveni și care va fi profitabil tuturor celor în acest an electoral sunt preocupați și îngrijorați de soarta țării noastre. Vă mulțumesc încă o dată cu cel mai adânc și meritat respect.

"ÎNVIERILE" DIN OASTEA DOMNULUI

——Sergiu GROSSU——

"AȘA ZICE DOMNUL: IATĂ, EU VOI FACE SĂ INTRE DUH ÎN VOI ȘI VEȚI ÎNVIA..." (EZECHIEL, 37.5)

Nota dominantă a praznicului Invierii este BUCURIA: bucuria biruinței lui Hristos asupra morții și, ca atare, asupra păcatului. Dacă Iisus Hristos n'ar fi înviat din morți, ne atrage atenția Sf. Pavel, credința noastră ar fi zadarnică și noi am rămâne mai departe prăbușiți în păcatele noastre. Adică am trăi "după îndemnurile firii pământești", și această umblare zănatică, pe care Scriptura o numește "vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu", duce inevitabil la MOARTE. La moartea sufletului, bineînțeles, despre care atât de clar vorbește Apocalipsa: "Stiu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort" (APOCALIPSA, 3.3).

Prin urmare, așa zisa viață, pentru care ne batem cu pumnii în piept, cu care ne lăudăm și, în virtutea căreia, suntem capabili de toate josniciile și de toate trădările, viața aceasta tumultoasă și splendidă în ochii noștri, nu este în fața lui Dumnezeu decât moarte, așa cum caută să ne lămurească Apostolul: "Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia..." (EFESENI, 2. 1-2) A trăi în greșeli și în păcate nu presupune a fi viu, ci numai a avea ILUZIA vieții; a mă înșela pe mine însumi, mai întâi, și apoi pe ceilalți oameni cu care vin în contact, că trăiesc, fără să-mi dau seama că sunt mort în greșelile și în păcatele mele sau mai bine zis, că sunt mort DIN CAUZA greșelilor și păcatelor care reprezintă conținutul real al existenței mele fără Dumnezeu.

Parafrazând pe Sf. Ioan, după care "toată lumea zace în cel rău" (1 IOAN 5.19), putem afirma și noi, fără nici o exagerare, că toată lumea zace IN MOARTE, deoarece este compusă din oameni morți în greșelile și în păcatele lor, care nu sesizează LEGEA PACATULUI care este în mădularele lor și, astfel, nu pot tânji după LEGEA LUI DUMNEZEU (căci "omul din lăuntru" este mort), ca să strige: "O nenorocitul de mine. Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (ROMANI, 7.24)

Insă sfântul din Tars ne arată și posibilitatea izbăvirii. Căci iată ce ne spune el. Da, este adevărat că erați morți "în greșelile și în păcatele voastre", pentrucă făceați nu voia lui Dumnezeu, ci "voile firii pământești". Dar, bucurați-vă! Nu sunteți pierduți! Si știți de ce? "Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Iisus..." (EFESENI, 2. 4-6)

***

Dela înființarea ei și până în zilele noastre, mișcarea ortodoxă Oastea Domnului n'a încetat să învețe pe oameni că învierea lui Hristos reprezintă chezășia PROPRIEI NOASTRE INVIERI SPIRITUALE. De aceea, vorbind despre "Ziua învierii Domnului și Neamului", Părintele Iosif Trifa, fondatorul și animatorul acestei mișcări de renaștere națională, scria: "Sfântul și marele praznic al învierii ne aduce nu numai lumină și bucurii, ci și îndemnuri spre viața cea adevărată. Invierea strigă, îndeamnă pe fiecare om să se scoale, să iasă din răutăți și păcate. Despre Iisus citim că înviind, S'a coborât între cei morți și pe cei ce zăceau în mormânturi, i-a trezit, i-a ridicat la viață. Prin sfânta Sa înviere tot același lucru îl face și azi, ca și atunci. Că și azi sunt destui morți și destule morminte. V'aduceți aminte că în Evanghelie se spune despre fiul cel pierdut că "mort era". Așa și între oameni, toți cei ce stăruie în fărădelegi și păcate sunt un fel de "morți" cu sufletul. Si sunt și morminte destule afară de țintirim, căci casa în care se sting rugăciunile, se lasă moravurile cele bune și în locul lor se aprind sudalmele, neînțelegerile și alte rele, ce poate fi acea casă altceva, decât un mormânt negru și trist, în care locuiesc oameni morți cu sufletul? (...) Dacă Iisus cel înviat se coboară și trece azi prin mormânturi și prin iad, în calea Sa spre cer, acesta e un semn, o strigare celor ce zac în mormânturile și iadul păcatelor, să se ridice, să iasă și ei de acolo, să se îndrepteze, căci fără această îndreptare nu-i înviere" (Cf. "SPRE CANAAN", pag. 50-60, Arad, 1920).

Evanghelia așează mereu în fața conștiinței noastre adevărul fundamental, adânc și cutremurător prin lărgimea sensului pe care îl are, și anume că NIMENI NU POATE TRAI CU HRISTOS DACA MAI INAINTE NU A MURIT IMPREUNA CU EL. Să nu ne jeneze paradoxul "am murit, dar trăiesc". După cum există o viață care duce la moarte, conform revelației apocalipsei amintită mai sus, tot așa există o moarte care duce la viață. "Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" (COLOSENI, 3.3). In lumina Cuvântului lui Dumnezeu, viața aceasta "ascunsă", mistică, incomprehensibilă, este o "viață nouă", o "viață din belșug", o "viață adevărată", care răsare din moarte. Este viața lui Iisus suprapusă vieții noastre anterioare, înghițită de moarte. Astfel spus, eu, care trăiesc o viață păcătoasă, ca rob al păcatului ascultând, în cele din urmă, de chemarea lui Dumnezeu, mă lepăd de ființa mea înrăită și ACCEPT moartea. Eu mor față de păcat, prin răstignirea omului vechi, ca să ajung la viață, la viața spirituală, în care "nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine" (GALATENI, 2. 20). Pe baza acestei descoperiri paulinice, noi știm că viața pe care o trăim acum "în trup" o trăim "în credința în Fiul lui Dumnezeu", care ne-a iubit și S'a dat pe Sine Insuși pentru noi.

Așa se explică de ce părintele Iosif Trifa, preocupat de problema învierii individuale și colective, recomanda poporului dela poalele Carpaților "darurile Crucii de pe Golgota". Fiindcă stând în umbra sfintei Cruci, "o putere de sus îți schimbă vorbele, gândurile, umblările și toate faptele", scria el. Jertfa Crucii te face dintr'un "om vechi" un "om nou", dintr'un "om lumesc" un "om duhovnicesc". Interpretând capitolul 37 din cartea lui Ezechiel (în care este vorba de o vale plină de oase și de îndemnul adresat proorocului: "Proorocește, fiul omului, și zi Duhului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: "Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!") Gornistul Oastei adaugă: "Nicăieri n'am găsit în Biblie un loc mai potrivit pentru Oastea Domnului decât acesta în care se vorbește despre o oaste înviată din morți prin suflarea Duhului Sfânt. Noi suntem "oasele" și "morții" care zăceam prin văile acestei lumi. Toți eram ca niște morți ce trăiam. Toți eram ca niște oase goale și uscate de orice viață.(...) Insușirea și puterea Duhului Sfânt tocmai aceasta este: viața - o viață nouă, o trezire, o înviere..." ("CE ESTE OASTEA DOMNULUI?" pag.78-80, ediția a V-a, Sibiu). Si mai departe, el notează, scoțând în evidență rostul Oastei Domnului în transformarea spirituală a României, dat fiindcă ea "a înviat multe oase uscate - o oaste întreagă - cu Cuvântul lui Dumnezeu. Peste sate și orașe pline de "oase uscate" strigăm și noi - accentua părintele - cu Ezechiel, proorocul, de ani de zile, Cuvântul lui Dumnezeu: "Oase uscate, ascultați cuvâtul Domnului! Suflete pierdute, primiți darul și harul Duhului Sfânt, ca să înviați la o viață nouă!"

***

Am în fața ochilor două numere de Paști ale foii "IISUS BIRUITORUL". Intitulându-și unul din articole "Ziua Invierii - Bucuria celor ce "morți au fost și au înviat", înflăcăratul preot ardelean scria la 28 Aprilie 1935: "Darul și minunea Invierii tocmai aici lucrează. Iisus cel înviat, învie și pe cei ce trăiesc, dar sunt morți. Căci ce biruință ne-ar aduce Invierea, câtă vreme suntem biruiți de moartea păcatului? Se spune de Paști că Invierea a biruit moartea. A rupt acul morții. Dar câtă vreme omul e biruit de moartea păcatului, el n'are nimic cu biruința Invierii. Numai când ai înviat la o viață nouă, moartea și-a pierdut puterea. Căci ar fi o mare minune să învieze cineva fără să moară mai întâi (...), fără să moară față de lume și față de păcat". In aceeași foaie, autorul ne arată cum se ajunge la înviere, prin moartea și îngroparea noastră, în Hristos: "O dacă ar fi trăit Hristos o sută de ani, dacă ar fi trăit chiar două, trei sute de ani (...), dacă ar fi colindat întreg pământul (...), dacă ar fi lăsat sute de cărți și pilde neîntrecute de viață, totuși dacă El n'ar fi murit pentru noi, lumea ar fi plină de moarte și de morți.

Nici un suflet n'ar fi gustat încă din viață. Căci viața cea duhovnicească nea venit prin moartea și jertfa Lui. Nici unul dintre noi n'am fi înviat la o viață nouă, dacă Hristos n'ar fi murit și n'ar fi înviat pentru noi. Noi am murit cu Hristos, ne-am îngropat cu El, am înviat cu El și trăim cu El. Fără această MOARTE și INGROPARE nu este înviere. Inceputul mântuirii este strigătul tare și lămurit: SA MOARA OMUL NOSTRU CEL VECHI DIN NOI! In fiecare din noi trebue să fie un "tribunal" care rostește mereu o "sentință", o "judecată aspră", fără drept de apel: la moarte cu tot ce este din omul cel vechi din noi!"

Cu un an mai târziu, tot în "IISUS BIRUITORUL" (12 Aprilie 1936) Părintele Iosif, intitulându-și editorialul 'Prin cruce la înviere călca pe urmele gândirii Sf. Pavel: "Pentru a învia cineva, trebue mai întâi să moară. Este acesta un lucru atât de simplu și, totuși, noi uităm atât de mult că pentru a învia la o viață veșnică, trebue mai întâi să murim față de lume și păcat. Deci, prin cruce la înviere. Prin moarte la înviere". De unde, întrebarea lui cutremurătoare, adresată cititorilor ostași de pe întreg cuprinsul țării (întrebare care nu și-a pierdut nici astăzi actualitatea): "Cum stai tu cu crucea Domnului și cu crucea ta în fața lumii și în fața păcatului? De câte ori te-ai luptat până la sânge contra păcatelor? (...) Numai murind față de lume, își pierde moartea puterea. Ziua Invierii trebue să fie ziua morții și învierii tale la o viață nouă. Trebue să fie ziua răstingnirii și morții tale împreună cu Hristos, ca să trăiești cu El viu aici pe pământ și dincolo de mormânt".

Aceste îndemnuri luminoase n'au rămas fără roade. Citind articolele și cărțile vajnicului apostol ortodox, mii și zeci de mii de suflete pierdute, tineri și bătrâni, țărani, muncitori și intelectuali, s'au trezit la o viață nouă, înrolându-se în mișcarea misionară Oastea Domnului și militând pentru înduhovnicirea patriei lor.

Impresionante sunt paginile cu "Invieri de pe fronturile Oastei Domnului", în care ni se prezintă cazuri reale de oameni morți în păcate și fărădelegi, și care - prin lucrarea Oastei Domnului, prin iureșul nestăvilit de propovăduire a Evangheliei - au înviat la o viață nouă.

"Iubite părinte - se destăinuia Basarabeanul Filip Turcan, din județul Bălți - , mi-aduc aminte de 20-21 Ianuarie 1928, când după o sărbătoare zdravănă în cinstirea Sf. Ioan, după o noapte de beție, era să mor ca un mucenic al iadului. Dar prin Sf. Voastră mi-a venit scăparea. Aveam foile abonate și le citeam. A doua zi m'am hotărât să intru în Oaste (...). Astfel, scăpând dela moarte, am trecut la viață. Slăvit să fie Domnul."

Țăranul Alexandru Bădescu, din comuna Valea lui Câine, județul Gorj, scria la rândul său: "Cu lacrimi mă voi ruga neîncetat Domnului pentru sfinția ta, cucernice părinte, care m'ai adus la Domnul, scăpându-mă din moartea cea veșnică. Căci până a nu cunoaște pe Domnul, trăiam că un nemernic. Mă îmbătam, cădeam prin noroi ca animalele, suduiam și huleam pe Dumnezeu ca un nebun. Aveam ciomag, revolver, cuțit, pușcă. Dar astăzi, astăzi cum să mulțumesc Domnului că am scăpat de acestea? (...) In loc să mă duc la beție și la jocuri, mă duc la biserică. In locul unde purtam revolverul, astăzi port Biblia, cuvântul lui Dumnezeu și citesc din ea. In locul cutiei de cartușe, port cartea de cântări. In locul cuțitului, port foaia "Iisus Biruitorul". Domnul să binecuvânteze pe cei ce mi-au arătat lumina, să nu cad în moartea de veci."

Până si o tânără de 16 ani, Eva, din comuna Savu, județul Sibiu, s'a hotărât să treacă din moarte la înviere, mărturisindu-și suspinul învierii ei sufletești prin aceste cuvinte: "Prea iubite Părinte Trifa! Citind cărțile ce mi-ați trimis ca o ploaie de binecuvântări cerești și adâncindu-mă și în mine, am văzut, cu zdrobire de inimă, cât de mare îmi este ticăloșia mea și a vieții mele. Copleșită de durere, m'am hotărât s'o rup cu lumea și cu păcatul. Căci timpul e scurt și prețios pentru mântuirea sufletului. Deci mulțumind Domnului Iisus pentrucă mi-a ajutat să-L cunosc și eu, nevrednica, vin ca o oaie rătăcită care și-a petrecut o parte din viața ei în niște pustiuri în care o pândea pierzarea. Si mă rog, prea iubite părinte, să mă primiți și pe mine, smerita, în Oastea Domnului. Căci vreau să încep o viață nouă

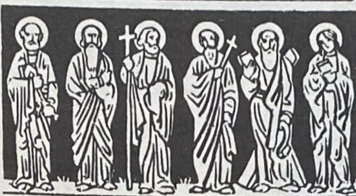
Continuare în pag.19

MII DE SUFLETE "INVIATE" PRIN APOSTOLATUL LAIC AL OASTEI DOMNULUI SE ADUNĂ ÎN FIECARE AN LA MORMÂNTUL DIN SIBIU AL PĂR. IOSIF TRIFA

BISERICA CREȘTINĂ

HRISTOS A ÎNVIAT!

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

"Crucii Tale ne închinăm Hristoase și sfânta Inviere o lăudăm și o mărim." Un rezumat al istoriei. Istorie fără om nu se poate. Omul e cel ce-și duce crucea. Istoria e cruce. Nu poate fugi din istorie. Si istoria, etimologic vorbind, este "trecerea" omului trecător. E lacrima lui Dumnezeu în care după cuvintele Sfântului Pavel "ne mișcăm, viem și suntem." Dumnezeu a plâns. Lacrima lui a fost istoria omului dela primul Adam până la al doilea Adam. Istorie ca "trecere" a lacrimii lui Dumnezeu peste catastrofa arheică. Omul s'a lepădat de Creator, s'a rupt din Dumnezeu, s'a rupt din Izvor, s'a rupt din Viață.

Inițiativa de a depăși imposibilul a luat-o Dumnezeu. Ființa umană purta chipul Lui. La istoria omului ca "trecere" a omului trecător a adus Invierea. Tot "trecere", dar "din moarte la viață și de pe pământ la cer".

Acesta e sensul istoric și mistic al Paștelui. Mântuirea omului. Mântuirea istoriei. Sens al istoriei. Sens al omului. Ce rost ar avea omul dacă ar fi trecător ca frunzele codrului? Ce sens ar avea rațiunea lui; toată frumusețea, toată demnitatea, toată gloria, tot cosmosul, dacă toate ar "trece" în moarte? Totul ar fi o sfidare a logicii elementare.

Dumnezeu s'a făcut om pentru ca omul să se îndumnezeiască. Dumnezeu s'a întrupat în Iisus Hristos. Fără de istorie fiind, depășind toată creatura ce a creat-o ca Creator, a luat "crucea" noastră și a purtat-o până dincolo de moarte. Crucea și Invierea lui sfârșesc pe obrazul lui Dumnezeu Tatăl, care din iubire pentru oameni și-a dat pe unicul Fiu să moară pentru noi. Cei care nu cinstesc crucea Lui, cum pot cinsti Invierea? Cum poate fi negată istoria când suntem parte din ea? Semnul cuielor! Cine este acela care să-și sărbătorească ziua de naștere și să se rușineze de "crucea" durerilor suferite de mama lui când l-a născut?

Dumnezeu a suferit pentru noi. A luat crucea noastră. A dus'o în dumnezeire. Hristos înviat din morți s'a identificat în fața lui Toma, exact prin dovada palpabilă: SEMNUL CUIELOR. Ce magistral a surprins Unamuno, în filosofia lui, acest tomaism

al științei care se oprește la omorârea viului prin disecție pentru a-l studia!

Semnul cuielor! Ce ironie dumnezeiască! Numai așa Mă veți cunoaște! Ce groaznic semn! Si acesta ni se va arăta la a doua venire. Semnul Omului. Pe cer se va arăta Sfânta Cruce.

"Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Invierea Ta o lăudăm și o mărim". Trecere. Din moarte la Viață. Dela omenitate la Dumnezeu. Dela timp la veșnicie. "Semnul" plinirii istoriei și mântuirii omului.

Hristos a înviat! Așa au spus îngerii femeilor mironosițe care îl căutau pe Iisus printre cei morți. Adică în "istorie". "Nu este aici" au spus îngerii. Nu este în mormânt. Fiul Omului nu mai este în "aici". In moarte. In ceea ce ne obișnuisem ca istorie a omului și pătimire a verbului "a fi". Fiindul-spre-a-Fi a părăsit giulgiurile imperfectului din verb și din uman. Le-a aruncat în mormânt. A înviat ca un Dumnezeu. S'a făcut începătura celor adormiți. Spunea acum vreo câteva sute de ani poetul John Donne: De ce ne temem de moarte? Când vedem pe cineva în apă până la gât, oare spunem că e mort? Nu. Cât capul e deasupra apei înnotătorul e viu. Hristos e capul Bisericii. El a înviat. E deasupra apelor morții. Si noi suntem trupul lui. Prin El, de credem în Invierea Lui, suntem vii.

Hristos a înviat! Un salut prin care afirmăm cu tărie credința noastră de fii ai lui Hristos. Ce-ți va răspunde un"Frate" care se ține de capul tău să te "pocăiască"? Nimic. De ce nu-ți răspunde: "Adevărat a înviat!" Si atunci gândește-te de două ori, căci nici diavolul nu-ți va răspunde la "Hristos a înviat"! Aceasta nu-ți spune nimic? Nu lungesc. Nu comentez.

Hristos a înviat! Așa au rostit îngerii noul început al istoriei noastre. Cea adevărată. Paște ca "trecere" dela moarte la Viață. De pe pământ la cer. Paște ca esență a istoriei și izbăvire a ei de "trecător".

Hristos a înviat! In noaptea sfântă a Invierii Hrisots semnează meridianul Ierusalimului din sufletul nostru. Deschide porțile sufletului! Celălalt meridian așteaptă salutul tău. Soarele a răsărit pentru tine și te-a făcut soare. Fii și celuilalt frate al tău. Soare. Lumină. Om. Lumină din lumina lui Dumnezeu. Chip și asemănare a lui Dumnezeu. Intrupat pentru tine. Scuipat. Batjocorit. Chinuit. Cu piroane bătut pe cruce. Dar înviat ca Dumnezeu și om. A înviat Hristos! Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

OASTEA DOMNULUI

Urmare din pag.18

cu Domnul, aproape de El și în ascultare de El..."

***

Nu v'am dat decât câteva exemple de INVIERI înfăptuite de Duhul Sfânt, prin Oastea Domnului, pe pământul României. Ele ne pot face să înțelegem mai bine surprinzătoarea, inegalabila perspectivă de viață nouă ce ne-o oferă Dumnezeu în Hristos Iisus. Astăzi, ca și pe vremea Părintelui Iosif, Oastea Domnului cheamă, într'o țară care încă nu s'a regăsit, deoarece mai poartă vestigiile celor 45 de ani de stăpânire comunistă, cheamă pe oamenii împovărați, deznădăjduiți, dezorientați, bâjbâind în noaptea păcatelor de tot felul și așteptând izbăvirea din partea unor soluții politice dibuielnice, și ca atare, incapabile să le aducă echilibrul și plenitudinea națională, să treacă dela MOARTE LA INVIERE, pentru a putea sărbători Invierea Domnului în lumină, ca unii care au fost eliberați de robia întunericului și înviați la o viață de jertfă și de biruință.

Dacă vrem să nu mai cunoaștem ura, lupta de clasă și dictatura proletariatului, împreună cu temnițele și lagărele scornite de nebunia anticreștină și a marxism-leninismului; dacă dorim să ne scăldăm idealurile în azurul purității și-al libertății autentice; dacă visăm o țară nouă și-un nou pământ românesc, să rostim cu toții, în îngenuncherea smereniei, rugăciunea marelui nostru înaintaș din Sibiu: "O, Dumnezeule, pe însuși Fiul Tău cel scump L-ai dat și L-ai omorât pentru mine și mântuirea mea. Mă cutremur, când mă gândesc că pentru un ticălos și un nemernic ca mine, ai făcut jertfa aceasta. (...) Mă aplec, o Dumnezeule, cu toate lacrimile mele sub revărsarea acestei iubiri... Iar plângerea pe care o aștepți dela mine e să mă răstignesc împreună cu Tine, ca să nu mai trăiesc eu, ci Tu, Doamne, să trăiești în mine... și să fiu numai al Tău, amin!"

Sergiu GROSSU

"SUPPLEX LIBELLUS"

PENTRU ROMÂNII UNIȚI (1991)

Popor român,

Ne adresăm ție, ca deținător suprem al puterii - cu care doar mandatezi temporar organele executive și judecătorești - în cauza nedreptății care se face Românilor uniți cu Roma (greco-catolică). Cei pe care i-ai mandatat nu repară nedreptatea săvârșită, asupra uniților, de regimul comunist.

Sunt două secole și jumătate de când Episcopul român unit Inochentie Micu, cel care a pornit mișcarea de eliberare a Românilor transilvăneni de sub jugul austro-maghiar, se adresa prin memorii Curții din Viena, culminând cu memoriul "Supplex libbelus" din 1744, cerând drepturi egale pentru Români în raport cu naționalitățile privilegiate (Maghiari, Sași, Secui) și drepturi egale pentru clerul român și clerul celorlalte confesiuni.

Sunt secole de când s'a prezentat aceluiași for nepăsător vestitul document "Supplex Libellus Valachorum" (1791), cerând aceleași drepturi și în primul rând ștergerea denumirii de "tolerat" în propria lui țară pentru neamul românesc din Transilvania. Tot clericii români uniți au avut rolul principal în redactarea acestui faimos act al luptei românești pentru libertate și dreptate.

Curând va fi un secol dela vestitul "Memorandum" (Martie - Mai 1892), prezentat de asemenea Curții din Viena și terminat prin condamnarea principalilor autori, care erau tot Români uniți. Nu cereau decât drepturile Românilor. In toate trei cazurile, autoritățile maghiare au socotit aceste cereri drept o provocare și au acționat în consecință.

După ce a luptat două veacuri și mai bine (1698-1918) pentru drepturile Românilor, luminându-i prin scoli și îndrumându-le lupta, Biserica Română Unită a fost scoasă în afara legii în anul 1948, deoarece nu a voit să facă pact cu diavolul "roșu", cu regimul ateo-comunist. Ea a fost prigonită sălbatic între 1948-1989, toți Episcopii ei au pierit în detenție, sute de preoți au fost arestați, 1800 de biserici au fost confiscate și date Bisericii Ortodoxe. Dar așa cum pe vremea tiraniei austro-ungare, Biserica Română Unită a fost de partea poporului român, tot așa a rămas și în vremea tiraniei ateo-comuniste.

In Decembrie 1989 Biserica Română Unită a fost readusă formal în legalitate. In realitate, a rămas persecutată, deoarece nu i se permite să intre în drepturile ei legitime, nu i se înapoiază bisericile și instituțiile luate abuziv în 1948. Austro-maghiarii n'au îndrăznit niciodată nelegiuirea de a nu permite Bisericii Române Unite să-și folosească propriile biserici. Atâta frică de Dumnezeu tot au avut.

Cerem de aceea următoarele:

1. Să înceteze situația de tolerați religioși în propria lor țară pentru clericii și credincioșii români uniți (care erau în 1948 aproape 2.000.000 și care au voit atunci să-și păstreze credința).

2. Clerul și credincioșii români uniți să fie considerați în fapt egali în drepturi cu clerul și credincioșii celorlalte confesiuni din Transilvania și din întreaga țară, prin acordarea faptică (nu declarativă) a dreptului de posesie deplină a lăcașurilor de cult și a celorlalte instituții care aparțin de drept Bisericii Unite.

Dacă un mădular suferă, tot trupul suferă; dacă Românii uniți suferă, întregul popor român va continua să sufere, pentrucă există o dreptate dumnezeiască în toate. Nu uita, popor român, acest adevăr!

Dacă nici tu, popor care acum poți vorbi, nu vei lua apărarea acestor fii ai tăi nedreptățiți, nu ne va rămâne decât să apelăm la Dumnezeu.

IN NUMELE DIRECTIEI EXECUTIVE A ASOCIATIEI GENERALE A ROMANILOR UNITI - TRANSILVANIA

Anton MOISIN
Secretar General

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INVIĂ"

Cu sibepea Paştilor, "FARA ARMÂNEASCĂ" vă ureadză a tuturor TRI MULŢ AÑI HĂRIOŞI!

O NOUĂ "DIMÂNDARE PĂRINTEASCĂ"

— Zahu PANĂ —

După Revoluţia tineretului din Decembrie 1989, problema Românilor de pretutindeni a început să prindă din nou viaţă atât în ţară cât şi în exil. Preocupările exilului despre soarta Românilor de peste hotare au fost permanente, dar într'o măsură mai mică, deoarece soarta ţării subjugate de comunism era pe primul şi cel mai important plan. Acum această problemă capătă o altă pondere, conjugată şi cu preocuparea celor din ţară.

După ieşirea Basarabenilor din chingile comunismului şi biruinţa limbii româneşti şi a alfabetului latin în teritoriul denumit provizoriu Republica Moldova, pericolul de deznaţionalizare şi asimilare nu mai este atât de acut pentru Românii de dincolo de Prut şi Nistru. Mai gravă este situaţia Românilor din Sud.

Conflictul sârbo-croat şi secesiunea Croaţiei şi Sloveniei, au creat premisele dezintegrării federaţiei iugoslave, Stat creat fără consimţământul liber exprimat al etniilor înghesuite de-a valma, la început într'un regat cu vădită tendinţă de sârbizare a minorităţilor al cărui efect a fost asasinarea Regelui Alexandru, iar mai târziu într'un Stat comunist condus despotic de un personaj misterios care a lăsat după moartea sa ca testament, cadrilul preşedinţiei republicii federative.

Românii din Banatul iugoslav sunt în continuă scădere statistică prin emigrare, scăderea natalităţii şi asimilare - iar despre cei din Timoc nu se mai ştie nimic.

Despre Istro-români nu mai avem nici o informaţie dacă mai există vreun supravieţuitor cu conştiinţă românească şi vorbitor al dialectului istro-român. Cea mai alarmantă situaţie este însă aceea a Aromânilor.

Tările balcanice cu vechile duşmănii dintre ele, acţionează unitar doar într'o singură direcţie, aceea a deznaţionalizării şi asimilării populaţiei aromâne. Un consens tacit unanim şi o practică identică: interzicerea şcolilor, a bisericilor în aromână, schimbarea numelui de familie şi discriminarea şovină la ocuparea de servicii. S'a ajuns până acolo că fraţii şi surorile despărţiţi din motive independente de voinţa lor, nu se vor mai recunoaşte niciodată după nume, dacă locuiesc în două state balcanice deosebite. Sigura lor salvare este limba strămoşească pe care conducătorii statelor balcanice o interzic cu desăvârşire.

Limba este patria celor fără ţară, a emigranţilor, cu precădere a exilului, a etniilor minoritare şi nu întâmplător cele mai frumoase versuri despre limbă, în româneşte, au fost scrise de trei poeţi născuţi şi crescuţi în afara graniţelor României de pe vremea lor.

George Coşbuc în "Graiul Neamului", Al. Mateevici în "Limba Noastră" şi Constantin Belimace în "Dimândarea părintească", poeţi născuţi în Transilvania ocupată de Unguri, în Basarabia răpită de Ruşi şi Macedonia aflată sub dominaţie străină, cântă şi apără limba românească, visterie unică şi catalizator naţional. Poeţii din Vechiul Regat aveau la îndemână graiul românesc şi nu puteau gândi cât de importantă este o limbă proprie. Cele trei poezii de mai sus sunt strigăte de alarmă şi îndemnuri profunde. Au fost puse pe muzică şi toate trei dăinuie şi astăzi cu aceeaşi prospeţime ca la data apariţiei.

Dacă însă pentru Coşbuc şi Mateevici nu a fost nici o problemă în înţelesul mesajului pe care îl transmiteau, pentru "Dimândarea părintească" a lui Constantin Belimace a fost mai dificil pentru Daco-români, ea fiind scrisă în dialectul aromân nu a putut fi asimilată de întreaga masă românească. Totuşi, atât la liceu cât şi mai târziu în ţară şi prin închisori, Daco-românii, cu rare excepţii, au învăţat şi mesajul şi cântecul "Dimândării părinteşti", cunoscută de acum ca imn al Aromânilor.

Textul armânesc al poeziei lui Belimace a fost transpus în tâlmăcire liberă în limba literară de Sterie Diamandi în cartea sa "Oameni şi aspecte din istoria Aromânilor" şi a fost tălmăcit în versuri de Hristu Cândroveanu în "Antologia Lirică Aromână" apăruta în Editura Univers, Bucureşti 1975 şi de Chiraţa Iorgoveanu în Prefaţa la "Antologia de poezie populară Aromână" apărută în Editura Minerva, Bucureşti 1976. Aceleaşi transpuneri ale lui Hristu Cândroveanu şi Chiraţa Iorgoveanu, în limba literară au apărut şi în volumul antologic cenzurat de comunişti, "Un veac de poezie aromână" Editura Cartea Românească, 1985. Toate aceste transpuneri erau însă rezultatul scriitorilor aromâni care născuţi şi educaţi în România (cu excepţia lui Sterie Diamandi născut în Macedonia) cunoşteau bine şi graiul armânesc şi limba literară. Spre marea noastră surpriză şi bucurie, a apărut o nouă versiune a Dimândării Părinteşti în limba literară.

Este vorba de transpunerea domnului Stefan G. Theodoru din New York, autor a două volume de poezii: "Versuri" New York - Madrid, 1973 şi "Versuri" New York, 1988. Stefan G.Theodoru nu este Aromân şi transpunerea dânsului este cu atât mai valoroasă. Pentru acurateţea textului şi valoarea literară a transpunerii, dăm mai jos originalul poeziei lui Constantin Belimace şi transpunerea domnului Stefan G. Theodoru:

DINMÂNDAREA PĂRINTEASCĂ

de Constantin BELIMACE

Părintească dimândare
Ne spregiură cu foc mare,
Fraţi di mumă şi di-un tată,
Noi, Armâni di eta toată.

Di sun plocile di murminţâ
Strigă-a noştri buni părinţâ:
"Blăstem mare se-aibă'n casă
Cari di limba lui se-alasă.

"Care-ş' lasă limba lui
S'lu-ardă pira focului,
Si s'dirină viu pri loc,
Si-lli si frigă limba'n foc.

"El în vatra-lli părintească
Fumeallia s'nu-şi hărisească;
Di fumelli curuni s'un başe,
Nat în leagăn si nu 'nfaşe.

"Care fudze de-a lui mumă
Si di părintească-lli numă,
Fugă-lli doara Domnului
Si dulţeama somnului!"

LEGĂMÂNTUL DIN STRĂBUNI

Transpunere de Stefan G. THEODORU

Părinteasca'ncredinţare
E lăsată cu foc mare,
Fraţi de-o mamă şi un tată,
Aromâni, soarta ni-i dată.

De sub lespezi de morminte
Strigă-al nostru bun părinte:
"Blestem fie pe-a lui casă
Cine limba lui şi-o lasă.

"Care-şi uită limba lui
Frigă-l para focului,
Sfâşiat pe loc să cadă,
Limba lui în foc să ardă.

Vatra din copilărie
Să nu-i dea vreo-o bucurie
De sărut pe coronaşe,
Nici în leagăn prunc să'nfaşe.

"Cei ce-şi uită a lor nume
Cât şi părintescul nume
N'aibe mila Domnului
Nici dulceaţa somnului!"

DIN LIRICA AROMÂNĂ

POEŢI TINERI

Vanghea M.STERYU-CIOCIU

VOI TA S'EŞTI

Lilice tu a mea gârdină
S'ti arup, s'ti aniurdzesc
Ahânda!

Tu inima a mea
Voi ta s'eşti
Flitur albu di veară,
S'azboiri pi lilicili,
Pi anumirlu a meu s'vini
Cana s'nu ti veadă
Cana s'nu ti acaţă
Că va-ni llia hârăili
Si umutili irmusiti
Ti armasiră goale.

Voi ta s'eşti!

Videala, ta s'poţi
S'u vedz ahândamea a geanlui
Di ună parti cum lăi!

plangulu al mihali

Nu li-adună lăcărnili 'ntr'oclii
Ia vearsăli ninhiam nafoară
Că fărmaclu nu va s'easă
Ti lărdzimea a ta di parte.
Plândzeri, uhtări!
Nu-ari cană antribari
Părinţă alăsaţi,
Fraţi, surări, arăspândiţi
Crailu a lui di hicati
Greaşti, aurlă.

Cu dor mare.

Mihai PREFTI

IHO ILI

Zurlă simfonie-a loclui -
Ti s-avdu io ma ninti?
Hiri di iarbă
S-dirină tu cîntari,
Lumăchi-flueari
Si-ascot iholu
Dit ridzitini handă -
Dit nedziu a loclui...

O, vimt
Ti şuiri tu lumăchi
Iholu avru-dulţi,
Dit cari eţ?
S-di iu?...

DULŢEA LIMBĂ DI ZIMANI

Hiu un pom di-arteri ş-vini
Rîdzîtinili a meali - hipti tu chiro!
S-suntu multu ma lundză di mini
Pomlu di-arteri, ş-di vini....

Frîndzîli ni suntu zboarîli
Ti-avreadză suflit tu ciroari,
S-lilicili amintă zboară - vimişi
Pi lumachi aplicati ti tuţ.

Arupeţ-li ş-umpleţ-vă gura
Cu dulţeamea-a lor!
Mi frîngu pîn' di padi,
S-mi-agiungă ş-ficiuriţl'i...

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

POLITICA DE DEZNAȚIONALIZARE ȘI ÎNSTRĂINARE A BUCOVINEI ȘI ȚINUTULUI HERȚA

Ion GHERMAN

După ce Austriecii prin "excrocherie, intrigă, corupție și asasinat" au anexat Bucovina în 1775, au trecut de îndată la o odioasă politică de deznaționalizare și înstrăinare la care au supus de-a lungul anilor, populația din această parte de Nord a țării noastre. In cei peste 140 de ani de samavolnică ocupație a Bucovinei, o asemenea diabolică politică a dus până la urmă la o schimbare destul de însemnată în caracterul etnic al populației din regiune.

Astfel dacă în 1774 din 75.000 de locuitori, 63.700 erau Români (85%), 8.400 Ruteni (11%) și 526 Evrei (0,80%), cu 136 de ani mai târziu (în 1910), o statistică oficială austriacă arată că dintr'o populație totală de 800.000 de locuitori, Românii erau în număr de 273.000 întrunind o sporire totală în acest timp de numai 4 ori (?). Rutenii atinseseră numărul de 305.000 cu o sporire de 36 de ori, iar Evreii ajunseseră la 102.000, cu o sporire deci de aproape 200 de ori. Deși, așa cum remarca V. Trebici (1991), Bucovina devenise prin "grija de căpetenie" a ocupanților drept "o țară de imigrație", totuși cifrele din această statistică nu par să corespundă realității.

Printre altele, la punerea sub semnul îndoielii a cifrelor înregistrate de recensământul din 1910 ne obligă și rezultatele recensământului făcut cu numai 20 de ani mai târziu (1930) când la o populație, în Bucovina, de 853.000 de locuitori, numărul Românilor era de 374.691 (44,5%), al Rutenilor de 236.136 (27,7%), al Evreilor de 92.000 (10,8%), al Germanilor de 75.533 (8,9%), al Ungurilor de 11.881 (1,4%), iar al Rușilor de numai 7.948 (8,9%). (V. Trebici - 1991). Asemenea cifre de natură să arate că Sovieticii n'au intrat în 1940 în părțile de Nord ale Bucovinei pe criterii etnice și nu pot mai ales pretinde un asemenea lucru, atâta vreme cât tot atunci au intrat și în Tinutul Herța din România Veche (Vechiul Regat), unde n'a întâlnit în acest teritoriu pur românesc, nici un cetățean rus sau ucrainean pe care să zică, că "l-au eliberat" sau cu care să discute în limba lor.

De altfel din anuarul statistic al României (1939-1940), consultat de noi, aflăm că în județul Dorohoi, din care făcea parte și plasa Herța, Românii erau prezenți la 29 Decembrie 1930 într'o proporție de peste 92%, Evreii într'o proporție de 7%, țiganii de 0,4%, iar Germanii de 0,2%. Toate celelalte naționalități, după neamul declarat, erau prezente într'o proporție cu mult sub 0,1%.

Ca unul care m'am născut și-am copilărit în acest colțișor de țară românească, pot să afirm că de exemplu în satul meu natal și în satele învecinate prin care am trecut, n'am auzit aici de nici un Rus și de nici un Ucrainean. Un concetățean care s'a născut și a copilărit în orașul Herța susține și el același lucru, declarând: "In Herța, în timpul copilăriei mele nu am văzut picior de Rus, poporul rus fiindu-mi cunoscut din istorie și din anecdote".

Dar cu toate acestea, Sovieticii ajungând până aici și făcându-se stăpâni și pe aceste meleaguri dintotdeauna românești, nu s'au oprit din a recurge la tot felul de măsuri și de legi draconice prin care să-și impună propria lor limbă și propria lor istorie. Toate eforturile pe care le-au făcut în această direcție au fost însă zadarnice. După 50 de ani, atunci când am vizitat satul natal și aceste locuri, limba română se vorbea aici peste tot, atât de cei mici cât și de cei mari, iar oamenii erau fericiți că începuseră să li se redeschidă bisericile și că li se va reintroduce în școli limba română. In ținutul Herța, cu o populație românească compactă și omogenă, Rușii nu și-au putut atinge scopurile pe care și le-au propus.

In schimb în Nordul Bucovinei, populația a devenit mai eterogenă, în primul rând după ce Austriecii în cursul nedreptei lor ocupații, au lăsat "drum liber șuvoiului de imigrare" (C. Kirițescu 1989) dinspre Nord.

In același timp trupele sovietice intrând în această regiune în 1940, i-a făcut pe mulți Români să se refugieze în țară. Din cei rămași, o parte au fost asasinați, iar alții destul de mulți, au fost deportați îngroșând rândurile acelora care au murit în Siberia. Numeroase locuri libere s'au făcut apoi în această zonă prin repatrierea Germanilor, Polonezilor și Evreilor. Toate locurile acestea devenite astfel libere, ca și diferite posturi din învățământ sau din serviciile administrative au fost cu grijă completate cu Ucraineni sau Ruși, aduși aici dela distanță, cu scopul de a schimba cât mai mult componența etnică a populației locale. Acest lucru s'a avut în vedere în mediul rural dar mai ales la orașe. Faptul rezultă și din recensământul făcut în regiunea Cernăuți în 1989, când s'a constatat că proporția Românilor pe întreaga regiune era de aproximativ 20%, în timp ce în orașul Cernăuți proporția acestora era de 6,7% (V. Trebici - 1989).

Ca și Austriecii din prima ocupație (1775-1918) și Rușii din cea de-a doua, au făcut totul să imprime procesului de înstrăinare și deznaționalizare un caracter cât mai rapid și cât mai intens.

Dar în regiunea Cernăuți cei aproape 200.000 de Români, lipsiți de niște drepturi elementare, constată că politica de deznaționalizare capătă în prezent o și mai mare amploare și că pe de altă parte ei sunt "părăsiți și trădați de actualii guvernanți români". Cu toate acestea intelectualii români de acolo sunt hotărâți "să lupte pentru apărarea culturii și istoriei neamului nostru, în Nordul Bucovinei, Nordul Basarabiei și plasa Herța, cu păstrarea și dezvoltarea în continuare a idealurilor noastre din totdeauna". (V. Tarițeanu). Se impune ca și noi, cei de aici, să încercăm să spălăm rușinea de a-i fi părăsit și trădat în 1940 și rușinea de a nu fi încercat să-i ajutăm în cei peste 50 de ani care au trecut de atunci.

Acum când nu mai putem da vina pe stăpânirea comunistă, întreaga vină de a nu le întinde o mână și de a nu fi alături de ei, nu poate cădea decât pe noi. Prin unele gesturi, ocupanții dau impresia că fac un pas înapoi, prin altele însă fac doi-trei înainte spre oprimare. Așa de exemplu, dacă acum recent, după 50 de ani și-au dat acordul pentru deschiderea în centrul orașului Cernăuți a unei școli de predare în limba română, pe de altă parte aflăm că tot la Cernăuți s'a făcut propunerea de a schimba denumirea străzii Mihai Eminescu cu o nouă denumire. Sperăm că o asemenea măsură care seamănă cu o "expulzare" a marelui nostru poet din Cernăuți nu va fi niciodată admisă.

Ucrainenii merg uneori și mai departe atunci când vorbind de Nordul Bucovinei și de ținutul Herței - samavolnic ocupate în 1940 de armata roșie - îndrăznesc și acum să le considere ca "pământuri ucrainene autentice."

Asemenea idei fanteziste și total lipsite de orice temei, ne obligă pe toți să menținem permanent aprinsă flacăra reîntregirii noastre naționale arătând vecinilor și lumii întregi că istoria, adevărul și dreptatea sunt integral de partea noastră.

MEMORIUL

LOCUITORILOR DE NAȚIONALITATE ROMÂNĂ DIN CERNĂUȚI ADRESAT PREȘEDINTELUI COMITETULUI EXECUTIV AL SOVIETULUI ORĂȘENESC DE DEPUTAȚI AI POPORULUI

Roșa, Roșa-Stânca, Tețina și Horecea Urbană sunt zone populate, în temei, de Români. Spre regret, în ultimii 40 de ani aici n'a fost dat în exploatare nici un obiectiv de menire social-culturală și de deservire a traiului. Aici, în mod practic lipsesc sistemul de canalizare, apeductul, liniile de telefon, drumurile asfaltate, nu există unități comerciale, spitale, farmacii și instituții preșcolare dotate cu cele necesare. Noi suntem ultimii în oraș care vom beneficia de gaz natural, însă ni se propune ca instalarea țevilor să se facă absolut pe contul nostru.

Odinioară Roșa, Roșa-Stânca, Tețina și Horecea Urbană îi aprovizionau pe orășeni cu carne, ouă, lapte, fructe și legume proaspete. Si oamenii trăiau din veniturile câștigate la piață. Dar, fără să fim întrebați, am fost trecuți sub tutela orașului. La început ni s'a interzis să ținem vite și cai, apoi ni s'au luat pășările și ogorașele moștenite dela părinți. Pe imașurile unde mai puteam scoate vara câte o vacă sau o oaie la pășunat, și-au construit vile mii de orășeni. Si acum nu-i chip să ieși din casă, că sute de mașini ce gonesc necontenit spre vile te otrăvesc cu gazele de eșapament. Ore întregi suntem siliți să așteptăm la opririle de autobuz și din această cauză copiii noștri nu pot frecventa cursurile școlilor de artă, de muzică, sportive din centrul orașului.

Manifestând încredere puterii sovietice, în anul 1940, părinții noștri au rămas pe pământul lor, dar au fost trecuți prin moara deportărilor, chinurilor și înjosirilor, a "dezchiaburirii", a foametei.

Cine ne poate răspunde acum, de ce în anii '60-'70, copiilor noștri nu li s'a permis să-și construiască locuințe pe pământul ce le-a rămas dela bunici? De ce și azi pometele noastre sunt lăzuite fără milă, iar sectoarele defrișate sunt date în folosință celor care nu au nimic în comun cu pământul?

Nedreptățile ce ni se fac sunt atât de mari și de multe, încât nouă, Românilor din Cernăuți, nu ne rămâne decât să tragem concluzia că ignorarea, voită, de către autoritățile locale a necesităților locuitorilor din Roșa, Roșa-Stânca, Tețina și Horecea Urbană, ce țin de îmbunătățirea condițiilor de viață, se face în planul discriminării Românilor, ca minoritate națională în oraș.

Noi cerem să fie luate în considerație doleanțele noastre, iar autoritățile să se gândească adânc că și noi suntem oameni și trebue să dispunem de aceleași condiții de trai de care beneficiază ceilalți orășeni. Cerem, de asemenea, ca Sovietele orășenești și regionale de deputați ai poporului să caute posibilități în ceea ce privește repartizarea de mijloace financiare din bugetul orășenesc și regional pentru rezolvarea neîntârziată a problemelor legate de gazificare, asfaltare a drumurilor, telefonizare, alimentare cu apă, edificare a școlilor, grădinițelor de copii, instituțiilor curative, magazinelor , în suburbiile Roșa, Roșa-Stânca, Tețina și Horecea Urbană.

Locuitorii suburbiilor Roșa, Roșa-Stânca, Tețina, Horecea Urbană, în numele cărora au semnat 506 oameni.

VALEA MOLDOVEI, ÎN BUCOVINA

ODĂ BUCOVINEI

(Fragment)

Mi-e inima în Bucovina, plaiul de albe miorițe;
iarăși limpede-i lumina turlelor de Sucevițe;
pajerele regești apă vie poartă'n pliscul de aur;
freamătă bourul 'naltelor steiuri; legende
brumează pe nori; istorie, drumul tău e mersul
oștenilor; pace se-așterne; țăranul uneltele-și
scoate, vrednice mâini se roagă bune de ispravă.

Văd în zilele viitoare plugurile multe
cum vor scrie'n țărână viața grâielor unduitoare,
sterpele miriști belșug vor naște și toamna
în largile ogrăzi va crește văpaia bogatelor roade;
Prutul va duce la vale pădurile Vijniței
pe verzile valuri; Dumnezeu va lua luceafărul,
dăruindu-l ciobanilor vrednici de dalbe miori
și marea frăție cu fagii pădurii și cerul.

Mircea STRĂINUL

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele _Basarabia_ e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

RĂZBOI CIVIL ÎN BASARABIA (MOLDOVA)?

La închiderea ediției ziarului, luptele continuă între rebelii rusofoni și trupele speciale moldovene.

Incercarea rusofonilor de a ocupa orașul Tighina a fost respinsă și s'a soldat cu moartea a 12 rusofoni și victime în rândul populației moldovene.

La Tiraspol se semnalează o atmosferă de panică și s'a lansat un apel de mobilizare totală și urgentă a rezerviștilor.

In satul Coșnița s'au dat lupte grele, ambele părți implicate în conflict folosind tanchete. In această luptă au murit 3 polițiști, iar 14 au fost răniți.

Guvernul Moldovei a declarat stare de urgență pe întregul teritoriu. Președintele Moldovei, Mircea Snegur a acuzat cazacii voluntari din Rusia, care au venit să lupte împotriva Moldovenilor, de atrocități "mai groaznice decât atrocitățile fasciste... un genocid împotriva populației native".

Transnistria și părți din Sudul Moldovei de pe malul drept al Nistrului au fost invadate de către mercenari (fosti ofițeri ai Armatei Roșii) și cazaci de pe Don (Rusia). Cazacii continuă tradiția seculară de jaf și distrugere. Toți sunt plătiți, conform gradului pe care-l au, de asemenea primesc un supliment de 3000 de ruble (30 $ US) pentru fiecare Român omorât. Cazacii comit omoruri în diferite feluri: scot oamenii din case și îi impușcă; trăgători lunetiști împușcă femei, copii etc. de pe un mal pe altul al Nistrului; minează drumurile și mulți Români sunt uciși de mine; dinamitează și minează poduri, instalții industriale etc.

La Congresul Deputaților Poporului din Rusia, Vice-președintele Alexandru Rutkoi, a afirmat că deși Rusia nu va interveni în nici un conflict în afara granițelor ei, are totusi obligația de a apăra Rușii care se află în partea nistreană a Moldovei, în care au loc lupte. "Este timpul ca să se tragă o linie, așa încât alte țări să știe că ei sunt total responsabili pentru Ruși, pentru cetățenii Rusiei" - a spus el. De asemenea, Rutloi a spus că Armata a 14-a, care cuprinde foste forțe sovietice și care a trecut sub jurisdicția Rusiei, trebue folosită pentru a interveni în conflictul din Moldova.

Acest conflict nu are nimic de-a face cu problemele etnice, așa cum sunt descrise de presa occidentală (de exemplu New York Times). In alte state sau în alte părți ale fostei Uniuni Sovietice, procentajul de Ruși este mai mare. Transnistria și Sudul Basarabiei însă sunt zone strategice pentru Rusia, care dorește să aibă acolo un focar comunist, de unde să poată pătrunde la nevoie pentru a ataca Dardanelele și Europa de Sud. Conducătorul separatistilor, Smirnov, a fost adus în Transnistria în 1985.

CĂTRE,

CONGRESUL U.S.A., SENATUL U.S.A., PREȘEDINTELE U.S.A. DL. GEORGE BUSH, TOATE ORGANIZAȚIILE MONDIALE ȘI GUVERNELE LUMII

APEL

Noi, Românii-americani ce ne-am adunat azi Miercuri 17 Martie 1992, în Los Angeles, California, declarăm că suntem profund îngrijorați de atacul premeditat al forțelor proimperiale și procomuniste din regiunea Transnistria din cadrul Republicii Moldova, atac declanșat la 2 Martie a.c., cu ocazia recunoașterii și admiterii Moldovei la O.N.U., ce țintește dezmembrarea teritorială a tânărului stat.

Subunitățile militare ale fostei armate 14 sovietice, dislocate în această zonă, au trecut deschis de partea separatiștilor; de asemenea au sosit regimente de cazaci și se angajează mercenari excelent plătiți, de pe tot întinsul Rusiei.

Mijloacele de mass-media din Federația Rusă recurg la josnice metode pentru destabilizare, căci în timp ce trupele rusești, bine înarmate, intervin deschis de partea separatiștilor, se acuză cu cinism România vecină că ar fi intervenit în acest conflict, fapt dezmințit categoric de Președintele Moldovei, Mircea Snegur.

De altfel, actuala conducere a României formată din foști nomenclaturiști și comuniști, din motive de servilism și recunoștință că se află la putere, este complet nesimțitoare la durerile poporului român, la idealul său cel mai scump, reîntregirea țării, ciuntite prin Pactul Ribbentrop-Molotov.

Frații noștri români moldoveni sunt vânați și uciși; disperați ei ne cer ajutor, iar noi nu putem privi nepăsători acest nou masacru.

Mulți dintre noi suntem etnici din Moldova, parte a României înglobată forțat la U.R.S.S. în 1940, ca urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov, asemeni Țărilor Baltice.

Prin declararea independenței după mai bine de 50 de ani de ocupație, de rusificare forțată a poporului, a limbii, alfabetului, schimbarea numelui oamenilor și a denumirii localităților, prin deportarea și exterminarea în lagăre a circa 1 milion de locuitori pentru unica vină că erau Români, frații noștri de același sânge au arătat nu numai vitalitate reînviind din cenușă ca pasărea Phoenix, dar și-au manifestat dorința nestăvilită de liberate, de a-și croi singuri soarta, de unire cu restul poporului român.

Dorim să afirmăm clar că suntem un singur popor, format acum 2000 de ani, odată cu apariția creștinismului. Orice Moldovean se consideră Român, după cum orice Român consideră Moldova ca pe propria sa patrie. Mitropolitul Moldovei este prin tradiție urmaș la ocuparea scaunului Patriarhiei României.

Pentru noi nu a existat niciodată vreo deosebire între Moldovean și Român. Pentru a stabili odată mai mult această identitate, Republica Moldova a ales același tricolor ca steag, același imn național.

In trecut, stăpânirea sovietică din Moldova a interzis până și folosirea cuvântului de Român, creînd artificial limba și națiunea moldovenească. Așa cum se arată corect în "Los Angeles Times" din 28 August 1991, limba moldovenească este virtual limba română.

Dorința noastră fierbinte este ca adevărul, dreptatea și aspirațiile legitime spre libertate și unire ale fraților noștri din Republica Moldova și celelalte teritorii ocupate să triumfe.

In virtutea dreptului nostru istoric de neam, limbă, credință strămoșească, pentru sprijinul cauzei noastre, dorim să adresăm un apel fierbinte către Congresul și Senatul U.S.A., către Președintele U.S.A. domnul George Bush, către toate organizațiile mondiale și guvernele lumii, către întregul popor american din această liberă și binecuvântată țară, să intervină ferm pentru retragerea imediată a forțelor armate de ocupație de pe întreg teritoriul Moldovei, întrucât constituie un factor destabilizator în zonă, pentru eliminarea cât mai degrabă a consecințelor Pactului Ribbentrop-Molotov.

In final, cerem sprijinul Dvs. pentru cauza firească și legitimă a luptei sale pentru libertatea răpită acum 50 de ani, pentru împlinirea idealului de unire a tuturor Românilor din teritoriile ocupate într'o singură țară.

Chemăm pe frații noștri români de pretutindeni să adreseze apeluri similare către toate organizațiile și guvernele mondiale.

DUMNEZEU SĂ NE AJUTE ŞI SĂ FIE CU NOI

Uniunea Română pentru Credință și Libertate Secția California	Grupul de Sprijin pentru "Alianța Civică" Secția California	Uniunea Foștilor Deținuți Politici din România Secția California
Preot Gh. Calciu	**Nicolae D. Rusu**	**Nicolae Popa**

REBELII RUSOFONI - CAZACI ȘI GARDIȘTI - TRĂGÂND ÎN POPULAȚIA ROMÂNĂ DIN TRANSNISTRIA, LA DUBOȘARI

STRAJA RĂSĂRITULUI

DIN VOLUMUL, SUB TIPAR, "PRIN BASARABIA VOEVODALĂ"

—— Petre VĂLIMĂREANU ——

Un nume glorios. Si vechi. Mare - și vechi - cât o istorie. Cât istoria plămadei noastre. N'a fost urgie, ori rar senin, în umbra bătrânilor Carpați, fără participarea grădinii dintre Prut, Nistru și Marea Neagră. C'au fost migrări, ori năvăliri barbare, nici n'a băgat în seamă Prutul. Cum n'au băgat în seamă Crișurile, Oltul, ori... apa Cârcinovului. Peste tot țara aceeași, aceeași populația, limba, aceeași "legea". Tracă în zorii scrisului, daco-romană mai apoi, română azi. Cu firească continuare. In duh, în port, în cânt, în gust, în grai.

La un mileniu dela retragerea lui Aurelian, ultimul cezar stăpân al locurilor, - vestiții Basarabi, cei dintâi prinți neatârnați ai "țării", au ținut a marca, cu propriul blazon, marginea dela limanul Nistrului. Si nu-i ținut cu nume mai frumos. Si mai prestant: al dinastiei descălecătorilor!

Bastion al românismului în fața stepei, Basarabia s'a bucurat de speciala solicitudine a voevozilor. In văi, și pe mănoasele-i coline, înfloreau satele vitejilor, plugari și ostași totodată. Vii, herghelii, iazuri, mori, livezi, redeveneau celebre în răgazul dintre două pustiiri. Vadurile Nistrului erau continuu vegheate, dela Cetatea Albă la Hotin, de lanțul fortărețelor. Luptele de pe pământul ei au hotărât de-atâtea ori destinul Neamului. Procesiunile credinței, dela Cetatea Albă la Suceava, din Ismail la Iași, urmau și încrucișau căi europene de comerț, dintre care una lăsa Moldova la Tighina. Făclieri ca Donici, Hașdeu, Kogălniceanu, Stamati, Averescu, Stere, ne-au venit în dar dela mizilii și răzeșii Basarabiei. Iar de-or fi fost și încălcări, tot ei ne-au dat haiducii de baladă, ca un Codreanu, Ghelea, Novac, ori Gruia Grozăveanu.

Totul, în Basarabia, e românesc: istoria, pământul, săbașul populației, limba, voința, aspirațiile, "legea". Altoiul bastard nu s'a prins. Văzduhu-i tot, e atât de îmbibat de românism, încât chiar de-ar coloniza-o Rușii în întregime, noii "oaspeți" n'ar întârzia a deveni... Români. Sumedenie de militari, savanți, scriitori și diplomați ai țarului au notat acest caracter, iar bolșevicii au mers cu recunoașterea până la înființarea "republicii" moldovenești, care atestă astfel, oficial, prezența românească și dincolo de vechiul vad al Nistrului.

O judecată dreaptă cu greu ar înțelege de ce nu ne înapoiază Rușii Basarabia. Că au furat-o țarii, mai treacă-meargă: Rusia lor nu s'a făcut decât prin rapturi. "Comuniștii" veneau însă cu alte ifose, dar care s'au dovedit doar modă de servici. Ei vor, exact ca țarii, să stăpânească lumea. Dar și în acest caz, mirarea rămâne tot întreagă. Căci ori își ajung scopul, și atunci nu numai Basarabia, ci toată România, Europa întreagă, Asia, America, oceanele, ba chiar... luna și stelele încap în laba lor; ori pierd "partida", și atunci pierd nu numai Basarabia, dar Rusia însăși se descompune în atâtea țări, câte nații a robit. Din această dilemă nu iese. Si atunci ce i-o fi costând pe Ruși să își câștige - fără nici o pierdere pe plan îndepărtat - dacă nu dragostea unui prea încercat vecin, măcar scăderea urii lui, și un motiv în plus de propagandă mondială?

Dar problema Basarabiei dă și măsura "independenței" cu care se laudă "guvernul" dela București: nici el, nici "presa" (de el controlată), nici Academia, sau universitățile, n'au avut curaj să amintească jumătatea de veac dela duioasa revenire a fiicei furate, la sânul mamei! Cum n'au avut curaj să ceară "partidului-frate" din Moscova, în însuși numele principiilor marxiste, repararea nedreptății. Mamă denaturată? Ar fi oribil. Ci mai de grabă e de văzut, în această "direcție", lipsa de independență a unui guvern, care nu poate uita cui și cât datorează...

Solidaritate și frăție cu Basarabia au arătat, în schimb, Românii cari, singuri, își pot manifesta liber sentimentele: cei din exil. Cu articole, serbări, memorii, manifestații de stradă.

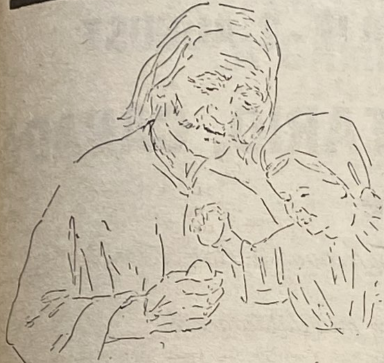
Dar Basarabia va reveni. Ultimul imperiu colonialist trosnește din toate încheieturile - și se va prăbuși, oricâte cârje îi vor întinde complicitățile din lumea liberă. Si Nistrul va fi iar hotar...

CUVANTUL COPIILOR

ABECEDAR CREŞTIN

PATIMILE DOMNULUI

de Cristofor ICHIM (7 ani)

IISUS ESTE CONDAMNAT LA MOARTE

Pilat întreabă lumea: "Pe cine să las liber: Iisus sau Baraba?" Oamenii au zis: "Baraba."

IISUS CARĂ CRUCEA

Iisus cară crucea. Oamenii râd de El şi îl scuipă.

IISUS CADE PRIMA DATĂ

Iisus putea să cheme îngerii din cer să-L ajute, dar El a suferit pentru noi ca să ne mântuim.

SIMON DUCE CRUCEA

Simon L-a văzut pe Iisus şi a purtat crucea lui ca să nu mai fie aşa de greu.

Matei e un copil ca şi voi. A împlinit cinci ani. Ii place foarte mult să meargă la biserică. Intr'o zi i-am spus: "Matei, dacă ne ajută Dumnezeu, mâine mergem la biserică." "Sigur că ne ajută" mi-a răspuns. "De unde ştii că o să ne ajute?" l-am întrebat. "O să ne ajute pentrucă Dumnezeu e bun şi-i ajută pe oameni."

Dragi copii, când primii oameni au greşit, Dumnezeu fiind bun le-a promis că o să-i ajute. El a trimis pe însuşi Fiul Lui, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să se întrupeze pentru noi oamenii şi să-şi dea viaţa pentru mântuirea noastră.

Se apropie Paştele. In tot acest timp ne aducem aminte de tot ce a făcut pentru noi.

De Florii Domnul nostru Iisus Hristos a întrat în Ierusalim. Toată lumea L-a primit ca pe un împărat aşternând pe drumul pe unde trecea flori, crengi înflorite şi hainele lor. In special copiii erau cei mai fericiţi. Iisus a iubit foarte mult pe copii. Văzând pe prietenul lor, pe Iisus, că intră în Ierusalim de bucurie săreau, jucau şi ziceau: "Osana! Osana! Osana! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!" Toate străzile Ierusalimului răsunau de glasurile copiilor.

Nu au trecut decât numai câteva zile şi oamenii care-L primiseră ca pe un împărat s'au strâns în ascuns şi au făcut sfat să-L omoare. La denia din Joia Mare în cele 12 Evanghelii ni se spune cum oamenii L-au prins, cum şi-au bătut joc de El, cum i-au pus o cruce mare în spate şi L-au pus să o ducă pe Muntele Golgotei. Apoi L-au răstignit bătându-i cuie în palme şi în picioare. Pe când era pe cruce i s'a făcut sete şi oamenii i-au dat oţet. Inainte de a muri, fiind bun, i-a iertat pe oamenii care L-au chinuit rugându-se: "Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac!" După ce L-au îngropat au pus pe ostaşii romani să păzească mormântul.

In ziua de Paşte, Duminică, dis de dimineaţă Iisus Hristos a înviat. De aceea noi creştinii cinstim ziua de Duminică şi mergem la biserică.

Ziua de Paşte este cea mai mare sărbătoare. Iisus a înviat din morţi. Aşa vor învia toţi care au murit şi cred în învierea Lui. De Paşte trebue să fim mai buni ca oricând şi să ne împărtăşim la biserică. De Paşte ne salutăm cu: "Hristos a înviat!" şi răspundem: "Adevărat a înviat!"

Părintele MITREL

Tărăncuţă

PATIMILE DOMNULUI

de Cristofor ICHIM (7 ani)

VERONICA ŞTERGE FAŢA LUI IISUS

Veronica a şters faţa lui Iisus, că era plină de transpiraţie şi lacrimi şi sânge. Si a rămas o icoană pe pânza aceea.

IISUS ESTE DEZBRĂCAT DE HAINE

Soldaţii i-au scos hainele şi le-au împărţit între ei. Si pentru cămaşa lui Iisus au dat cu zarurile.

IISUS ESTE BĂTUT ÎN CUIE

Ei bat cuie în mâinile şi picioarele lui Iisus. Si curge sânge din mâini şi din picioare.

IISUS MOARE PE CRUCE

Inainte să moară Iisus a zis: "Eli, Eli, Lama Sabactani!", care înseamnă: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit!"

Pagina "Cuvântul Copiilor" apare sub îngrijirea Floricăi Baţu
126 Madison Ave. S Kitchener, Ont.
N2G 3M6

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

AFLATE AU FOST ȘI S'AU PIERDUT

Ne referim la averile tovarășilor Nicolae și Elena Ceaușescu.

D-nii Ion Iliescu și Mugur Isărescu, unul președintele României și celălalt, guvernatorul Băncii Naționale, au declarat că sunt prea ocupați și nu au timp de pierdut umblând după mărunțișul de vreo 5 miliarde, pitulat de Ceaușescu prin băncile din Apus.

Nici nu ne așteptam la altă explicație mai serioasă.

Domnul guvernator ne mai informează că Domnul Ceaușescu nu s'a gândit niciodată să-și strângă valută forte, (deși fusese sfătuit de Peron și alți amici intimi, N.R.) deoarece el era sigur că va rămâne la cârma țării până va face plopul mere; iar pentru consolidarea popularității a dat ordin ca fiecare femeie să nască minimum patru copii.

Cât de solide sunt afirmațiile D-lui Isărescu și cât de sigur era "Fiul iubit" că n'o să-și piardă tronul, ne-o dovedesc măsurile de pază personală luate de fostul secretar general când își muta îndrumările acompaniat de mașini blindate, miliție, câini, securiști și ambulanța cu doctori care-i însoțeau caleașca regală de 500 cai putere. Un om căruia nu îi este teamă că va fi mâine detronat nu ia astfel de măsuri ca să se apere de îmbrățișările voluptoase ce iar fi putut sparge capul.

După 1982--explică Dl. Isărescu într'o convorbire exclusivă--regimul a intrat în faliment și Ceaușesacu a fost atât de preocupat cu plata datoriilor încât nici nu s'a gândit să-și pună seara vreun bănuț în pușculiță.

Ni se divulgă chiar și intimități: Ceausescu dorea din inimă să-l întreacă în acte filantropice pe Constantin Brâncoveanu! El și-ar fi vândut moșia dela Scornicești, lăsată de tătucu' Andruța, pentru a plăti datoriile externe ale țării, iar distinsa lui soție, Jupâneasa Elena de Petrești, imitând pe Regina Isabela a Spaniei, era și ea gata să-și vândă blănurile și bijuteriile, tot pentru plata datoriilor externe ale țării.

Iată ce frumos ne explică, pe sub mânecă, Dl. Isărescu:

"Dacă Ceaușescu ar fi avut sume mari de bani este puțin probabil ca el să nu-i fi utilizat pentru a evita să intre în încetare de plăți".

Deci Ceaușescu n'a avut bani deoarece, dacă i-ar fi avut, atunci "mai mult probabil" (Opusul lui "este puțin probabil" N.R.) ar fi plătit datoriile, ca țara să nu "intre în încetare de plăți."

Tovul Nicolae--după părerea distinsului guvernator al Băncii Naționale--n'ar fi fost decât un "Robin Hood multilateral dezvoltat": fura dela popor ca să plătească datoriile poporului.

După o astfel de explicație clară, sinceră și convingătoare Dl. Mugur Isărescu mai adaugă și un alt motiv pentru care nu-l interesează să afle în ce buzunare "privatizate" se găsesc dolarii ce-au fost rătăciți înainte de a fi căutați.

"Sunt multe asemenea situații. Nu era România singura țară care făcea operațiuni bancare secrete".

Spovedania că și în alte țări s'au furat banii poporului manevrându-se "operațiuni bancare secrete" ne reamintește de hoțul prins furând găina din coteț, iar când l-a înșfăcat stăpânul de gât, hoțul, în apărare, a spus că-i nevinovat pentrucă și alții fură găini...

Dar noi nu vorbim aici de un borfaș care a furat o găină; noi vorbim de $5 miliarde de dolari și de Dl. Mugur Isărescu, Guvernatorul Băncii Naționale.

SFIDAREA EROILOR

Ne-am găurit drapelul, avem presă liberă, călătorim în străinătate, dar microbul comunismului zace încă ascuns și vor trebui ani și ani ca să ne vindecăm, mi-a mărturisit un vizitator oferindu-mi un ziar din care reproducem în parte:

"Pe data de 22 Iunie 1991 a avut loc la Iași, sfințirea unui monument ridicat în cinstea Eroilor Neamului.. La eveniment nu a participat nimeni din partea președintelui sau a guvernului. Nici măcar primarul orașului nu s'a deranjat să vină...Veteranii de război s'au simțit încă o dată umiliți, după 50 de ani. De asemenea, sunt mâhniți că mai există oameni în România care vor să dea alt curs istoriei, după toată minciuna comunistă". (Expres nr. 31).

In schimb sunt onorați "ilegaliștii" și toți cei care au primit cu flori armatele sovietice "eliberatoare".

"DOINA" CENZURATĂ

In comuna Războieni, (Neamț) a avut loc un program cultural la care a asistat Dl. Ion Iliescu. Programul cuprindea și recitarea poeziei lui Eminescu "Doina", dar consilierii Președintelui au cerut să se scoată din program poezia, pe motiv că "nu e momentul". Versurile "Dela Nistru pân'la Tisa" nu corespundeau cu tratatul "de prietenie" semnat la Moscova de Dl. Președinte.

"ȚARA DE AZI, ROMÂNIA DE MÂINE"

ROMFEST '92

31 IULIE - 2 AUGUST

HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Chemare

Această chemare este pentru cel de al 3-lea festival al Românilor de pretutindeni – ROMFEST '92.

Evenimente din ce în ce mai semnificative și mai dătătoare de speranță frământă țara și neamul românesc.

ROMFEST este o manifestare periodică a întregului exil și al imigrației românești din diverse centre, care își propune următoarele scopuri generale, legate de viitorul țării și al comunităților române din afara hotarelor ei:

1. Menținerea și consolidarea spiritualității poporului român în comunitățile românești din U.S.A., Canada și alte părți ale lumii, în special în cadrul Episcopiei Ortodoxe Române, a Episcopiei Romano-Catolice Unite, a Uniunii și Ligii și a tuturor Bisericilor unde nu există Episcopie Românească.

2. Readucerea la țara mamă a regiunilor românești, aflate încă sub ocupație străină: Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herței și Cadrilaterul.

3. Sprijinirea culturii românești alterată de cei peste 40 de ani de dominație comunistă, antiromânească și, mai ales, atee, de a-și regăsi vocația creștină, națională și de revalorificare în cadrul culturii europene.

4. Susținerea forțelor românești și democratice din România, în lupta pentru reinstaurarea poporului român în demnitatea lui națională din totdeauna.

Oricine simte românește, oricine crede în Iisus Hristos și în Biserica lui și poartă adânc în cugetul lui imaginea țării și a poporului român – persoane, organizații și grupuri –, oricine dorește un viitor strălucit neamului din Carpați și trăiește alături de durerea și speranțele românești este chemat la ROMFEST '92.

Astăzi, mai mult ca oricând, putem ajuta Biserica, țara și neamul românesc. Veniți la ROMFEST '92! – în Hamilton, Canada.

Președinte
Nicolae Pora

Secretar
Nicolae Popescu

Tema Romfest '92 este: "Țara de azi, România de mâine"

Programul detaliat al ROMFEST '92 va fi publicat în numărul din Mai al ziarului nostru.

Cei ce doresc să participe prin lucrările lor la sesiunile ROMFEST '92, sunt rugați să trimită o copie a lucrării respective, până la 30 Iunie 1992, la:

Secția Tineret	Secția Culturală	Secția Istorie	Secția Politică
Dr. Nicolae Popescu	Prof. Aurel D. Ciufecu	Prof. Nicolae Iliescu	Prof. Ion Halmaghi
2680 Blvd. Toupin	90 Laslo Terrace	Deerhaven Rd.	3110 Gaewood Crt.
St. Laurent, P.Q.	Fairfield, CT.	Lincoln, Mass.	Alliance, Oh.
H4R 1G5, Canada	06430, USA	01773 USA	44601, USA

Timpul acordat fiecărei lucrări este de maximum 15 minute.

Artiștii plastici și sculptorii care doresc să participe la expoziția ROMFEST '92 sunt rugați să trimită un Curriculum vitae, fotografii și lista de lucrări, ce doresc să le expună. Spațiul acordat fiecărui artist este de 2.5 m. Spațiul fiind limitat, se acordă prioritate primilor înscriși. Fiecare artist este responsabil de transport și supravegherea lucrărilor sale. Scrieți la:

Florian Săndulescu, 16 Westaway Place, Hamilton, Ontario, L9C 2 G1, Canada.

Echipele ce doresc să participe la Campionatul de Fotbal ROMFEST '92 sunt rugate să se înscrie la: George Done, 113 Marlowe Dr., Hamilton, Ontario, L9C 2J1, Canada.

Rezervați-vă camere la:

"Royal Connaught Hotel"

112 King St. E. Hamilton Ont., Canada L8N 1A8 Tel: (416) 527 5071

-Pentru a obține prețul redus de $ 75.00 / camera / zi, menționați: "Rezervație pentru Romfest"

-Reducerea de prețuri se termină la sfârșitul lunii Iunie 1992

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ANIVERSAREA UNIRII BASARABIEI CU PATRIA MAMĂ LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON-CANADA

-UN DOR, O PATRIE, O MAMĂ-

Date importante aparținând istoriei României constituie sărbători pentru noi, chiar dacă spațiul geografic se interpune între Românii din Canada și țară. Ne simțim legați de tot ce a însemnat un pas înainte în frământata noastră istorie.

S'au împlinit 74 de ani dela unirea Basarabiei cu România. Un astfel de moment istoric nu putea trece neobservat, mai ales în actuala conjunctură politică din Basarabia.

Mulți dintre noi, poate, nu am cunoscut amănunte despre acest eveniment. Nu este momentul de a ne face reproșuri. Am fost obligați să învățăm o falsă istorie aproape o jumătate de secol.

Este de admirat, o dată în plus, strădania Asociației Culturale Române din Hamilton, de a ne invita la sărbătorirea evenimentului legat de unirea Basarabiei cu Patria mamă, prilej de a cunoaște noi personalități românești ale vieții culturale, spirituale și politice din exil, de a petrece câteva ore într'o atmosferă absolut românească, în felul acesta menținându-se și întărindu-se legătura sufletească cu țara în care ne-am născut. Răspunzând "prezent" la aceste manifestări, ne dovedim o dată în plus dorința de a rămâne ROMANI.

Festivitatea s'a deschis cu un Te-Deum închinat în memoria eroilor căzuți în lupta pentru România Mare. Slujba a fost oficiată de un sobor de preoți format din: Protopop Nicolae Zelea, Dumitru Ichim, Ioan Bunea, Mihai Cociu și Preotul romano-catolic Victor Crișan, după care a urmat un parastas.

Acest eveniment s'a suprapus cu vizita la Toronto a M.S. Regele Mihai I al României, însoțit de Regina Ana și Prințesa Margareta, care a transmis un mesaj personal celor prezenți la întâlnirea pentru comemorarea Unirii Basarabiei cu Tara. Acest mesaj, citit de Dl. Nicolae Pora, nelipsit niciodată dela orice manifestare românească, a fost primit cu emoție și cu bucurie de către cei prezenți.

In legătură cu evenimentele care se petrec în aceste zile în teritoriile de dincolo de Nistru, Dl. Profesor Nicolae Dima, recent întors din Moldova cuprinsă între Prut și Nistru, ne-a prezentat realitatea politică și socială, din cuvântul domniei sale reieșind îngrijorarea pentru soarta Românilor din Transnistria. Există de fapt o preocupare față de această situație și în cercuri politice importante din Europa occidentală și America față de situația de dincolo de Nistru și de ceea ce poate genera nerezolvarea ei, deoarece faptele arată că deja conflicte de idei au degenerat în ciocniri violente, finalizate cu morți și răniți.

Este încă o consecință a comunismului, care a rupt milioane de Români de neamul lor, schilodindu-le sufletele, legându-le ochii, încătușându-le voința și stâlcindu-le graiul, pentru ca acum să-i aibă victime sigure.

In încheierea discursului său, Dl. Nicolae Dima ne-a mărturisit convingerea sa că noi, Românii de pretutindeni, printr'o luptă spirituală asiduă, putem dovedi fraților noștri din Basarabia că nu i-am uitat, că suntem alături de ei, la bine și la rău, așteptând cu mare nerăbdare ziua când ne vom putea îmbrățișa cu toții. Si când această zi va veni, vom întinde o horă mare ce va contura harta unei țări ce s'a numit cândva România Mare. Acolo va fi o lume nouă, în care omul va fi urcat pe cel mai înalt piedestal, iar la picioarele sale se va așeza tot ceea ce viața poate oferi mai bun.

Festivitatea a fost punctată de corul Asociației Culturale Române din Hamilton, pregătit de Stefan Hrușcă, după aceea, Stefan Hrușcă acest fiu al Maramureșului, cu sensibilitatea sufletului și a glasului său, ne-a fascinat, ca întotdeauna de altfel, când l-am avut în mijlocul nostru. Acum, mai mult ca oricând, și-a dovedit măiestria sa artistică și totodată dorința de a scoate în evidență cât este de dulce graiul românesc, în viața de toate zilele, în poezie și proză, dar mai ales în cântec. Atunci când omul cântă despre țara lui, parcă întinerește și din luminile ochilor se recompun imagini ale copilăriei. Pe drept cuvânt, Stefan Hrușcă a denumit corul lui, "Corul de copii". Oamenii care au cântat în acea seară au sufletele mereu tinere, curate și deschise precum sufletele de copii.

Impreună cu "învățătorul" lor, acești "copii" îmbrăcați în portul popular românesc, ne-au oferit o surpriză adevărată, pe care am aplaudat-o la scenă deschisă.

Se pare că primăvara a debutat cu succes la "Câmpul Românesc", făcându-ne fiecăruia invitația de a veni aici, spre a sădi câte o floare, pentrucă... numai cu multe flori se face primăvară.

Mariana CARARAT

Prof. Nicolae DIMA

CORUL ASOCIAȚIEI CULTURALE ROMÂNE DIN HAMILTON

Dela stânga la dreapta, primul rând: Lidia Done, Luciana Ghindu, Dorothy Donison, Paulina Cercel, Roxana Efanov, Florica Buțu, Lena Bălașu, Mihaela Moisin, Livia Rus, Maria Lazăr; al doilea rând: Andrei Pătrășcanu, Florian Săndulescu, Dorian Popescu, Gheorghe Bilțan, Alecu Ciobanu, Gheorghe Bălașu, Valeriu Cercel, George Donison, George Done, Skender Ibram, Vasile Asceniuk. Conducătorul corului: Stefan Hrușcă.

NECROLOG

Familia TOTALCA STELIAN (tata, mama, frate, sora, prietena Mariana) anunță cu durere decesul pe 8 Martie 1992, a fiului TOTALCA ADRIAN, în vârstă de 22 de ani, ortodox, care a fost lovit de un autoturism în Toronto. Nu te vom uita niciodată Adriane!

Mulțumim colegilor, prietenilor, cunoștințelor pentru condoleanțe, flori, sprijin material și moral.

Să-i fie țărâna ușoară!

ASOCIAȚIA FOȘTILOR DEȚINUȚI POLITICI DIN AMERICA

ADUCE LA CUNOSTINTĂ CAMARAZILOR DE SUFERINTĂ SI CELOR CARE L-AU CUNOSCUT, ÎNCETAREA DIN VIAȚĂ - DUPĂ O LUNGĂ SI GREA SUFERINȚĂ - LA 22 MARTIE 1992, A MARTIRULUI SUPRAVIEȚUITOR AL REEDUCARII DELA SUCEAVA ȘI PITEȘTI,

GHEORGHE - GIOGA PARIZIANU

Model de tărie fizică și sufletească, pierderea lui Gioga Parizianu, lasă un mare gol în rândurile foștilor deținuți politici din România, lipsindu-i de un neprețuit martor - victimă.

Fie-i în veci amintirea lui.

DEŞTEAPTĂ-TE ROMÂNE!

Motto: "Nu întreba ce poate face Tara ta pentru tine, întreabă ce poţi face tu pentru Tara ta."

J.F.Kennedy

——Nicolae D. RUSU——

Ca mulţi alţi compatrioţi, trăiesc cu emoţie orice eveniment din ţară, citesc ziare şi reviste de pretutindeni căutând ştiri, veşti ce au legătură cu ţara, sperând parcă ceva, aşteptând o schimbare spre bine, un început cât de cât promiţător pentru biata noastră ţărişoară.

Trebue să recunosc însă că cei care au acaparat puterea după ce-au deturnat Revoluţia din Decembrie '89 au dat dovadă de o inventivitate diabolică în a o păstra cu orice preţ prin manevre necinistite de culise, lipsiţi de orice scrupule, luptând pentru păstrarea vechilor poziţii: presupunerea gravă, că în spatele celor care-au tras şi ucis cei cca 2000 de tineri la Revoluţie se află cei ce conduc destinele de azi ale ţării, îşi face loc.

Deşi pe cale de dispariţie pretutindeni, devenit anacronic până şi în Rusia, neocomunismul a rămas încă pe poziţii în România. Măsurile politice şi economice întreprinse până acum de conducerea fesenistă au dus ţara spre prăpastie numai din cauza avidităţii de putere a vechilor şi noilor nomenclaturişti, deşi atunci, în Decembrie '89, aveam un capital politic şi moral extraordinar în faţa întregii lumi, iar în vistieria ţării se mai găseau aproape 2 miliarde de dolari. Doi ani şi jumătate irosiţi, dar pierderea pentru viitor este probabil incalculabilă.

T.V.R. Liberă a fost subordonată puterii, opoziţia distrusă în faşă, ziarele sabotate prin preţuri exorbitante de achiziţie a hârtiei, distribuţie defectuoasă, mai ales în localităţile mici, izolate; S.R.I. - ul este preocupat mai degrabă de activitatea partidelor de opoziţie, lansarea de zvonuri false ce prejudiciază şi compromit pe opozanţii puterii, decât de fruntariile ţării.

După starea de euforie plină de speranţe în Decembrie '89, Românul a devenit plin de amărăciune, dezamăgit, apatic, lipsit de interes mergând până la incredibil: regretarea vremurilor tiranului. Minerii, chemaţi de preşedinte de câteva ori (care acum neagă că i-ar fi chemat dar există proba filmată) conduşi de agenţi deghizaţi pentru a devasta sediile opoziţiei şi a elimina pe adversari, ne-au făcut din păcate cunoscuţi în toată lumea cu "democraţia originală" a puterii. Cum însă la ultima venire în Capitală "au cam sărit calul" scandând "Jos Iliescu" nu cred că li se va mai organiza o nouă apariţie.

Intre timp, fără efectuarea de reforme reale de piaţă care să privatizeze cu adevărat pe producători, care să dea naştere la concurenţă, preţurile au crescut, inflaţia s'a mărit, ţara s'a înglodat în datorii, căci guvernul nu a cumpărat găini care să facă ouă, ci numai ouăle care s'au terminat cu repreziciune.

Recentele alegeri din Februarie '92 au dat în sfârşit o oarecare speranţă Românilor, căci în marile oraşe cel puţin, opoziţia democratică a câştigat: se vede treaba însă că feseneul nu poate admite ca tocmai Capitala să fie sub control democratic şi de aceea a înfiinţat val-vârtej o nouă funcţie, prefect al Bucureştiului, peste primarul legal ales, pe care a încredinţat-o fostului Primar fesenist, Doru Pană; şi uite-aşa noul Primar Crin Halaicu va avea un înger păzitor care să vegheze ca nu cumva sa iasă la iveală cine ştie ce matrapazlâc secret.

Pe plan extern, iredentismul maghiar atacă tot mai insistent, deschis şi în culise. Episcopul Laszlo Tokes, a declarat că "Transilvania nu e românească, nu e ungurească ci aparţine locuitorilor ei", fără să precizeze că 4 5 din aceşti locuitori sunt Români, iar că teritoriul este românesc de milenii: seamănă astfel confuzie în străinătate aducând mari prejudicii ţării. Este cetăţean român şi se plimbă nestingherit prin toată lumea cu un paşaport românesc, dar vorbeşte de parc'ar fi plătit de un guvern străin de interesele ţării, ceea ce este inadmisibil.

De asemenea, Lajos Fur, Ministrul ungar al Apărării afirmă la 14 Februarie crt. că: "Naţiunea maghiară este o naţiune de limbă: apărarea ungurimii din bazinul carpatic (Transilvania) este o parte inseparabilă a apărării securităţii naţiunii ungare." Lajos Fur are o concepţie cel puţin stranie, dar jignitoare şi provocatoare, întrucât toate documentele C.S.C.E. în materie de securitate europeană privesc criteriul teritorial şi nicidecum al limbii vorbite. Este de dorit ca Românii să protesteze vehement şi să ceară ca guvernul maghiar să dea o dezminţire categorică a ministrului său.

In Răsărit, lacrima neamului nostru, Basarabia este ameninţată de o nouă dezmembrare şi aceasta după primirea şi recunoaşterea Republicii Moldova la O.N.U.

Forţele separatiste din aşa numita Republică Nistreană (cca.700 mii de locuitori din care 40% Români) lucrează la împrejmuirea cu sârmă ghimpată pentru a se diviza de restul Moldovei. Armata 14, în mod normal încazarnată în dreapta Nistrului, a trecut cu regimentele de tancuri şi blindate pe malul celălalt, fiind acum sub controlul autorităţilor dela Tiraspol: aceasta în ciuda aranjamentelor la nivel înalt între Preşedintele Moldovei şi al Federaţiei Ruse, prin care echipamentul militar urma să rămână la dispoziţia Republicii Moldova. Având la dispoziţie donaţii din partea multor foruri care doresc menţinerea vechilor rânduieli, s'a organizat o formaţie paramilitară "Garda Oniestr" din pretinşi civili. In realitate, comandanţii sunt ofiţeri activi plătiţi cu salarii de 10 ori mai mari decât media restului populaţiei, mercenari care n'au nici mamă, nici tată, nici patrie.

Iată dar, spectacolul bietei noastre patrii ameninţată cu pierderea fiinţei naţionale: mizerie, decădere economică, moral-spirituală şi politică în interior, ameninţarea cu dezmembrarea din exterior.

Si acum, ce-i de făcut?

Mai întâi, ţara şi poporul nostru au mai trecut prin vremuri de urgie, deşi cei 50 de ani de comunism au încercat s'o ucidă moral şi fizic, s'o desfiinţeze ca neam: popoarele migratoare (Germani, Huni, Slavi), Cumanii, Mongolii, Turcii cu domniile fanariote, Ungurii, Ruşii, sunt numai câteva din popoarele ce-au încercat să ne'ngenuncheze.

Este momentul acum să subliniez o convingere personală:

NU AU REUSIT SI NIMENI NU VA REUSI VREODATA SA NE DESFIINTEZE!

Suntem un neam ales, fiind născut creştin şi de aceea bunul Dumnezeu ne-a ferit dela distrugere şi ne va feri în vecii vecilor. Să nu ne depărtăm de Dumnezeu, să nu ne pierdem niciodată speranţa în El, să ne rugăm fierbinte şi încrezători. Să căutăm mijloacele de a renaşte ca neam, a ne îmbărbăta şi a lucra fiecare la reconstrucţia ţării.

Dragostea noastră de patrie şi de popor, de cel sărac şi neajutorat trebue să fie covârşitoare, nemărginită, nici un sacrificiu nu este prea mare şi să fim gata oricând pentru a-i sări în ajutor.

Să fim uniţi cu-adevărat "în cuget şi simţiri", căci numai unirea face puterea şi numai aşa vom izbândi. Să fim organizaţi, cinstiţi, drepţi, căci poporul nostru are resurse infinite.

Referindu-se la inteligenţa Românilor, Dl. Brucan ne-a jignit cu acel "stupid people"; pentru informarea Dvs., în cercetările internaţionale privind indicele "Q" de inteligenţă pe plan mondial, copiii români s'au clasat pe locul 2.

Sau că Românii ar fi un popor leneş; aceiaşi Români, găsind condiţii optime de dezvoltare în ţările vestice muncesc pe brânci şi reuşesc în 2-3 ani să agonisească precum alţii într'o generaţie. Ba mai mult, trimit şi ajutoare la rudele din ţară.

Din cele cca. 200 de partide existente, creaţie fesenistă conform principiului "Divide et impera" numai vreo 10 sunt mai importante. Partidele din Convenţia Democratică trebue să rămână unite pe mai departe, la noul examen electoral din Mai-Iunie a.c. Constatăm cu regret că nu există azi în România un om politic de mare forţă, care să impună electoratului, cu "priză" la popor. Personal îl apreciez pentru cinste, corectitudine şi dragoste de neam pe Dl. Coposu, dar nu am auzit că ar dori să candideze.

Rămâne alternativa regală, şi aceea, în cazul că FSN azi în declin, s'ar destrăma.

Instituţia monarhică, cu tradiţie, legată de întemeierea şi reîntregirea României, ar fi o garanţie în exterior că în viitor comunismul va fi eradicat din ţară: capitalul străin va căpăta încredere şi va investi în economia naţională.

Regele, ca monarh constituţional, va domni fără a guverna, va arbitra în eventuale conflicte interne. Vremurile s'au schimbat iar monarhul, continuator pe tronul României, îşi va înţelege menirea, va fi un factor de echilibru şi stabilitate în ţară.

Va trebui schimbată Constituţia, iar legile, adaptate la noile realităţi din ţară şi de pe mapamond.

Vor trebui în sfârşit făcute marile reforme necesare propăşirii neamului.

1. Reforma agrară adevărată unde 80-90% din pământ să se dea ţăranilor, împreună cu împărţirea întregului inventar agricol; ceea ce s'a făcut de FSN este o parodie, unde 70% din teren a rămas Statului împreună cu tot inventarul agricol, cu consecinţe dezastruoase pentru ţară.

2. Reforma industrială, împărţindu-se toate fabricile şi uzinele cu unele excepţii de interes de Stat, astfel:

- 40% la muncitori;
- 40% la statul român;
- 20% se vând la particulari.

3. Reforma monetară, scoţând astfel banii dela cei îmbogăţiţi peste noapte din afaceri necinstite şi la piaţa neagră;

4. Intărirea armatei cu dotare materială modernă, sprijin moral, creşterea gradului de educaţie patriotică, toate acestea în vederea descurajării oricăror mişcări iredentiste: în noul Serviciu de Informaţii, în slujba cu adevărat a patriei şi neamului va fi o datorie de onoare a oricărui Român să fie luptător voluntar, datorie dictată de conştiinţa şi iubirea de ţară, pentru apărarea intereselor sale.

5. Reforma învăţământului prin:

- Revizuirea istoriei României, conform datelor reale;
- Introducerea religiei în şcoli, căci suntem neam creştin;
- Predarea predominantă a limbii ruse să fie înlocuită cu alte limbi de circulaţie mondială de care ţara are astăzi nevoie (engleza, franceza).

In sfârşit, rămâne problema reîntregirii ţării: nu putea avea linişte atâta vreme cât fraţii noştri sunt vânaţi şi ucişi la Nistru de mercenari ruşi sau cazaci, atâta timp cât aspiraţia noastră legitimă, unirea, nu este încă înfăptuită.

Trebue să sprijinim din toate puterile poziţia Frontului Popular Creştin Democrat din Republica Moldova, care cere:

- Având în vedere anularea Pactului Ribbentrop - Molotov de către Parlamentul fostei URSS şi Parlamentul României, ceea ce înseamnă şi anularea retragerii cetăţeniei române din Basarabia, Tinutul Herţa şi Bucovina de Nord, să se recunoască dreptul populaţiei la alegerile generale din România;

- După anularea pactului, nu mai există nici o raţiune politică, juridică sau de altă natură care să împiedice restabilirea catăţeniei române pentru cei ce-au pierdut-o ca urmare a ocupării de către URSS a unei părţi a României;

Toate personalităţile de răspundere din cele două state, însişi preşedinţii acestora, oficial declară că sunt pentru unire, dar că, momentul nu a sosit încă. Mi-e teamă că acest moment să nu fi trecut deja pe lângă noi, dar dac'ar fi aşa, trebue să căutăm un nou prilej favorabil, să ni-l creem, să nu avem odihnă şi să ne rugăm la Dumnezeu pentru el.

Republica Moldova ocupă o poziţie unică în cadrul noii uniuni; nu există vreo altă republică din fosta URSS la frontiera cu un stat vecin, cu care să dorească unirea. Singura excepţie ar fi fost Republică Carelo-Finlandeză, care însă a fost înglobată direct la Rusia. Dar chiar şi-aşa, micul popor finlandez cere astăzi restituirea părţii din patria sa, acaparată de Rusia.

Din acest punct de vedere, Moldova nu are frontieră direct cu Rusia şi sperăm că independenţa din ce în ce mai accentuată a Ucrainei va avea un rol pozitiv pentru cauza unirii Românilor.

Nu trebue să ne înspăimânte greutăţile, dar TREBUE SA VREM DIN TOATA FIINTA NOASTRA. Sunt convins că se va găsi atunci o cale. Nu trebue aşteptat ajutor din afară pentru unire; dimpotrivă, marile state se pare că au interese diferite de ale noastre.

Dar aspiraţia normală, firească, legitimă a oricărui popor (nu numai al Germaniei), şi deci şi a noastră, este UNIREA. Românii nu au dus războaie de cotropire a unor pământuri străine dar este datoria noastră sfântă să apărăm cu orice preţ moşia lăsată moştenire din neam în neam pentru copiii noştri şi copiii copiilor noştri în vecii vecilor.

Patriotismul, trăsătura firească a vieţii noastre lăsătă de Dumnezeu dela naştere până la stingere trebue să iasă în evidenţă acum la fiecare dintre noi, când ţara este în primejdie; el trebue să fie atât de mare încât "să dea pe dinafară".

Nimeni nu poate sta de-o parte căci ţara are nevoie de toţi fiii săi. A nu face politică, înseamnă a face totuşi o politică a nepăsării, a-ţi merita soarta, căci Moldova singură nu poate avea un viitor după ce Rusia va trece de această perioadă de tranziţie în refacerea imperiului.

ROMANI DE PRETUTINDENI, LUPTATI PENTRU UNIRE, AJUTATI-VA FRATII!

SA NE PUNEM FIECARE INTREBAREA: "CE POT FACE EU ACUM PENTRU SCUMPA NOASTRA MAMA ROMANIA?"

RUGAM PE BUNUL DUMNEZEU SA FIE CU NOI SI SA NE LUMINEZE CALEA

Fostele unităţi sovietice trec sub jurisdicţia Moldovei

Preşedintele Republicii Moldova, Mircea Snegur, a semnat decretul „cu privire la trecerea sub jurisdicţia Republicii Moldova a unităţilor militare dislocate pe teritoriul ei" — a anunţat serviciul de presă al preşedintelui republicii, citat de agenţia Moldova-Pres. În scopul creării bazei pentru formarea forţelor armate ale Republicii Moldova sub jurisdicţia ei trec unităţile şi subunităţile militare ale forţelor armate ale fostei Uniuni Sovietice, dislocate pe teritoriul republicii, acestea fiind transmise în subordinea Ministerului Apărării al Republicii Moldova împreună cu toate mijloacele tehnice, armamentele, clădirile şi alte bunuri, care se află în dotarea unităţilor militare.

Tot despre Constituţie

LEGEA PRIN CARE S'A PROCLAMAT REPUBLICA ÎN 1947 ESTE UN FALS

E.C. FIANU

Cu titlul de mai sus, D-nul avocat Eleodor Focşeneanu a publicat un articol în ziarul "România Liberă" No. 507, în care descrie şi explică şarlataniile comise de comunişti, în ziua de 30 Decembrie 1947, pentru a proclama "Republica".

Deoarece, probabil, mulţi Români - atât în ţară cât şi în exil - nu cunosc evenimentele menţionate, care din punct de vedere formal şi legal au o importanţă primordială în istoria noastră contemporană, facem, mai jos, o sinteză a articolului citat. Parodia "Constituţiei" din 1991 devine şi mai evidentă.

***

La 30 Decembrie 1947 Regele Mihai I a fost constrâns, prin ameninţări şi şantaj, să abdice iar Republica a fost "proclamată" de o Adunare a Deputaţilor, constituită în urma unor alegeri frauduloase.

Conform Constituţiei din 1866 revizuită în 1923, în vigoare la acea dată, (n.n. Constituţie care nu a fost abrogată, legal, nici până astăzi!) abdicarea forţată a Regelui nu atrăgea după sine, în mod implicit, schimbarea formei de guvernământ a Statului care era Monarhia constituţională.

Preşedintele Consiliului de Miniştri, la vremea aceea Petru Groza care a condus această lovitură de Stat, conştient de caracterul ei anticonstituţional, a încercat să dea o aparentă legitimitate "Republicii", instaurată de puterea executivă nelegitimă, printr'o proclamaţie către ţară, adoptată de Consiliul de Miniştri la 30 Decembrie 1947, ora 15.30, la numai trei ore dela abdicarea Regelui.

In mesajul de Anul Nou 1948, Petru Groza afirma că "muncitorii cu braţele şi cu mintea, dela oraşe şi dela sate, şi-au ales o nouă formă de guvernământ", votând prin reprezentanţii lor în Parlament legea istorică, "Actul de naştere al Republicii Populare Române".

Actul menţionat era legea No. 365 din 30 Decembrie 1947 pentru constituirea Statului român în "Republica Populară Română"! Legea, care în art. 1 lua act de abdicarea Regelui, abroga, în art. 2, Constituţia din 1866 cu modificările din 1923, 1944 şi următoarele, iar în art. 3 proclama România "Republică Populară."

Adunarea Deputaţilor existentă la 30.12.1947 nu era decât o adunare legislativă ordinară, care funcţiona în temeiul Constituţiei din 1866/1923 care prevedea o dublă procedură pentru revizuirea ei şi anume: adunarea ordinară trebuia să constate necesitatea unei revizuiri după care ea se dizolva de drept şi se alegea o Adunare Constituantă care decidea asupra revizuirii.

Această procedură fusese întărită, cu un an înainte, prin Decretul regal No. 2218/1946 care prevedea că "Adunarea Deputaţilor nu va putea proceda, nici în totul, nici în parte, la revizuirea Constituţiei. Acelaşi decret prevedea explicit că revizuirea putea fi făcută numai de către o Adunare legiuitoare extraordinară, aleasă special în acest scop."

In consecinţă, Adunarea Deputaţilor existentă la 30.12.1947, o adunare ordinară, nu era competentă nici să suprime Constituţia nici să schimbe forma de guvernământ ceea ce face ca legea lui Petru Groza No. 365/1947 să fie nulă şi neavenită, în drept, ab initio, organul care a emis-o excedându-şi prerogativele.

Dar ce este mai grav şi depăşeşte domeniul politic şi constituţional este faptul că aşa zisul vot al legii 365/'47 este o pură ficţiune fiindcă la 30 Decembrie 1947 nu s'a adunat nici o adunare şi nu s'a votat nici un fel de lege ceea ce constituie o infracţiune de drept comun comisă de şleahta de comunişti care deţineau puterea impusă, la acea dată, Legea 365/47 nu este decât un fals grosolan!

Citarea faptelor dovedesc cele afirmate mai sus: Regele Mihai I a fost silit să abdice la 30.12.47 în jurul amiezii. Numărul special al "Scînteii" din 1 Ianuarie 1948 a publicat, pe prima pagină, actul abdicării şi proclamaţia guvernului de instaurare a "Republicii" iar pe pagina a 3-a "Sedinţa Adunării Deputaţilor" care ar fi avut loc pe 30 Decembrie 1947.

Insă la data aceea Parlamentul era în vacanţă! Ultima lui şedinţă avusese loc pe 20 Decembrie iar următoarea şedinţă fusese stabilită pentru 20 Ianuarie 1948. Pentru ca şedinţa imaginară să poată avea loc trebuia ca Parlamentul să fi fost convocat în şedinţă extraordinară. Ori nu există nici un act oficial care să fi decis această convocare!!

Pentru a suplini acestei lipse s'a procedat, în grabă, la mobilizarea deputaţilor care au putut fi contactaţi în Capitală. Această adunare de circumstanţă era, bineînţeles, anticonstituţională iar numărul deputaţilor nu putea fi decât infim. Deputaţii, în vacanţă, erau răspândiţi peste tot, în ţară, iar venirea lor la Bucureşti în timpul scurt de câteva ore ale unei după amieze, iarna, în ajunul Anului Nou, cu mijloacele de transport mai mult decât precare de după război, imposibilă de realizat.

In arhive există totuşi un proces-verbal al unei şedinţe a Adunării Deputaţilor din 30.12.1947 care menţionează că Preşedintele Mihail Sadoveanu a deschis şedinţa declarând: "Adunarea fiind "în număr" declar şedinţa deschisă." (!!)

Care număr? Regulamentul interior al Adunării Deputaţilor prevedea că secretarul trebue să facă apelul nominal iar preşedintele comunica adunării numărul deputaţilor prezenţi şi declara şedinţa deschisă numai dacă se constata "prezenţa în incintă a cel puţin jumătate plus unu din numărul total al deputaţilor." De ce preşedintele nu a specificat numărul de deputaţi prezenţi, ignorând voit obligaţia lui regulamentară?

Pentru prima oară dela deschiderea sesiunii parlamentare, la 1 Ianuarie 1946, nu se făcea apelul nominal, nu se comunica numărul deputaţilor prezenţi şi nu erau citaţi deputaţii absenţi!

De ce ? Pur şi simplu fiidcă la adunare participau numai câţiva deputaţi găsiţi la Bucureşti. Analiza procesului-verbal confirmă că de fapt nu a avut loc nici o întrunire a deputaţilor. El consemnează că Petru Groza a citit actul de abdicare şi proclamaţia guvernului, că deputatul Gh. Nichiti a citit proiectul de lege pentru constituirea Republicii Populare, iar Gh. Apostol a propus componenţa prezidiului R.P.R., ambele proiecte fiind adoptate. Finalmente patru din cei cinci membri ai prezidiului au depus jurământul.

In afara cuvântărilor de rutină ale preşedintelui şi ale vice-preşedintelui şi citirea proiectelor de lege nu se pomeneşte de nici o luare de cuvânt, expunere de motive sau raport!

Sedinţa fulger a durat dela ora 19.10 până la 19.55, exact 45 de minute. In acest scurt răstimp, când puteau ovaţiona (cf. procesului verbal) cei prezenţi de 19 ori, când se putea face lectura celor patru documente citate, adoptarea cu 295 de bile albe (ceea ce presupune prezenţa a 295 de deputaţi!) în unanimitate, a celor două proiecte de legi şi depunerea jurământului celor patru membri ai prezidiului? ? Niciodată!

Concluzia acestei mascarade de legitimitate este că procesul-verbal al "şedinţei" Parlamentului din 3 Decembrie 1947 este un fals grosolan, consemnând fapte care nu s'au petrecut!

Constatăm că nu a avut loc nici o şedinţă a Parlamentului ci numai evocarea reuşitei loviturii de Stat cu discursuri stereotipe şi numeroase ovaţii comandate.

Cu această farsă sinistră s'a suprimat singura Constituţie legală a ţării, veche de 81 de ani care, în ultimele zile ale anului 1947, a fost înlocuită cu dictatura comunistă.

"Parlamentul" actual al ţării nu s'a simţit dator să declare legea 365/1947 nulă şi neavenită; prin tăcere el justifică astfel dictatura comunistă, considerând legitim actul ei constitutiv.

O constituţie nu se abrogă printr'o lovitură de Stat.

In ciuda unor aparenţe înşelătoare, România nu este, nici astăzi, un Stat de DREPT.

1) Afirmaţie confirmată şi de D-nul avocat Ioan Timofte, astăzi în vârstă de 80 de ani, fost deputat în legislatura 1946-1948, victimă a comunismului, care în No. 515 al ziarului "România Liberă" declară: "In 30 Decembrie 1947, deşi Parlamentul era la mijlocul unei vacanţe, eu eram la Bucureşti. Venisem cu o zi în urmă, pe 29, pentru alte treburi, nu cele deputăţeşti..." Fiind la hotel, în jur de ora două, află printr'o notă că este convocat la Parlament... "Ajung în Dealul Mitropoliei pe la cinci şi jumătate; nimeni nu ştia motivul convocării ... Afară, lume multă. Se intră în clădirea Parlamentului. Se ocupă toate balcoanele şi parterul. Noi, parlamentarii, dacă eram 30-40; din Bucureşti, din Giurgiu, din Ploieşti, deci din împrejurimi. Doar eu eram de mai departe... La tribună vine Petru Groza şi citeşte actul de abdicare şi proclamaţia guvernului. Apoi, altcineva, componenţa prezidiului. S'a ovaţionat, s'a bătut din palme. Aflu abia acuma, după aproape 44 de ani, că aceea ar fi fost o Adunare Constituantă. Nici vorbă! Era o adunătură, un miting politic. N'a fost nici o dezbatere parlamentară şi nici un vot. Nici cu bile, cum se scrie înprocesul verbal, nici fără bile... Totul a durat o oră... (!!)

Din presa franceză

ROMAN CONTRA LUI ILIESCU

F.S.N.-UL PE CALEA DEZBINĂRII

Corespondentul ziarului parizian "Le Monde" la Bucureşti, Jean-Baptiste Naudet descrie - la 28 Martie - cum s'a petrecut a doua convenţie naţională F.S.N. Redăm mai jos articolul citat.

F.S.N.-ul este pe cale să explodeze; la cârma ţării din Decembrie 1989 el organizează de ieri, la Bucureşti, a doua convenţie naţională.

Delegaţii vor avea, probabil, de ales candidatul la viitoarele alegeri prezidenţiale între fostul Prim-ministru, actualul "lider naţional" al FSN, Dl. Petre Roman şi actualul Preşedinte Ion Iliescu.

In preziua convenţiei, partidele din opoziţie au hotărât să reînnoiască unitatea de acţiune care le-a permis să câştige alegerile locale din Februarie trecut.

Sala Polivalentă, unde s'au întrunit, ieri, cei 1200 de delegaţi FSN - "democraţii" D-lui Roman, "conservatorii" D-lui Iliescu şi "oportuniştii" nedecişi - găzduise cu o zi înainte un meci de box. Convenţia naţională FSN se va transforma, oare, într'un pugilat?

După doi ani de guvernare Frontul pare a fi mai preocupat de luptele interne decât de nenumăratele probleme ale ţării sau de lupta împotriva unei opoziţii care a progresat în mod vădit. Toate partidele din opoziţie, în afară de unul singur (Partidul Liberal), unite în sânul Convenţiei Democratice au hotărât să reînnoiască uniunea lor pentru viitoarele alegeri legislative şi prezidenţiale.

Cu greu FSN-ul va putea face acelaşi lucru. Dacă considerăm convenţia municipală a FSN-ului bucureştean de Duminica trecută ca o repetiţie, convenţia naţională riscă să fie agitată. Cu ocazia întrunirii dela Bucureşti sala s'a transformat într'un stadion. In primele rânduri, partizanii fostului Prim-ministru strigau: "Roman! Roman!" In fundul sălii partizanii Preşedintelui, agitând portretul acestuia, urlau, "Iliescu! Iliescu!"

Ce s'a întâmplat cu cuplul care, în timpul revoluţiei, surâdea cu gura până la urechi, să ajungă la asemenea situaţie?

După versiunea D-lui Roman, D-nul Iliescu l-a împiedicat să moştenească funcţia de "lider naţional", cu ocazia primei convenţii din Martie 1991.

TREI MOTIUNI, UNA PENTRU FIECARE CURENT

D-nul Iliescu l-a învinuit că a condamnat puciul dela Moscova prea sever. In orice caz, D-nul Iliescu ar continua "ideologia trecutului" în timp ce D-nul Roman a deschis ochii şi şi-a regăsit memoria după ce a pierdut puterea şi după ce preşedintele l-a "abandonat", în Septembrie 1991, cu ocazia ultimei descinderi a minerilor la Bucureşti. O "'mineriadă" de care D-nul Iliescu n'ar fi străin spune D-nul Roman - fiindcă unul din consilierii D-lui Iliescu şi V. Măgureanu, devotat preşedintelui şi director al SRI-ului (fosta Securitate) se "plimbau" pe valea Jiului, puţin timp înainte de acest "eveniment".

Partizanii D-lui Iliescu, "Grupul pentru unitatea FSN-ului" acuză pe D-nul Roman că ar fi guvernat ca un diletant, cu "autoritate intolerabilă", de a fi deviat "către un neo-liberalism greşit definit" şi că ar fi un om corupt: grupul FSN al Senatului a creat o comisie de anchetă parlamentară care a constatat o "proastă gestiune" a guvernului Roman dar nu a găsit dovezi de corupţie. (n.n. Incă nu s'a văzut "corb la corb să-şi scoată ochii")

Conform statutelor FSN, fiecare curent va depune moţiunea lui. Grupul pentru unitate al lui Iliescu pledează pentru "restabilirea drepturilor Statului în sectorul economic, în perioada de tranziţie" (!?!)

Moţiunea Roman, denumită "viitorul, astăzi", redactată într'un stil demagogic, este ceva mai consistentă.

In fine, a treia moţiune cu toate că este mai serioasă sub aspectul economic nu este sprijinită decât de foarte puţini membri ai partidului.

Bătălia de "idei" riscă să fie înlocuită cu bătălia dintre şefi. Oamenii D-lui Iliescu dau impresia că vor să-l elimine pe D-nul Roman. D-nul Iliescu a încercat să-l ia prin surprindere pe D-nul Roman, convocând la 12 Martie colegiul director al FSN la care a cerut - fără succes - demiterea D-lui Roman.

La convenţia naţională, problema candidatului este ultima pe ordinea de zi. D-nul Roman vrea să obţină, mai întâi, triumful "ideilor" şi al moţiunii sale. "Convenţia va alege un program. Candidaţii la preşedinţie vor trebui să-şi exprime părerea faţă de acest program", explică D-nul Berceanu, organizatorul convenţiei. "Deocamdată, explică tot el, candidaţii nu s'au declarat public. S'ar putea ca alegerile prezidenţiale să fie amânate până în Septembrie", în timp ce alegerile legislative au fost promise pentru luna Mai, cu toate că legea electorală încă nu a fost promulgată.

Deci meciul între D-nul Iliescu care are sprijinul bazei partidului şi D-nul Roman care are sprijinul cadrelor conducătoare s'ar fi amânat pentru mai târziu. Si aceasta spre marea uşurare a delegaţilor "oportunişti" ai convenţiei şi a membrilor unui partid care "apucă pe oricine" dar care a început să nu mai apuce mare lucru şi care ştie, întotdeauna, să trimită rezolvarea problemelor la calendele greceşti.

E. C. F.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

„Drumul Crucii"

Organizaţia Tineretului Creştin şi Democrat din Chişinău şi Liga Studenţilor din Universitatea Bucureşti organizează un marş Chişinău - Bucureşti, marş prilejuit de aniversarea revenirii Basarabiei la Patrie, la 27 Martie 1918. Marşul va porni din Chişinău în data de 9 Martie 1992 şi se va încheia la Bucureşti, la 27 Martie, cu o adunare festivă. Acţiunea a fost denumită simbolic ''Drumul Crucii'', cei 30 de participanţi la marş purtând cu ei o cruce ca semnificant religios, de duh, al Unităţii Naţionale. Crucea dusă din Chişinău va fi aşezată, la încheierea marşului, alături de Troiţa din Piaţa Universităţii din Capitală. Pe parcursul traseului, în oraşele mari, vor avea loc întâlniri cu personalităţi culturale şi politice şi se vor oficia slujbe religioase.

(Raluca Brumariu) R.L.

COMUNICAT

AR Press comunică următoarele:

Pe data de 1 Aprilie a.c. a avut loc întâlnirea celor cinci mari partide: PAC, PER, PNL, PNTCD, UDMR, care s'au pronunţat în favoarea continuării acţiunii comune de a prezenta un singur candidat pentru preşedinţie. Convenţia Naţională pentru Instaurarea Democraţiei se va întruni din nou la 15 Aprilie a.c.

DE CE UNII REGRETĂ DICTATURA COMUNISTĂ

Dictatura comunistă cu cortegiile ei inerente de chinuri şi cazne neomeneşti am trăit-o cu toţii. Mulţi consideră această barbarie ca o fatalitate.

După zorii limpezi care păreau să anunţe, în Decembrie '89, o stare şi o viaţă omenească de libertate şi dreptate, realitatea tristă a situaţiei politice, economice şi sociale de astăzi duce - pe unii - la întrebarea: la ce bun atâta chin şi cazná dacă aproape nimic nu s'a schimbat? Minciuna, crimele, furtul, nedreptatea, corupţia, dezinformarea şi ameninţările continuă. Fenomenele acestea nu fac decât să întărească influenţa nefastă a nostalgicilor trecutului care încearcă - într'o ultimă zvârcolire - să profite, din nou, de disperarea celor slabi de înger.

Să fim conştienţi de acest pericol şi să facem - fiecare la locul lui - tot ce ne este posibil pentru ca nimeni să nu mai regrete, nici măcar o clipă, sinistrul regim din trecut.

ÎNSĂMÂNŢĂRILE DE TOAMNĂ, UN FALIMENT TOTAL

Vom avea anul acesta o recoltă sub toate aşteptările: însămânţările de toamnă nu cuprind nici măcar jumătate din suprafeţele însămânţate în 1989 şi 1990!

- 360 mii ha au fost însămânţate cu orz (40% din prevederi)

- 320 mii ha au fost însămânţate cu grâu (14% din suprafaţa programată)

Au mai fost semănate pe 51 mii ha plante furajere, pe 17 mii ha orzoaică şi pe 23 mii ha legume de câmp.

In total au fost însămânţate 760 mii ha de pământ ceea ce reprezintă numai 24% din prevederile făcute toamna trecută.

Până când vom permite numai incapabililor răuvoitori să ne conducă?

CĂRBUNI FĂRĂ BANI

Termocentralele se plâng că nu sunt aprovizionate cu cantităţi suficiente de cărbune. Cum să livreze minele produsele lor, când până la sfârşitul anului 1991 termocentralele Işalniţa, Simnic şi Calafat nu achitaseră minelor din jud. Gorj nici un kilogram din cărbunele livrat?

PORUMBUL OTRĂVIT ŞI RAŢELE SĂLBATICE

In Deltă, pe teritoriul fermei nr. 7 Baia, s'a petrecut un adevărat dezastru ecologic.

S'a dat momeală raţelor sălbatice boabe de porumb îmbibate în otravă. Au murit mii şi mii de raţe. Autorii acestui masacru au mărturisit că intenţionau să vândă păsările la piaţă.

SUEDIA AJUTĂ TEATRUL DE STAT DIN SIBIU

Teatrul de Stat din Sibiu, deteriorat grav de un incendiu în Decembrie 1989, pe cale de dispariţie din lipsă de fonduri - fapt care n'a tulburat nicicum Prefectura Sibiu- este salvat de Suedezi!

D-na Dr. Adriana Popescu, din Suedia, a organizat trimiterea a două autotrenuri cu ajutoare din partea teatrului Regal Dramatic din Stockholm, la Sibiu. Acestea erau încărcate cu costume, recuzită, instalaţii de lumină etc. Din acelaşi imbold, alte teatre suedeze şi chiar Opera Regală au promis şi ele sprijinul lor. Mulţumiri călduroase donatorilor şi D-nei Dr. A. Popescu, iniţiatoarea acestui deosebit act de generozitate.

POLIGLOŢII

In ''epoca de aur'' se spunea că Ceauşescu cunoaşte patru limbi: peltica veche, gângava nouă, limba de lemn şi acasă vorbea elena.

Slavă Domnului, elena nu mai este la modă.

Auzind vorbind, astăzi, pe dragii noştri conducători - cu zâmbetul până la urechi şi plini de ei - constatăm, în cercurile sus puse, o diminuare gravă a potenţialului de utilizare a mai multor limbi. Protipendada noastră nu mai întrebuinţează decât limba de lemn cu inflexiuni provinciale de peltică şi gângavă.

Am decăzut şi pe plan cultural, vai de capu' nostru!

MILIOANE DE DOLARI CARE S'AU DUS PE APA SÂMBETEI

D-nul Ion Irofte, Director şi Contabilul - şef Florin Murărescu, conducătorii fabricii de stofe Buhuşi au încheiat, în 1991, un contract cu firma italiană GIOBE în valoare de 2.800.000 de dolari US pentru achiziţionarea de războaie... recondiţionate: maşini fabricate înainte de 1980, cu o tehnologie depăşită de mult, cârpite de mântuială, faimoasele războaie au ajuns la Buhuşi unde aşteaptă să fie stocate ca fiare vechi. ''Retehnologizarea'' maşinilor, pe care GIOBE se obligase s'o facă, nu a fost decât un argument comercial. Maşinile fiind defecte nu pot fi folosite!

Cu toate că sindicatul întreprinderii şi tehnicienii s'au opus acestui contract, conducerea l-a semnat.

Nu există decât două explicaţii la această nemaipomenită risipă: ori responsabilii acestei operaţii sunt totalmente incompetenţi, ori, tot ei, au fost mituiţi! In ambele cazuri ei ar trebui imediat destituiţi şi citaţi în faţa justiţiei.

D-nul prim ministru sau organele competente cunosc acest fapt?

Până când vom irosi puţinele fonduri de care ţara, vlăguită, mai dispune astăzi?

"ACADEMIA ŞTEFAN GHEORGHIU" REÎNVIE

Fosta oficină comunistă de îndoctrinare a cadrelor PCR, botezată pompos ''Academia Stefan Gheorghiu'', desfiinţată în Martie 1990, a reînviat - pentru pregătirea cadrelor FSN - sub denumirea (nu mai puţin pompoasă) de ''SCOALA NATIONALA DE ADMINISTRATIE SI STUDII POLITICE'' Această nouă oficină criptocomunistă a fost înfiinţată în 1991 printr'un decret emis de fostul Premier Petre Roman, ''play boy'' - ul nostru pretins internaţional.

Dela sine înţeles, ''Scoala Naţională s'a instalat în localurile fostei ''Academii''. Rector a fost numit, bineînţeles, ''personalitate'' cu bune şi vechi state de serviciu: Vasile Secăres, membru de vază al PCR, fost rector al ''Academiei'', consilier personal al lui Iliescu şi vicepreşedinte al FSN (deocamdată numai atât!) Pentru ocuparea posturilor de ''profesor'' se pare că se duce o luptă pe viaţă şi pe moarte între haitele de rechini dela FSN. Au câştigat deocamdată, Vladimir Pasti, vicepreşedinte al FSN, Ion Mircea Pascu şi Florin Vasilescu, ''consilieri prezidenţiali''.

Continuarea acestei sinistre farse în numărul viitor...

ESCROCII FURĂ PE INVESTITORII STRĂINI

Un Elveţian, om de bună credinţă, investind câteva sute de mii dolari U.S. a creat cu doi Români, fraţii Dan Emil Croitoru şi Emil Căpătoiu, Soc. de import-export G. DE SIEBENTAL SRL Bucureşti. Cu toate că cetăţeanul elveţian avea majoritatea capitalului, fără ştirea lui, cei doi fraţi au importat în grabă cât mai multe mărfuri pe care le-au transferat ilegal unei alte societăţi creată numai de ei doi, fără participarea asociatului lor principal.

Astăzi, cetăţeanul elveţian aşteaptă hotărârea justiţiei române în faţa căreia a depus plângere pentru escrocherie, abuz de încredere, gestiune frauduloasă şi faliment fraudulos. Cam târziu, Elveţianul nostru a aflat că Dan Emil Croitoru (care fiind urmărit - înainte de 1989 - pentru fraude şi-a schimbat, în 1976, numele, probabil predestinat, de Căpătoiu în Croitoru!) este un escroc notoriu cunoscut organelor de poliţie, cu un cazier judiciar bine garnisit, condamnat în nenumărate rânduri pentru delicte de drept comun. Celălalt frate Căpătoiu, urmărit tot pentru delicte de acest gen, a fugit, la începutul anilor '80, în Elveţia.

In speranţa că păţania Elveţianului să nu fie decât un caz rar, justiţia română ar trebui să pedepsească cât se poate de sever pe escrocii care ne fac atâta rău, astăzi când avem nevoie mai mult decât oricând, de investitori străini care să ajute la punerea pe picioare a economiei noastre.

AZI NE DESCURCĂM

Verbul ''a fura, furare'' care implică abuz de încredere, falsuri în acte publice, acumulare a unor obiecte ce nu-ţi aparţin ori pe care le-ai găsit înainte de a fi pierdute etc. a ieşit din vocabularul cetăţeanului.

El supravieţuieşte pentrucă se... ''descurcă''.

"TRANSPARENŢA" GUVERNULUI ROMAN

Bilanţul guvernării lui Roman este mai opac decât un munte de granit care, cu mijloace adecvate, poate fi totuşi analizat.

Astfel, nu ştim ce împrumuturi s' au contractat şi care a fost destinaţia acestora. Nu ştim la ce au fost folosite fondurile adunate, ca de exemplu ''Libertatea'', cotizaţiile membrilor PCR, cotizaţiile sindicaliştilor sau valoarea creanţelor externe. Nu se cunoaşte valoarea conturilor secrete din străinătate ale foştilor corifei ai PCR, cu Ceauşescu în cap, nici valoarea mijloacelor fixe şi nici veniturile fostelor (numeroase) gospodării de partid.

Nu se ştie ce suprafeţe arabile au fost neînsămânţate în 1990 şi nici în 1991. Nu ştim ce pierderi a suferit, în 1991, cultura grâului ceea ce nu împiedică autorităţile să prevadă urgent importul de grâne. De asemenea nimeni nu cunoaşte numărul real (sau mascat) al şomerilor.

Dar ceea ce este mult mai grav este faptul că nu cunoaştem numărul victimelor, urmare a tuturor evenimentelor violente care au avut loc între Decembrie 1989 şi sfârşitul lui 1991.

Astfel nu cunoaştem multe, foarte multe lucruri, pe care orice om care nu trăieşte într'o democraţie ''originală'' le poate şti.

Dar aşa ceva nu împiedică pe nici unul dintre responsabili şi mai puţin pe D-nul Petre Roman, să doarmă liniştit, fără dureri de cap!

COMEMORARE

Pe 2 Martie a.c., la troiţa din faţa Palatului Regal din Bucureşti, a avut loc o slujbă de pomenire a eroului Liviu Babeş, tânăr care în 1989 şi-a dat foc în semn de protest faţă de regimul comunist, semnalând lumii nerespectarea drepturilor omului în România.

In Republica Ceho-Slovacă, la comemorarea lui Jan Palach a participat şi Preşedintele Vaclav Havel. La Bucureşti, ''emanaţia'' dela Cotroceni nu s'a deranjat.

In timpul slujbei de pomenire, un grup de ''handicapaţi'' F.S.N., echipaţi ''muncitoreşte'', a început să huiduie şi să scandeze: ''La muncă! La muncă!''.

De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere.

ALBĂ - NEAGRĂ

Meritorii eforturile mensualului timişorean ''Gazeta de Vest'' de a pune în lumina adevărului Mişcarea Legionară, acest fenomen complex, prezentat cel mai adesea ''în negru'' de istoriografi, fie din rea-credinţă, fie din ignoranţă.

Nu putem spune acelaşi lucru despre ''contribuţiile'' lui Ioan Sorin Usca, aporturi teoctistovătraşe întru ''veştejirea'' Bisericii Greco-catolice şi ''tifle'' de incompetent date creştinilor ne-ortodocşi din România.

Cui bono?

Chiar îi sunt indispensabile D-lui Redactor-şef Ovidiu Guleş serviciile unui individ care confundă Sfântul Duh cu alcoolul?

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

F.S.N. ÎN ECLIPSĂ

Tălmăcind voturile:

In general, la oraşe, guvernul a pierdut la alegerile locale, dar la sate şi-a menţinut vechile cadre.

Au participat la concursul de popularitate partide de culori pestriţe, unele acoperind cu sunete tricolore secera şi ciocanul.

Ne ocupăm de rezultatele dela sate şi din capitala Moldovei.

Votul ieşenilor, oraşul ce ne-a dat Junimea şi pe cei mai mulţi romancieri premiaţi, nu-l aprobăm dar îl înţelegem.

Aci am avut un Gusti, Ralea, Sadoveanu, Parhon etc. valori recunoscute care, la fel ca mulţi alţi cărturari din Apus, au crezut, din naivitate, în Himera dela Răsărit. Ei au lăsat urme; dar suntem siguri, dacă ar fi trăit, n'ar fi votat trandafirul.

Adăugam că'n Moldova, din dragoste pentru dolarii turiştilor, n'au fost dărâmate bisericile şi mânăstirile, iar "centrele industriale" nu-şi arătaseră coasa peste satele lui Stefan cel Mare.

In ce priveşte succesul F.S.N-ului din comunele rurale nu trebue uitat că la ţară, principala sursă de informaţie, sunt undele dela radio şi TV, ambele în serviciul stăpânirii, la care adăugăm suportul moral al Patriarhiei oferit în perpetuum celor care deţin puterea. (Nu mai repetăm laudele aduse "Domnului Ceauşescu" de P.F. Teoctist.)

Credinciosul ţăran a fost amăgit de serviciile religioase îndesate pe micul ecran. Un fapt ce ne reaminteşte de o altă cacialma: înmormântarea cu sute de preoţi a mamei anti-Hristului, Nicolae.

Si atunci, şi acum, ţăranul a fost înşelat de falsa pietate, nedumerit de muşuroiul de partide şi de promisiunile goale cu care şi-a umplut grajdul de patru decenii.

In această ceaţă electorală, menţinerea la sate a vechilor primari, îşi are o explicaţie, dacă ne întoarcem cu gândul la omenia ţăranului, care "comunist" ori necomunist, şi-a împărţit cu semenii lui şi ultima înghiţitură de pâine.

Aşa a supravieţuit Românul sub stăpânirea vremurilor amare.

E o mare deosebire între ţăranul "comunist" şi activistul de partid recrutat din periferia fanarului care-i negru în cerul gurii, răzbunător şi fără rădăcini în tradiţia neamului.

Dar în curând vom avea alegeri şi ne gândim la un vechi proverb: "Dă Doamne Românului mintea cea de pe urmă."

ŞI-A ÎNDEPLINIT MISIUNEA

Trei organizaţii sindicale, reprezentând 80% din numărul muncitorilor, au ţinut o întrunire de protest precizând: "Jos cu comuniştii şi cu mafia lor din fabrici."

Iar fostul tovarăş intim, azi inamic şi mâine nu se ştie ce va fi, Miron Cosma, liderul minerilor, a declarat că FSN a distrus tot ce mai rămăsese nedistrus de comunişti.

EXPORTĂM DAR UNDE'S BANII ?

Un funcţionar dela Departamentul Comerţului Superior: "...de doi ani facem cel mai mare export de capital, mărfurile româneşti sunt subfacturate şi pentru o bună parte din bunurile exportate banii nu mai vin înapoi, ei fiind depuşi prin înţelegere în conturi străine, pe numele firmelor româneşti exportatoare. Din acest motiv a fost introdusă recent declaraţia de export-document care a enervat teribil pe câţiva dintre cei mai mari bogătaşi români de ultimă oră". (A.M. PRESS)

INIMA ŢĂRII

Dăm rezultatul voturilor din oraşul unde bate inima ţării: Timişoara:

Convenţia Democratică 58.431; F.S.N. 17.536; P.U.N.R. 3.740.

Timişoara a fost unul din cele patru oraşe unde candidaţii opoziţiei au obţinut dela început mai mult de 50% din voturi.

VICTORIOŞI LA PAGUBĂ

Scamatorul scoate iepurele din căciulă şi FeSeNiştii scot victoria din înfrângerea suferită la alegeri.

Ei vorbesc de numărul primarilor şi nu de cel al cetăţenilor care au votat contra actualei stăpâniri. Socoteala lor ne reaminteşte de cel care vindea piftie făcută jumătate din carne de cal şi jumătate din carne de pui. El amestecase un pui şi un cal.

Aici se amestecă alegerea unui primar dela ţară, cu câteva sute sau o mie de voturi, cu alegerea unui primar dela oraş, care-i ales cu mii şi zeci de mii de voturi.

BOGĂŢIE ASCUNSĂ ÎN STICLE GOALE

Necazul cu sticlele e ştiut. Cetăţeanului i se cere o garanţie pentru sticlă, dar multe magazine îi fac şicanii când trebue să-i restituie banii.

Acum avem o iniţiativă particulară: omul vine acasă să-ţi cumpere zestrea de sticle goale, la un preţ redus, apoi are grijă să le înapoieze magazinelor care's obligate să le primească şi să-ţi restituie garanţia depusă.

In loc de strigătul vânzătorilor olteni de altă dată: cartofi, ceapă, mărar etc., acum auzi: cumpăr sticle goale... sticle goale!

STÂNGACIUL PATRIOT DELA "ROMÂNIA MARE"

Vorbim de Preşedintele României care, fără să vrea, ne-a spus ce-a băgat în urnă:

"Buletinele de vot introduse de Preşedintele I. Iliescu aveau ştampila "VOTAT" aplicată pe semnul electoral al Partidului "România Mare".

Dl. Iliescu nu şi-a băgat buletinele într'un plic, conform instrucţiunilor de votare aşa că "respectivele buletine au fost depistate cu uşurinţă, fiind singurele care n'au fost puse în plic," scrie "România Liberă" nr. 586. Dl. Preşedinte şi-a dezvăluit simpatiile politice la secţia de votare 116, iar stegarul dela "România Mare" e Dl. Corneliu Vadim Tudor, un tovarăş notoriu care-i supranaţionalist, şi anti-de toate.

TIMPUL TRECE BANII DISPAR

Se pare că situaţia pecuniară a urmaşilor ceauşişti se împarte în două: unii au rămas cu banii şi puterea, iar ceilalţi au rămas doar cu fondurile partidului. Ultima întrebare: unde's bănuţii Uniunii Asociaţiei Studenţilor Comunişti?

Toţi miniştrii, dela Revoluţie încoace, sub a căror răspundere cade şi administraţia fondurilor, dau din umeri.

Până la urmă se va spune cum s'a spus şi de banii lui Ceauşescu: nici n'au fost.

LOCUL SPUNE TOTUL

Dl. Corneliu Vadim Tudor a precizat că primul congres simbolic al noului partid "România Mare" (pentru care a votat Dl. Preşedinte Iliescu, N.R.) a avut loc la Rovine în 1394.

Nu ni se spune dacă Mircea Cel Bătrân avea "carnet roşu", dar locul de unde au răsărit membrii partidului e foarte bine ales: Rovine înseamnă groapă, râpă, mlaştină, nămol etc.

SECURITATEA RĂMÂNE

Au căzut comuniştii dela putere în Rusia, Bulgaria, Serbia, Albania şi România, dar securiştii, care înforţau comunismul au rămas la putere şi-şi văd liniştiţi de treabă: deschid scrisorile, ascultă convorbirile telefonice, te urmăresc, bat etc.

89 DE LEI O PÂINE!

Atâta costă o pâine în Tara Moţilor. Preţul pâinii, discutat chiar şi în Senatul ţării, a rămas tot 89 de lei.

CIFRELE VORBESC

Redăm aritmetic prestigiul D-lui Iliescu peste hotare: Americanii au investit câte $500 de milioane în Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria, dar în România au investit doar $150 de milioane.

ÎN SFÂRŞIT! ARE SĂ ÎNCEAPĂ

După amânări şi iar amânări, şi după intervenţia organizaţiilor "Foştilor Deţinuţi Politici" din Polonia şi Lituania, S.R.I. a fost silit să scormonească prin arhive şi să dea la iveală dosarul lui Al. Drăghici, fost Ministru de Interne, şi al lui Al. Nicolski, şeful Direcţiei de anchete din Ministerul de Interne.

Ambii sunt acuzaţi că în anii '50 datorită poziţiei avute, au arestat şi supus la teroare fizică şi psihică sute de mii de adversari politici ai comunismului.

Prin trimiterea în judecată a celor doi inculpaţi, se începe "Procesul Comunismului".

Vom vedea ce va urma!

RĂZBOIUL FESENIŞTILOR

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Dl. Emanuel Valeriu, a fost, dar acuma nu mai este, Directorul general al Televiziunii Române.

••

In câteva oraşe de provincie s'au semnalat cazuri de trichinelă care provine din consumarea cărnii de porc.

••

Când plouă e plin de băltoace, scările rulante de multe ori sunt înţepenite, dar avem în schimb negustori privatizaţi şi vagoane prost luminate. Vorbim de metroul bucureştean.

••

La "Librăria Mihai Eminescu", cărţile lui Eminescu nu se vând, deşi costă cca. 16 lei exemplarul; dar cărţile de colorat pentru copii se vând. (Costă dela 50 de lei în sus).

••

In judeţul Botoşani durata mediei de viaţă e cea mai scurtă, iar mortalitatea infantilă se ridică la 33,6 la mie. La spitalul judeţean sunt locuri vacante pentru 31 de doctori.

••

De aproape doi ani, un proiect de lege menit să ofere asistenţă religioasă militarilor, stă nedezlipit, pe biroul unui general ateu. Intervenţiile Patriarhiei au rămas intervenţii...

••

Dacă ai terminat Dreptul, Medicina ori Informatica, ai şansă să-ţi găseşti de lucru, cu orice alte diplome ieşi de pe poarta facultăţii şi intri pe poarta unde ceri ajutor de şomaj.

••

Ca urmare a scăderii preţului ţiţeiului pe piaţa mondială, s'au redus preţurile la benzină şi motorină.

••

226 de Somalezi, cantonaţi la Băneasa, şi-au "mutat" reşedinţa la Reprezentanţa ONU din Bucureşti. Ei cer să li se recunoască dreptul internaţional de refugiat. Printre ei sunt 36 de copii.

••

Recent au apărut în vitrinele librăriilor cărţile: "1984" de George Orwell şi "Revoluţia furată" de Dumitru Mazilu.

••

Opt cetăţeni "Romi-ni" au fost repatriaţi din Elveţia. Guvernul elveţian le-a plătit, chiar, şi biletul Zurich-Bucureşti.

••

Circa 3000 de inşi, din regiunea Valea Jiului, sunt şomeri.

••

Un bilet de teatru costă 50-200 de lei, un pachet de Kent cca. 300 de lei, iar dolarul a atins suma de 500 de lei.

••

Pentru a vorbi la telefon cu Chişinăul, e destul să faci prefixul 90.

••

CEC-ul acorda celor care doreau să-şi cumpere o casă, banii cu o dobândă de 4%. Acum nu se mai acordă credite, iar oamenii sunt trimişi la băncile "privatizate" care cer o dobândă de peste 30%.

••

Câteva preţuri: un metru pătrat de teren la Eforie $50, la Bucureşti - $10. (Loturile se vând numai pe valută, N.R.)

••

Posturile de radio dela Iaşi şi Timişoara subvenţionate de Fundaţia Iosif Constantin Drăgan au fost considerate clandestine şi oprite pe motivul că n'au avut aprobarea necesară.

••

Patriarhia a început lucrările de reconstrucţie a Bisericii Sf. Spiridon Vechi, din fosta Piaţă a Operetei.

••

D-lui Toma George Maiorescu, Preşedintele Mişcării Ecologice, i s'a acordat de către Centrul Biografic Internaţional din Cambridge titlul de "Om internaţional" al anului 1991-1992.

••

In 1991 ne-au vizitat 5,4 milioane de turişti. Cu 5% mai puţin ca în 1990.

••

In ţările unde noua Republică Moldova nu va avea ambasador, sarcina de a o reprezenta va fi încredinţată României.

••

Generalul Nicolae Spiroiu, Ministrul Apărării Naţionale, simţind că este urmărit de Securitate, a declarat unor prieteni: "Dacă nu mă lasă în pace dau ordin să se tragă în ei."

••

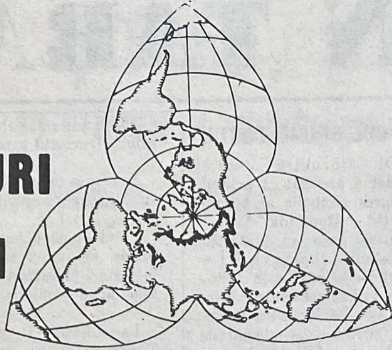
Au început demersurile pentru reînhumarea lui George Enescu. In acord cu un testament scris de mâna lui, compozitorul ce ne-a dat "Rapsodia Română", a dorit să fie înmormântat la Casa Memorială din Tescani, judeţul Bacău.

••

Din ordinul Băncii Naţionale, o persoană care doreşte să plece în vizită în străinătate are dreptul să schimbe în valută maximum 50.000 de lei şi asta, o dată pe an.

••

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

PERIOADA HOTĂRÂTOARE PENTRU RUSIA ŞI C.S.I.

Rusia şi restul republicilor care au făcut parte din fosta Uniune Sovietică, intră într'o perioadă hotărâtoare în ceea ce priveşte rezolvarea complexelor probleme politice, economice şi militare.

Ingrijorătoare sunt în continuare conflictele dintre republici, bazate pe considerente naţionale şi etnice. Pe primul plan apare tensiunea dintre Rusia şi Ucraina, în ceea ce priveşte viitorul flotei din Marea Neagră şi felul cum se va face practic împărţirea arsenalului militar convenţional ca şi transferul armelor strategice nucleare, pentru a fi distrus, conform promisiunilor celor patru republici (Rusia, Ucraina, Belarus, Kazakhstan), că până la 1 Iulie a.c. vor fi centralizate în Rusia.

Deşi Elţîn a reusit să semneze un tratat cu 18 din cele 20 de republici autonome ale Rusiei, în care se garantează mai multă autonomie economică şi politică autorităţilor locale, Republica Tătară şi cea Cecenă nu au semnat acest tratat. Ele s'au declarat independente, în urma unui referendum, ameninţând deci cu un început de destrămare a Rusiei (39 de naţionalităţi).

Value, in billions, of the aid package announced yesterday for Russia in 1992.

		Estimate of U.S. share
Bilateral aid *Includes general aid, commodity credits and humanitarian aid*	$11.0	$2.0
I. M. F. and World Bank loans	$4.5	$0.85
Debt rescheduling	$2.5	$0.0
Ruble stabilization	$6.0	$1.5
Total Aid	**$24.0**	**$4.35**

In restul republicilor CSI, sunt în continuare focare fierbinţi: starea de război dintre Armenia şi Azerbaidjan ca şi ciocnirile armate dintre Moldoveni şi minoritatea rusă transnistriană care doreşte separarea de republică.

In viitorul CSI şi mai ales al Rusiei, de importanţă capitală este redresarea economică, a cărei înrăutăţire poate duce la răsturnarea regimului lui Boris Elţîn. In faţa acestui pericol, statele occidentale au hotărât să-i acorde Rusiei un împrumut de 24 de miliarde de dolari, la care vor contribui cele 7 ţări industrializate, Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială.

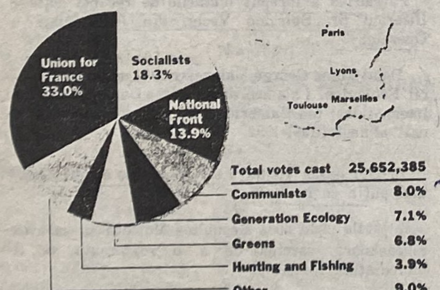
Din cele 24 de miliarde, 6 vor reprezenta fondul de stabilizare al rublei, 2,5 miliarde vor fi utilizaţi pentru reeşalonarea datoriilor fostei URSS, iar 15,5 miliarde pentru ajutor direct şi umanitar din care 500 milioane se vor repartiza celorlalte republici CSI, drept credite agricole.

Unii experţi sunt sceptici în privinţa efectului pozitiv al ajutorului, considerând că şi aceste miliarde vor dispare fără urmă în sacul fără fund al Rusiei, cum au dispărut şi cele 50 miliarde de dolari, acordate de Vest în ultimele 20 de luni şi zecile de miliarde de dolari reprezentând fondurile fostului partid comunist.

ÎNFRÂNGEREA SEVERĂ A PARTIDULUI SOCIALIST ÎN ALEGERILE REGIONALE DIN FRANŢA

Results of the French Elections

Official results of nationwide elections, with 99 percent of the votes counted. Minor parties are not listed. The Union for France is an alliance of the two main conservative parties, the Union for French Democracy and the Rally for the Republic. The Greens and Generation Ecology are rival environmentalist parties. The National Front is a far-right, anti-immigration party.

Partidul Socialist al Preşedintelui Mitterrand a suferit o severă înfrângere în alegerile regionale, obţinând numai 18,3% din voturi, faţă de cele 36,4% câştigate la alegerile parlamentare din 1988.

Uniunea pentru Franţa a obţinut 33% de voturi (37,7% în 1988). Ea este formată din coaliţia partidelor conservatoare, Adunarea Gaullistă pentru Republică (condusă de fostul Prim ministru Jacques Chirac) şi Uniunea pentru Democraţia Franceză (condusă de fostul Preşedinte Valéry Giscard d'Éstaing).

Pe locul trei s'a clasat partidul de dreapta, Frontul Naţional, condus de Jean-Marie Le Pen, cu 13,9% voturi. De remarcat că acesta a reusit să obţină la Paris 16,3%, întrecând Partidul Socialist (14,5%).

Pe locurile următoare au venit două partide ecologiste, care au obţinut 13,9% din voturi şi Partidul Comunist cu numai 8%.

Frontul Naţional şi-a bazat propaganda pe sloganul "Franţa pentru Francezi" şi pe cererea ca imigranţii care nu lucrează să fie expulzaţi, propagandă care a prins într'o ţară cu şomaj ridicat şi 3 milioane de imigranţi.

Spre deosebire de alte ţări, după cel de al Doilea Război Mondial, Franţa a avut o politică de centru-stânga, fără tendinţe ultra naţionaliste.

Le Pen, înpropaganda sa, a atins coarda latentă a tradiţionalului rasism şi a xenofobiei franceze, cu unele nuanţe antiarabe şi antisemite. El a rostit cuvinte insultătoare la adresa unor personalităţi franceze de origine evreiască, precum fostul Prim ministru Mendès-France, fostii miniştri Simon Veil şi Jean Badinter şi Arhiepiscopul de Paris, Cardinalul Lustinger.

Numărul scăzut de voturi al socialiştilor este pus şi pe nepopularitatea Primului ministru Edith Cresson, care la scurt timp după alegeri a fost înlocuită de Mitterrand cu Pierre Bérégovoy (origine ucraineană), Ministrul de Finanţe.

ISRAELUL SUPUS UNOR TENSIUNI EXTERNE ŞI INTERNE

O serie de evenimente stresante care au avut loc în luna Martie, au pus la grea încercare opinia publică israeliană şi guvernul Premierului Shamir.

Ciocnirile dintre forţele armate şi Palestinieni s'au intensificat pe Malul de Vest şi mai ales în regiunea Gaza, unii demonstranţi fiind ucisi sau răniţi.

La 7 Martie a explodat o bombă la Ambasada israeliană din Turcia, iar după 11 zile un automobil-capcană a explodat la Ambasada Israelului din Argentina. (100 kg explozibil, 32 de morţi, peste 200 de răniţi).

Ambele atacuri sunt considerate represalii ale organizaţiei şiite Jihad (Războiul Sfânt Islamic).

Tensiunea dintre guvernul israelian şi cel american a continuat prin refuzul Washingtonului de a acorda împrumutul de 10 miliarde de dolari, cu garanţii, dacă nu se sistează construcţiile în teritoriile ocupate. Incordarea a atins un nivel şi mai înalt când mijloacele de informaţie au anunţat că Israelul a vândut Chinei tehnologia sau chiar rachete Patriot (rachetele anti-rachetă care au fost utilizate împotriva rachetelor irakiene, Scud) fără autorizaţia americană. Guvernul israelian a protestat cu indignare.

Pentru a mai scădea tensiunea, administraţia, după raportul unor inspectori trimişi în Israel, a considerat cazul închis, iar Preşedintele Bush, într'o scrisoare adresată Preşedintelui Coaliţiei Naţionale Evreieşti, a asigurat diaspora de angajamentul său fundamental pentru Israel.

Foreign Minister David Levy

In mod neaşteptat a survenit o stare de încordare şi între Cancelarul Kohl şi conducerea israeliană care a criticat vehement primirea în Germania a Preşedintelui Austriei, Kurt Waldheim. Acesta, după cum se ştie, a fost Secretar General ONU, în perioada 1972-1982, dar de abia în 1986, în timpul campaniei prezidenţiale, anumite servicii secrete de informare au făcut cunoscut că, unitatea militară din care făcea parte Waldheim, a fost implicată în atrocităţi săvârşite in Iugoslavia, în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Cancelarul Kohl a replicat, tăios, că depinde numai de el pe cine să primească în Germania şi a acuzat pe liderii Congresului Mondial Evreiesc că au încercat să submineze unificarea Germaniei.

Se pare că resentimentul împotriva guvernului german este cu atât mai mare, cu cât acesta a refuzat un împrumut de 3 miliarde de dolari, cu garanţii, în urma presiunii Washingtonului.

In sânul Partidului Likud a avut loc un incident neplăcut în care Ministrul de Externe David Levy a anunţat că-şi va da demisia. El a acuzat pe Shamir şi pe alţi lideri ai Partidului Likud că au conspirat împotriva lui fiindcă este Sefarz (Evreii care au fost expulzaţi din Spania în 1492 şi au trăit apoi în Nordul Africii). Premierul Shamir şi majoritatea susţinătorilor lui sunt Askenazi (Evrei din Europa).

După cum se ştie, Levy care este partizanul unui proces de pace cu Arabii, a fost înlocuit de Shamir din fruntea delegaţiei care a participat la Conferinţa de Pace dela Madrid, şi a coborât în ierarhia partidului, de pe locul 2 pe locul 4. El a criticat pe Shamir şi pentru atitudinea sa ostilă faţă de Washington.

Acest incident, care riscă să scindeze Partidul Likud, nu poate fi decât favorabil partidului rival, Laburist, condus de Rabin, în perspectiva viitoarelor alegeri dela 23 Iunie.

A cincea rundă de convorbiri arabo-israeliene a fost anunţată pentru 27 Aprilie, la Washington.

PARTIDUL DEMOCRAT A CÂŞTIGAT ALEGERILE DIN ALBANIA

DR.SALI BELISA ACLAMAT DE VOTANŢI

Partidul Democrat, condus de Dr. Sali Belisa, a obţinut o victorie zdrobitoare în alegerile din Albania, din 27 Martie, câştigând 62% din voturi, faţă de numai 25% cât a mai reuşit să obţină Partidul Socialist (fostul partid comunist).

Democraţii vor avea astfel 92 de locuri în Parlament (din 140), iar comuniştii 38.

După cum a declarat Dr. Belisa, victoria sa se datorează în primul rând dramaticei reorientări a locuitorilor din mediul rural, care la alegerile din Martie anul trecut, au votat în majoritate pentru Partidul Socialist. A contat şi faptul că Albanezii au avut resentimentul că au fost atât de mult izolaţi de Europa, de libertăţile şi bunăstarea de acolo.

In alegerile din anul trecut, ca şi în alte ţări, care au păstrat la conducere vechii demnitari rebotezaţi, opoziţia nu şi-a putut face o propagandă electorală eficientă, mai ales în mediul sătesc, lipsit de mijloace de informare şi cu un scăzut nivel de maturitate politică.

Albania a fost ultima citadelă comunistă care a căzut, cea mai izolată şi cea mai săracă. Rapida şi curajoasa sa reorientare politică, poate fi un exemplu de urmat şi pentru alte state care au trecut prin aceleaşi prefaceri. Tăranii albanezi au fost şi ei înşelaţi cu promisiuni de împroprietărire, iar dacă acestea s'au făcut uneori, ei nu au obţinut nici un ajutor pentru a putea să-şi însămânţeze şi să-şi lucreze pământul.

Dr. Belisa, care a stabilit legături cu ţările vestice, mai ales cu USA, speră să primească ajutoare, pentru a redresa situaţia economică dezastruoasă cu tot corolarul său cunoscut: inflaţie, lipsă de alimente, medicamente şi materii prime pentru industrie, şomaj ridicat etc.

După câteva zile dela alegeri, Preşedintele Ramiz Alia şi-a înaintat demisia. Deşi a introdus primele reforme democratice, el face parte din vechea gardă comunistă, fiind succesorul lui Enver Hodja, după moartea acestuia în 1985.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

PUNCTE FIERBINȚI LA FRONTIERE

—— Lucian G. COSTI ——

Punctele fierbinți ale globului rămân concentrate în zona fostei lumi comuniste. Conflictul dintre Armenia și Azerbaidjan se întețește pe zi ce trece și ia proporțiile unui război dur, plin de atrocități și masacrele ascund nervozitatea, ambii având interese istorice în regiunea Transcaucaziei. Turcia stăpânește o mare parte a pământurilor locuite ancestral de Armeni (care au fost alungați și forțați să emigreze), iar Iranul ocupă Azerbaidjanul de Sud, cu populație majoritară azeră. Azerii sunt înrudiți cu Turcii, ceea ce explică preferințele guvernului de la Ankara. Armenii încearcă să recupereze ținutul Karabahului Superior, atribuit în mod arbitrar de Moscova administrației dela Baku. Inclеștarea violentă la care asistăm este rezultatul politicii lui Stalin de a fărâmița pământurile neamurilor subjugate de imperiul sovietic și de a trasa frontiere artificiale, cu intenția de a provoca tensiuni locale și de a facilita permanenta supraveghere de către Ruși a țărilor cucerite. Așa a apărut pe hartă "enclava" Nagorno-Karabah (Karabahul Superior), ca parte a fostei Republici Sovietice Azerbaidjan, deși frontiera ce o separă de Armenia, se află la numai câțiva kilometri...

Un alt focar de conflict, zona fostei Iugoslavii, se află într'o stare de calm relativ, fără ca beligeranții să fi descoperit o soluție unanim acceptată. Prezența trupelor ONU dovedește eșecul negocierilor purtate de reprezentanții Comunității Europene cu Serbia și Croația pentru rezolvarea pe cale pașnică a diferendelor. Insistența cu care Vestul cere respectarea frontierelor trasate după cel de-al Doilea Război Mondial reflectă teama de a aborda realist problemele Europei de Est, un fel de teritoriu al nimănui, sacrificat fără menajamente ambițiilor expansioniste ale Rusiei. Prăbușirea structurilor sovietice a fost o surpriză neplăcută pentru cei care gândeau confortabil că nu vor fi deranjați nicicând de sclavii din Est, bine păziți de Ruși și despărțiți de o impenetrabilă "cortină de fier". Toate calculele au fost răsturnate și dezintegrarea colosului sovietic a declanșat un veritabil proces în lanț, din care n'a scăpat nici Iugoslavia, aflată în afara sferei directe a URSS, dar condusă de comuniști. Iugoslavia nu mai există și noile state apărute, și recunoscute de majoritatea statelor apusene, Slovenia și Croația, sunt entități politice noi, cu frontiere ce nu apăreau anterior decât ca simple demarcații interne administrative, fără vreo consecință la nivel european. In ciuda politicii "marilor puteri", au apărut noi frontiere și noi state pe continent, ceea ce face ca doctrinele consfințite la Helsinki să-și piardă valabilitatea.

Conștienți de infirmarea principiului respectării frontierelor stabilite după război, numeroși politicieni occidentali se grăbesc să-l păstreze în viață, extinzându-l și la delimitările interne administrative făcute de regimurile comuniste. Manevră dăunătoare însă, pentrucă sursa conflictului dintre Sârbi și Croați rezidă tocmai în injusta separare a Sârbilor prin frontierele interiugoslave inventate de Tito, Bosnia-Herțegovina, situată între Serbia și Croația, nu a avut de ales decât să-și proclame independența, în timp ce guvernul dela Belgrad încearcă să refacă un fel de mini-Iugoslavie, asociindu-se cu Muntenegrul, soluție care-i oferă o chinuită ieșire la Marea Adriatică.

Metamorfoza suferită de harta politică a Balcanilor naște speranțe pentru Bulgari, ale căror ambiții de creare a unei "Bulgarii Mari" au fost cauza repetatelor războaie balcanice. Protejata tradițională a Moscovei și a Berlinului, Bulgaria post-comunistă curtează acum și pe fosta sa inamică, America, trimițând pe șeful guvernului la Washington, spre a câștiga simpatiile Statelor Unite. Primul ministru bulgar n'a uitat să afirme că Macedonia e locuită de fapt de Bulgari, dar Sofia n'are nici o pretenție asupra acestui ținut. Fără excepție, diplomații se conformează ritualului de a exprima exact contrariul a ceea ce au în cap... Jocurile diplomației bulgare nu i-au impresionat însă pe Greci, care se simt și ei vizați de o eventuală extindere a legăturilor bulgaro-macedonene. Nimeni nu vorbește însă despre cei mai vechi locuitori ai disputatelor pământuri macedonene, Aromânii, supuși unei necruțătoare deznaționalizări.

Bucureștiul, singurul în drept sa intervină, tace, indiferent la soarta neamului românesc din afara granițelor fostei RSR.

Paralizați de obsesia de a-și păstra neatinse privilegiile și puterea, cei care guvernează la București sunt incapabili să acționeze ferm pe plan extern în sensul intereselor reale ale întregului neam românesc. In timp ce în jurul României totul se modifică, apatia și incompetența Bucureștiului sunt de rău augur pentru toți Românii. Așa cum se exprima M.S.Mihai I, "guvernanții de azi au validat mutilarea României", Bucureștiul reușind rara performanță de a recunoaște independența unei părți a propriului teritoriu al României, care a și devenit membră a ONU, sub titulatura de Republica Moldova. Sesizând izolarea și confuzia guvernului dela București, înfeudat unui Kremlin bolnav, Ungaria țese activ intrigi învăluitoare, făcând declarații de amor Chișinăului, cu vădita intenție de a demonstra tuturor că Românii s-au reîntors la starea de voievodate separate, nefiind capabili să urmeze exemplul Balticilor și să termine definitiv cu pactul Stalin-Hitler. Recentul tratat de cooperare militară dintre Ungaria și Ucraina, o reeditare a celui din 1919 face parte tot din arsenalul de metode budapestane de strângere în clește a României, cu scopul de a reuși s'o dezintegreze. Ceva similar cu ceea ce s'a petrecut în Iugoslavia...

In Basarabia și Transnistria curge sânge românesc, fără ca vreo autoritate românească să pună capăt agresiunii năvălitorilori slavi (despre ai căror strămoși, istoriografia noastră afirma că erau blânzi, pașnici, și că au contribuit la etnogeneza noastră - Doamne, ce inepții!) Este într'adevăr remarcabil că cel mai numeros popor din Sud-Estul Europei, Românii, să nu fie în stare să-și protejeze interesele din lipsa unei conduceri legitime. Evoluția îngrijorătoare a evenimentelor din Transnistria arată că preocuparea pentru soarta Românilor de peste Nistru trebue să fie o parte intregrantă a strategiei globale a Statului Român.

Frontiera pe Nistru, atât de sigură în concepția politicienilor antebelici, se dovedește a fi nu numai vulnerabilă (cea mai bună probă e încălcarea ei în repetate rânduri), dar și incorectă, lăsând grupuri românești compacte în afara țării. Opinia exprimată de unii diplomați basarabeni, de a folosi porțiunea din Transnistria ce se află actualmente sub jurisdicția Chișinăului ca o monedă de schimb în tratativele cu Kievul pentru retrocedarea Bucovinei de Nord, a Herței și Sudului Basarabiei, este lipsită de clarviziune. Ea nu ține cont nici de interesele Românilor din Transnistria, nici de ale Statului nostru, în viitor.

In plus, problema ținuturilor smulse României prin pactul Stalin-Hitler (denunțat chiar de Kremlin) nu poate să facă obiectul nici unui fel de târg. Este de negociat doar statutul Transnistriei, care trebue să devină o zonă tampon, care să protejeze restul țării de constantul pericol al agresiunii din Est. România are dreptul să ia măsurile necesare asigurării securității sale, și acest drept trebue exercitat cu fermitate, dacă nu vrem ca generațiile ce vor urma să mai cunoască jugul muscal.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

Dela 2 Martie 1992 se mișcă în bătaia vântului, pe malul East Riverului din New York două steaguri tricolore alăturate, ca două mâini disperate care încearcă să se unească, două mâini de înnecat căutând ajutor unei lumi în continuă mișcare, în toate culorile și semnele ce se zvârcolesc la intrarea în palatul Organizației Națiunilor Unite.

Națiuni Unite! Dela Andora la Zair, dela Albania la Statele Unite, strânse într'o organizație cu drepturi egale de vot, dar cu puterea de veto a câtorva mărimi. O încercare după eșecul Societății Națiunilor de a se cunoaște mai bine țările între ele, a colabora împreună, a rezolva pașnic conflictele dintre ele, a elimina agresiunea și alte scopuri ideale. Cum a funcționat până acum acest organism internațional și câtă pace a fost după cel de al Doilea Război Mondial, asta este altă poveste. Nimeni însă nu-i poate contesta bunele intenții din "Chartă". Stiam însă că națiunea este o formă istorică de comunitate umană, caracterizată prin comunitatea de sânge, teritoriu și conștiință națională, reflectate în limbă, în cel mai înalt grad cu putință.

In studiul său despre Limbă și Nație, regretatul Profesor Dimitrie Găzdaru scria că "cele trei elemente care alcătuiesc o nație - RASA, PATRIA, CONSTIINTA NATIONALA - se reflectează în cel de al patrulea, în LIMBA în cel mai înalt grad cu putință. Limba este condiționată de fiecare în parte și de toate la un loc: de Nație. Codiționarea este reciprocă, adică structurală...Nația și Limba sunt mutual solidare: dacă dispare una, dispare și cealaltă. Nu există Nație fără limbă, nici limbă care să nu fie vorbită de o nație".

Pornind dela aceste adevăruri simple ca lumina zilei și dela eroicul curaj al Românilor din stânga Prutului, care după decade de teroare comunistă a reintrodus limba română și alfabetul latin, ca vorbire și scriere oficială, care ar fi atunci condiția pentru ca teritoriul răpit României, prin violență și denumit de comunistii sovietici, Republica Moldova, să fie considerat altă țară decât România, iar populația altă națiune decât cea română? Si atunci ce rost mai are prezența la ONU a Republicii Moldova, care este teritoriu rupt din trupul țării românești?

Cum este posibil ca forul internațional care este ONU să valideze tratatul Ribbentrop-Molotov după ce acest tratat a fost abolit chiar de către țările semnatare? Pentrucă a recunoaște așa numita Republică Moldova drept altă națiune decât cea română și teritoriul ei altă țară decât România, echivalează cu un monument ridicat lui Stalin în plenul Adunării Generale a ONU.

Ne interesează mai puțin declarațiile clovnilor Iliescu și Snegur, fosile comuniste docile, incompetente și gata de orice vânzare, ignoranți de cea mai crasă specie, supraviețuitori nocivi și inutili ai seismului care a ras din temelii comunismul.

Nu putem înțelege însă cum este posibil ca opoziția din România, atâta cât este, grupată sau nu în Conveņtia Democratică sau altă formă de asociere electorală, să nu fi mobilizat cu toate forțele de care dispunea, întreaga țară pentru a trece la reîntregirea României.

A nu protesta cu toată tăria și a-l mai suporta încă pe Iliescu la Cotroceni după semnarea tratatului cu Gorbaciov iar acum după înțelegerea cu Snegur, în problema Moldovei, este tot atât de dăunător țării ca cedarea lui Carol al II-lea din 1940. Atunci însă chiar dacă guverna liberalul Gh. Tătărescu, s'a găsit forța necesară de a-l izgoni pe tiran de pe tron. Acum însă ce se face? Bișniță?

Când țara se duce de râpă și teritoriul ei rămâne fărâmițat, a vorbi despre privatizare, economie de piață și ajutor extern, este mai rău decât problema sexului îngerilor care o discutau prea cuvioșii bizantini când Turcii băteau la porțile Constantinopolului.

Ar fi bine ca politicienii din România să plângă mai puțin la morminte fără morți și să îngenuncheze mai des pentru morții fără morminte răspândiți din Tatra până în Caucaz și dela Tisa până dincolo de Cercul Polar și să aplece urechea la strigătul fraților basarabeni care luptă în rândurile Frontului Popular din Moldova pentru reîntregirea României în hotarele din 1918 și de ce nu, din 1941? La Dalnic, dincolo de Nistru, așteaptă pomenirea de veci cei peste zece mii de ostași români a căror țărână pe morminte a fost răscolită de tractoarele rusești pentru hrana veșnic flămândului popor sovietic.

Acum ori niciodată, sună cântecul "Deșteaptă-te Române".

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ÎNSEMNĂRI PE MARGINEA CĂRŢII LUI IOANID

—Ion BOIERU—

La ora aceasta fac lectura cărţii lui Ioan Ioanid: "Inchisoarea noastră cea de toate zilele" şi aş vrea să nu fac o recenzie şi nici să subliniez valoarea ei de operă memorialistică, situată la un nivel cu adevărat literar. Aş vrea, mai degrabă să atrag atenţia asupra actualităţii ideii de deţinut politic, pe care o impune această carte, despre închisorile comuniste din România. Dacă s'ar face o socoteală a numărului de deţinuţi politici care au fost în ţară, în perioada dominaţiei regimului comunist, s'ar ajunge la cifre fantastice. Iar dacă s'ar adăuga la numărul celor deţinuţi şi aceia care au fost membri ai familiei şi rude apropiate, care în fond au suferit, la rândul lor, şi ei de pe urma celor arestaţi, s'ar ajunge cu adevărat la dimensiunile unei tragedii naţionale. Si, în cadrul acestei actualităţi a ideii de deţinut politic intră probleme de ordin politic, moral, psihologic şi juridic. Toate acestea au o legătură directă cu fenomenul închisorilor comuniste şi implicit şi cu regimul politic de azi din România.

Din punct de vedere politic, regimul de azi este ilegitim, pentrucă Revoluţia din Decembrie 1989 a fost făcută pentru răsturnarea ordinii de Stat, creată de dictatura comunistă. Nici unul dintre conducătorii partidului comunist de până atunci nu putea, în ordinea firească a lucrurilor, să mai facă parte dintr'o guvernare în ţara românească, ce era plină de foşti deţinuţi politici, care au suferit tocmai din cauza dictaturii instaurate de conducerea comunistă.

De fapt, toate relele de care suferă România de azi au fost aduse şi create de foştii comunişti, care nu mai au autoritate legală, sub nici o formă, de guvernare naţională.

Atât prin situaţia "de drept" cât şi prin cea "de fapt", nici un comunist din cadrele superioare de conducere, nu mai poate exercita formula statală de guvernare legitimă, pentrucă ţara nu le mai aparţine. Tara este a celor mulţi care au fost deţinuţi în temniţe, şi în lagărele de concentrare ale îngrădirilor şi restricţiilor interne impuse de regimul comunist. Intreaga opoziţie a partidelor politice româneşti de azi îşi poate întemeia poziţia ei pe calitatea de "deţinuţi politici" a celor ce s'au opus comunismului. Aceasta este esenţa opoziţiei româneşti, de asta adică, se continuă lupta naţională pe care au iniţiat-o cohortele cele multe de tot ale întemniţaţilor de către regimul dictaturii comuniste. Si nu se poate face nici o concesie în această chestiune de interes naţional, căci se opun legile morale şi cele ale vieţii naţionale. In fapt, cine reprezintă naţiunea română? Nu o reprezintă şi astăzi cei care i-au apărat fiinţa şi identitatea împotriva comunismului internaţionalist şi bolşevic? Căci numai ei s'au identificat cu interesele naţionale şi cu idealurile româneşti, în timp ce comuniştii, de ieri, îşi formau "brigăzile genocidului naţional".

PSIHOLOGIA MASELOR

Populaţia ţării de azi, sub teroarea neocomunismului, are o condiţie psihologică din cele mai ciudate. De inversiuni, de amalgamuri şi de dezorientare. Ca rezultat al dominaţiei comuniste timp de 40 de ani. Bucuriile nu sunt bucurii, emoţiile nu sunt emoţii şi actele de conştiinţă sunt acoperite cu pânze transparente de adevăr şi cu iluzii care stâlcesc realitatea. Nimănui nu-i vine a crede că nu s'a schimbat climatul dictatorial într'unul de libertate. Libertatea nu există, este numai o amăgeală şi nimeni nu înţelege de ce după Decembrie 1989, foştii deţinuţi politici, nu se bucură de libertăţi, de respect şi de bună cuviinţă, căci nu mai sunt la închisori, nu mai sunt în fundul temniţelor, la discreţia mahalagiilor care erau subordonaţi comitetului central al partidului comunist. Persecuţia comunistă continuă în România, poate mai intensificată decât înainte, şi toată ţara trăieşte într'o tensiune ridicată, din cauza instabilităţii politice pe care cu multă grijă o întreţine guvernarea comunistă de azi.

Lupta pentru existenţă a luat forme deplorabile şi ridicole, şi bişniţarii sunt instrumentele cele mai feroce ale vieţii economice din regimul neocomunist din România, şi care în realitate este o mare dezordine, pe toate planurile de existenţă. Ura, frica, timiditatea, agresivitatea, minciuna, înşelătoria, furtul, suspiciunea, toate acestea sunt întrepătrunse unele cu altele şi definesc dezordinea comunistă, care îşi bate joc de o ţară întreagă.

A dispărut curajul poporului de a-şi revendica drepturile sale cele mai naturale? Nu a dispărut, dar în ţară s'au creat atâtea diversiuni politice sau de altă natură, încât încă nu a avut timpul să iasă din mulţimea şi varietatea de diversiuni, toate aranjate de către organele de propagandă existente ale partidului comunist, ale Securităţii şi ale ignoranţilor care nu au nici o răspundere naţională şi morală, dar se amestecă în treburile publice, formulând ipoteze şi ficţiuni care mai mult încurcă minţile oamenilor.

REGIMUL JURIDIC

Cartea lui Ioanid actualizează şi problemele legate de viaţa juridică a ţării, care a fost complet răsturnată şi falsificată prin dominaţia comunistă. Un prim exemplu îl constituie însăşi chestiunea deţinuţilor politici, care a fost un mod de a persecuta poporul şi de a asasina în masă orice fel de opoziţie a regimului comunist. Regimul de întreţinere şi de viaţă în temniţele comuniste, sub jurisdicţia comunistă a fost dintre cele mai inumane forme posibile de utilizare a legilor unui Stat constituit.

Procesele şi condamnările au fost o adevărată batjocură a justiţiei, fără respectul nici măcar al legilor în vigoare, ale dictaturii comuniste. Totul a fost arbitrar şi ca în junglă, cu bătăi, cu smulgeri de declaraţii false sau cu înscenări de comploturi sau de acţiuni anticomuniste. Totul se desfăşura în tribunal ca într'un circ, cu judecători incapabili să citească şi să înţeleagă textul legilor pe care urmau să le aplice, iar sentinţele erau dictate în birourile Securităţii. Penalizările erau disproporţionale faţă de aşa zisele crime antistatale. Si acest spectacol absurd şi inuman a durat patruzeci de ani de dominaţie comunistă. Toate codurile de morală şi de reglementare a vieţii juridice au fost anulate şi s'au aplicat altele noi, croite după ideologia şi morala comunistă, care era în întregime împotriva demnităţii umane şi a oricăror principii de etică cunoscute de lumea civilizată de până atunci. Astăzi, cine se ocupă de aceste aberaţii ale organelor juridice ale regimului dictatorial comunist din România? Nimeni. Deşi, ar trebui să facă parte din întregul arsenal al partidelor de opoziţie, faţă de Frontul Salvării Naţionale, ca un punct esenţial de luptă în campania electorală. Altfel nu se va putea reveni la o ordine juridică cu adevărat legală, şi bazată pe principiile morale ale unei ţări civilizate. Nu se poate trece peste ororile barbariei comuniste, fără să se ţină seama de principiile de drept care sunt incorporate în toate ţările din lumea liberă, unde viaţa socială este călăuzită de constituţii, legi şi norme care au la bază o lungă jurisprudenţă legală şi acceptabilă în conţinutul lor cu perspective umane.

NOTE ŞI COMENTARII

BANDA IMPOSTORILOR

Un foarte interesant interviu cu fostul Primministru Petre Roman, a apărut la 27 Februarie în "Journal de Geneve" sub semnătura D-lui Darius Rochebin. Am spus "foarte interesant" fiindcă în această convorbire este dată în vileag ruptura dintre cei doi lideri ai Frontului Salvării Naţionale, ruptură ce pare a fi definitivă. Si era numai firesc să fie aşa, deoarece cu ocazia invadării Bucureştiului de către mineri în Septembrie anul trecut, singura victimă politică a fost Primul ministru Petre Roman şi guvernul condus de dânsul. Ion Iliescu a rămas mai departe la preşedinţie, cu toate că minerii începuseră să strige slogane şi împotriva lui, slogane ce au fost întâmpinate cu gaze şi gloanţe trase de către "scutierii" ce-l apărau.

In introducere la acest scurt interviu se scrie: "In convorbirea pe care ne-a prilejuit-o, cu ocazia trecerii sale prin Geneva, fostul Prim-ministru Petre Roman denunţă cu o vigoare fără precedent rolul Securităţii, ca şi atitudinea Preşedintelui Ion Iliescu în legătură cu această instituţie. Intre aceştia doi, războiul este într'adevăr declarat. Iar partidul la putere, Frontul Salvării Naţionale, riscă cu adevărat să fie divizat între conservatori, favorabili lui Ion Iliescu, şi tânăra gardă ataşată lui Petre Roman, actualul lider al FSN-ului".

Despre ruptura sau războiul dintre cei doi impostori, cum este definit de către ziarul denumit mai sus, a mai suflat câte ceva şi presa de opoziţie din când în când. De data aceasta, lupta este făcută public, luând proporţii, ca să zicem aşa, internaţionale, apărând într'o gazetă de prestigiu cum este "Journal de Geneve" din Elveţia.

Acuzaţiile pe care Don Pedro le aduce tovarăşului Ion Iliescu, nu sunt ceva nou pentru politologii din ţară şi din exil, care urmăreau îndeaproape evoluţia evenimentelor după debarcarea lui Petre Roman, din Septembrie 1991.

Dar să "avansăm înainte", cum le place mahalagiilor bucureşteni să strige când se "cară cu tramvaiul" şi acesta este aglomerat.

La întrebarea pusă de reporter: "Guvernul dumneavoastră a căzut în Septembrie 1991, sub presiunea minerilor. Care a fost rolul Serviciului Român de Informaţii - serviciu moştenit dela Securitate- şi cel al lui Ion Iliescu?" Fotogenicul "fost Prim" dă următorul răspuns: "Minerii au venit în Bucureşti atunci când revendicările lor se împliniseră! Cine a putut să-i manipuleze, , dacă nu reţeaua Securităţii implantată în Valea Jiului începând dela revolta din 1977? După informaţiile pe care la deţin, este sigur că Dl. Măgureanu, şeful Serviciului de Informaţii, era în Valea Jiului în ajunul evenimentelor. Consilierul lui Ion Iliescu, Dl. Boda, de asemenea s'a deplasat acolo în mai multe rânduri..."

E limpede, prin urmare, ca lacrima unui crocodil, că minerii au fost aduşi în Septembrie în Capitală de gealaţii preşedintelui cu un anumit scop: să-i scoată jupânului Iliescu osul din gât, os ce-l supăra atât de mult, recte, Primul ministru Petre Roman. Când însă lucrurile s'au îngroşat şi minerii, neinformaţi, strigau pe străzile Capitalei "Jos Iliescu", pe lângă "Jos Roman", evenimentele au luat o întorsătură de 180 de grade. Intorsătură care s'a soldat cu moartea a trei inşi şi câteva zeci de răniţi spitalizaţi, dintre care unii purtau verighete şi brăţări de aur pe mâini - lucru rar la un miner - iar alţii într'o stare de confuzie, ce lăsa să se întrevadă că fuseseră drogaţi.

Banda impostorilor ajunsă la putere, impostori ce se declaraseră drept "emanaţie" a Revoluţiei din 1989, impostori care au dus ţara la râpa deznădejdii datorită ambiţiei oarbe personale, apoi au furat tinerilor revoluţia pe care ei o făcuseră şi o plătiseră cu sângele lor, măsluind alegerile din 1990, măsluiri de care, atât tovăraşul Iliescu cât şi Primul său ministru de atunci, Petre Roman, nu erau străini.

Intre timp, apele s'au tulburat într'atât, că rechinii au început să se sfâşie între ei. Trandafirul - semnul electoral al Frontului - a început să se ofilească şi să intre în putrefacţie. Ceea ce era şi de aşteptat, căci cacialmaua trasă poporului român la 20 Mai 1990, a început să miroase a cadavru.

Scrie Dl. Corneliu Buzinschi în numărul 10 al săptămânalului "Alianţa Civică": "...având alături armata şi Securitatea, Ion Iliescu s'a putut propulsa în postura de promotor al eliberării de comunism. Asigurarea poziţiilor s'a realizat în timpul mineriadelor, noua Securitate lovind monstruos prin practici identice celor din anii '50..."

Iată de ce, Românii trebue să meargă la alegerile generale cu ochii deschişi, căci a readuce la putere acelaşi cadavru fesenist, dezavuat de o lume întreagă, ar însemna, nici mai mult, nici mai puţin decât o sinucidere.

Nicolae NOVAC